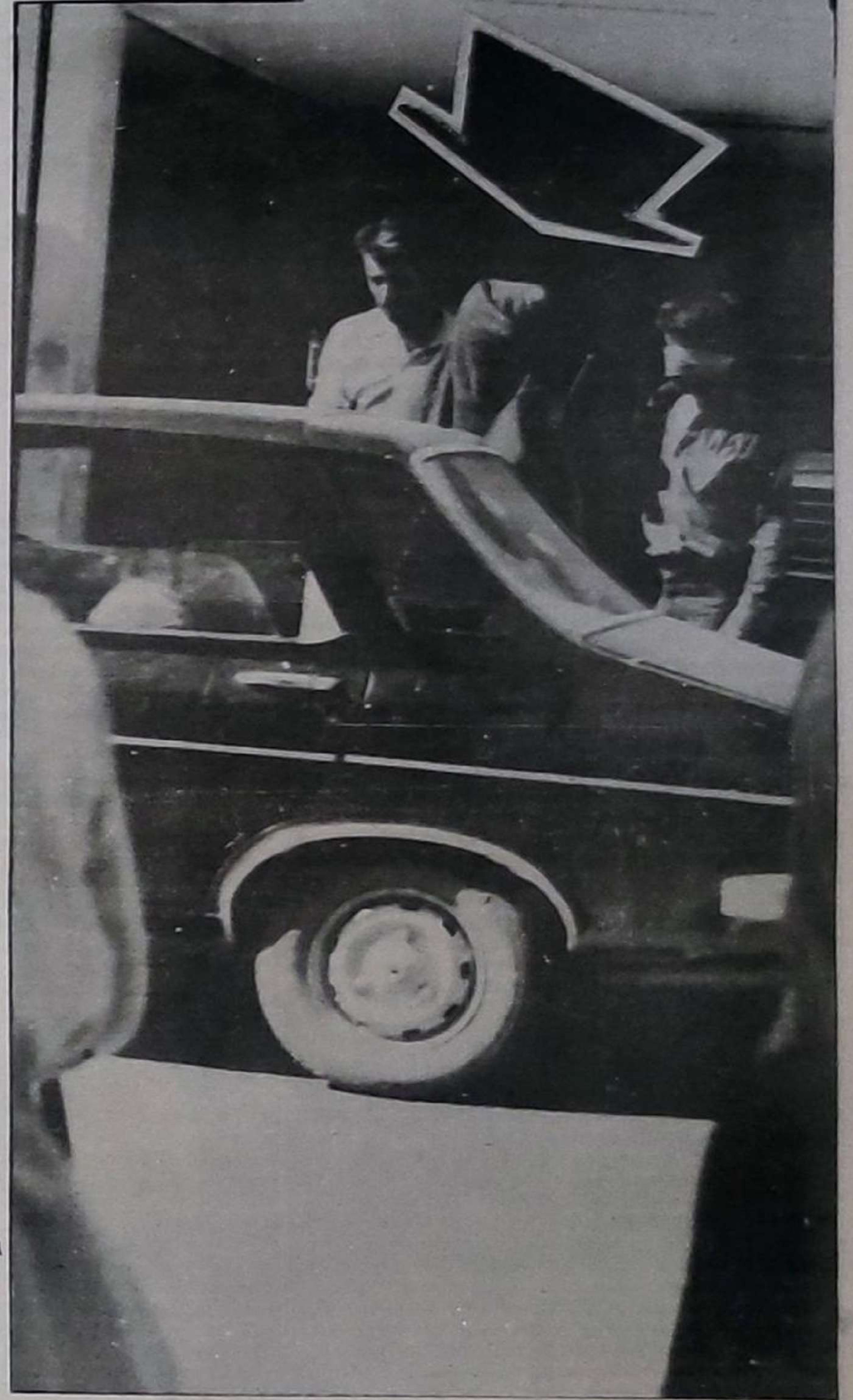
ÖZGÜRLÜK

HAFTALIK SİYASİ GAZETE 20 TL 11 Ağustos 1980 11

Bu insanlar işkenceye götürülüyor

■ Güpegündüz kafalarına çuval geçirdikleri, gözlerini bağladıkları gençleri "bilinmeyen bir istikamete" işkence ile sorgulamaya götürüyorlar. İşkenceciler öylesine pervacızca hareket ediyorlar ki, onlarca kişinin tanık olduğu bu olay Urfa Valiliği'nin önünde meydana gelmektedir. Ve siyasi iktidarın kodamanları "Türkiye'de işkence yoktur" nakaratını tekrarlayıp duruyorlar. Ama artık mızrak çuvala sığmıyor.

Resim ve Yazılar 4. Sayfada

İtalya'da faşist katliam

■ 84 KIŞININ OLÜMÜYLE SONUÇLANAN KATLİAMIN ARDINDAN TÜM İTALYAN İŞÇİLERİ GENEL GREVE GİTTİ

Yazısı 12 — 13. Sayfada

KUDÜS İSRAİL'İN BAŞKENTİ İLAN EDİLDİ

Siyonist saldırganlığın ardında her zaman emperyalistler oldu

● Kudüs Sorunu ve Demirel Hükümeti

Yazısı 12 — 13. Sayfada

IV. Uluslararası Gençlik kampı tamamlandı

* 15 ülkeden binlerce gencin katıldığı kamp 2 hafta sürdü.
* Kamp süresince siyasi tartışma ve toplantıların yanı sıra kültürel ve sportif faaliyetlere de yer verildi.
* Kampa katılan en kalabalık gruplardan birini oluşturan Türkiye grubu, folklor ekipleri, korosu ve diğer etkinlikleriyle geniş ilgi gördü.

Yazısı 10 — 11. Sayfalarda

MHP'li faşistlerin yaraladığı Proleter devrimci Mehmet Kosovalı 28 Temmuz'da öldü

15 Temmuz tarihinde Bursa'nın M. Kemalpaşa ilçesinde MHP'li faşistlerin devrimcilerin oturdukları kahvehaneye yaptıkları silahlı saldırı sonucu ağır yaralanan ve Bursa Tıp Fakültesi Hastanesine kaldırılan devrimci Mehmet Kosovalı 28 Temmuzda öldü. Aynı saldırıda başından yaralanan bir yurtsever devrimci ayakta tedavi edildi.

Ertesi gün Mehmet Kosovalı için yapılan cenaze törenine ilçeden çok sayıda emekçi katıldı. Polis, cenaze törenine dışarıdan gelenlerin katılmasını engelledi.

M. Kemalpaşa Cezaevinde bulunan devrimci tutuklu ve hükümlüler Mehmet Kosovalı'nın öldürülmesini ve MHP'li faşistlerin saldırılarını ve devrimcileri katletmelerini protesto etmek için 29 Temmuzda iki günlük açlık grevi yaptılar. Gazetemize bir açıklama gönderen tutuklular "Ülkemizdeki emekçi sınıflara yönelik saldırı ve katliamları lanetliyoruz" dediler.

Mehmet Kosovalı'yı katleden faşistler ilçede ÜYD'yi saldırı üssü olarak kullanarak derneğin etrafındaki esnafı haraca bağlamak istemişler, ilerici ve devrimcileri sindirmeye çalışmışlardı. ÜYD'nin çok yakınında bulunan ve ilerici kişilerin oturduğu bir kahvehanenin bulunması faşistlerin bu emellerini kursaklarında bırakıyordu. Bu nedenle faşistler kahvehaneyi saldırılarına hedef seçmişlerdi.

Saldırılarına aralıksız devam eden faşistler, 15 Temmuz gecesi saat 23 sıralarında kahvehaneye yeniden saldırmışlardır ve aynı saate kadar civarda bulunan polis 23 sularında çekilmiş, arkasından ÜYD'den çıkan faşistler kahvehanenin içinde bulunduğu pasajın iki çıkışını da tutarak yaylım ateşine başlamışlardır. Bu saldırı sırasında faşistlerin kahvehaneye girerek bütün kitleyi taramasını engellemeye çalışan proleter devrimci Mehmet Kosovalı aldığı kurşun yaralarıyla ağır yaralanmıştı.

Faşistlerin kahvehaneyi taramaları sırasında olay bir bekçi tarafından telefonda polise bildirildiği halde, polis olay yerine gelmedi.

Saldırıya katıldığı belirlenen faşist Tekin Özkınay kaçarken silahıyla birlikte yakalanmış, yine saldırganlardan olan Balgat katliamı sanığı olarak yargılanan öğretmen Mehmet Kul, Hayrettin Karakan yakalanarak tutuklanmıştır. Gözaltına alınan diğer faşistlerden Balgat katliamı sanığı olarak yargılanan öğretmen Bahri Eröz, Mahir Kocakuş, Hayrettin Karakan'ın ağabeyi, sağır ve dilsiz okulu öğretmeni Halis Uzman serbest bırakılmıştır.

MHP'li faşistler Balıkesir'de bir dükkan ve evi benzin dökerek yaktılar

Balıkesir'in Kasaplar Mahallesinde kumaş satan bir ilericinin dükkan ve bitişiğinde bulunan evini MHP'li faşistler benzin dökerek yaktılar.

Kasaplar Mahallesinde yükselen anti-faşist mücadeleyi boğabilmek için faşistler saldırılarına hız verdiler. Geceleri halka ve devrimci, yurtsever gençlere saldıran faşistler, bu arada bir kahvehaneyi de bombaladılar. Anti-faşist semt halkının ve yurtsever devrimci gençliğin mücadeleleri sonucu mahalleyi hakimiyetleri altına alamayan MHP'liler son olarak bir ilericinin dükkan ve evini yaktılar. Bir milyon liraya varan maddi zararı karşılayabilmek için semt halkı ve gençliği bağış kampanyası açtılar.

Kürecik'te cenaze töreni güçlü bir anti-faşist gösteriye dönüştü

İstanbul Şişli'de MHP'li faşistler tarafından silahla yaralanıp, şişlenerek katledilen devrimci - demokrat Cafer Karahan'ın cenazesi Malatya — Kürecik'te 1500 den fazla kişinin katılmasıyla kaldırıldı. Proleter devrimcilerin önderliğinde diğer demokrat grupların katılmasıyla cenaze töreni güçlü bir anti-faşist gösteriye dönüştü.

Cenaze İstanbul'dan gelmeden önce devrimcilerin çağrısıyla nahiye merkezinde toplanan kitle "Faşizme Ölüm Halka Hürriyet" sloganını atarak Ankara—Malatya karayolunu 20 dakika trafiğe kapattı. Cenazenin gelmesinden sonra yolboyu yarım saat sloganlar atılarak yüründü. Bir devrimci mezar başında yaptığı konuşmasında, düzenin ekonomik ve siyasi buhranını, emekçilere yönelik faşist saldırıları ve kitle katliamlarını anlattı. MHP ve Kontrgerillanın saldırı ve katliamlarını teşhir etti. Konuşmacı düzene karşı mücadele eden devrimci ve emekçi halkın mücadelelerinden örnekler vererek genel greve hazırlanmanın gereğini belirtti. Bu konuşma sırasında sık sık "Faşizme Ölüm Halka Hürriyet", "Yaşasın Çorum Direnişimiz", "Caferler Ölmez" sloganları atıldı. Devrim andı içilip tören son buldu.

MHP'li faşistlerin benzin dökerek yaktığı ev.

Mehmet Kosovalı'nın Kemalpaşa'daki cenaze töreni anti-faşist gösteriye dönüştü

Seydişehir'de memur kıyımı

Konya'nın Seydişehir ilçesinde memur kıyımı doruk noktasına ulaştı. Birçok devrimci, demokrat, yurtsever öğretmen, mühendis, memur, sağlık emekçisi il dışına sürüldü.

Seydişehir'de veliler ve öğrenciler tarafından sevilen başarılı öğretmenler gerekçesiz olarak ya sürüldüler, ya da açığa alındılar. Öğretmenlerin birçoğu Danıştay'dan yürütmeyi durdurma kararı almasına rağmen bu kararların hiçbiri uygulanmadı.

Sayıları yüzü aşan öğretmen, sağlık emekçisi, mühendis sürgünleri bitmedi, kıyımlar hâlâ sürüyor.

Son sürgünlerden sonra Seydişehir Lisesi, Mahmut Esat Ortaokulu ve Ortakaraören kasabasında öğretmen kalmadı. 15 öğretmeni sürülen Ortakaraören Ortaokulunda öğrencilere faşist kitaplar ve bozkurt rozetleri dağıtan birkaç öğretmen bulunuyor.

Sürmene eski YDGD Başkanına Trabzon Emniyet Müdürünün nezaretinde işkence yapıldı

Anti-faşist mücadelenin yüksek olduğu faşistlerin etkinlik kazanamadıkları Sürmene'de Trabzon'dan getirilen özel polis ekibi, silahlı çatışmaya katılmak suçlamasıyla eski YDGD başkanını Araklı'daki işyerinden gözaltına aldı. İşyerine gelen polislerin ÜYD binasından çıktıkları tespit edildi. Daha sonra Sürmene emniyetine götürülen eski YDGD başkanı burada 30 saat işkenceye çekildi. İşkenceye bizzat Trabzon Emniyet Müdürü Hamdi Ardalı da katıldı. Daha sonra bitkin bir vaziyette mahkemeye çıkarılan eski başkan, mahkemece tutuklandı.

Öte yandan polis, bir işyerinin camlarını kırın ve silahlı olarak yakalanan iki faşisti bir gece karakolda tuttuktan sonra serbest bıraktı.

Kayseri'de işe girebilmek için ÜYD'den üye kağıdı isteniyor

Kayseri'de Müzenin yanında bulunan karpuz halinde iş bulabilmek için ÜYD'ye üye olma şartı aranıyor. Daha önceleri öğrenci gençlerin okul masraflarını karşılamak için çalıştıkları Halde bu yıl sebze ve meyve komisyoncusu Şaban Özdemir'in yardımlarıyla ÜYD'li faşistlerden başka kimse çalıştırılmıyor. Halde denetim kuran faşistler derneğe yardım adı altında kamyon başına 100 lira haraç topluyorlar.

Öte yandan Kayseri Bünyan garajındaki karpuz satıcıları ve esnaf üzerinde de terör estiren faşistler burada zorla gazete, dergi satıp halktan zorla para toplamaktadırlar. Faşist zorbaların başını eski Gültepe ÜGD genel sekreteri, Polat Ticaret sahibi Rasim Polat çekmektedir. Azılı bir faşist olan Rasim Polat'ın işyeri faşistlerin durağı durumundadır. Rasim Polat'ın yanına sık sık resmi ve sivil arabalarla polislerin geldiği belirlenmiştir.

Burdur'da devrimcilerin gittiği bir kahvehaneye bomba atıldı

Bundan bir süre önce Burdur Eğitim Enstitüsüne yerleştirilen ÜYD'li faşistler son günlerde halka ve devrimci gençliğe yönelik saldırılarını artırdılar. Devrimcilerin, yurtseverlerin ve demokratların gidip geldikleri Ferah Kahvehanesinin sahibi faşistlerce dövüldü, bundan üç gün sonra da kahvehane taşlandı.

Son olarak da 31 Temmuz gecesi aynı kahvehaneye tahrip gücü yüksek bir bomba atıldı, kahvehanede büyük maddi hasar meydana geldi.

Erzurum Balkaya Kömür Ocakları'nda işe girebilmek için, MHP'ye kayıt olma şartı aranıyor

AP iktidarının işbaşına gelmesiyle birlikte Erzurum Doğu Linyit İşletmeleri Balkaya Kömür Ocakları İşletme Müdürlüğüne getirilen eski Ülkü-Tek Başkanı Erol Kavukçu, ilk olarak önceden ilerici olarak bilinen işçileri "emeklilik" adı altında işten çıkardı, sonra bunların yerine MHP'li faşistleri doldurdu. Bugün işe girebilmek için MHP'ye üye olma şartı aranıyor.

Öte yandan faşist Erol Kavukçu İşletme Müdürü olmasıyla birlikte kilit noktalara, idarecilik ve teknik elemanlıkla ilgileri bulunmayan ama buna karşılık azılı birer halk düşmanları olan mühendis Kazım Keleş, Celal Dağgezen'i getirdi. Bölgenin feodal zorbası Mihrali Uçar ve 12 oğluyla birleşen bu faşistler işçiler üzerinde baskı kurup, saldırıya geçtiler. İşyerinde çavuş, başçavuş, işçi temsilcisi gibi görevlerde bulunan ve yetkili sendika olan Türk-İş'in şube sekreterliğini yapan bu zorbalar bu görevlere işveren ve sendika tarafından tepeden atandılar. Faşist müdür tarafından belli mevkilere getirilen faşist zorbalar işçileri haraca kesip, işyerinde MİSK'i örgütlemeye çalışıyorlar.

Bakırköy'de evlerinin suları akmayan kadınlar belediyeyi işgal ettiler.

İstanbul Bakırköy—Bağcılar'da aylardır evlerinin suları akmayan kadınlar Belediye binasını işgal ettiler. Sayıları 60'a ulaşan kadınlar "sularımız aksın" diye slogan atarak sular akıncaya kadar belediyenin önünde oturacaklarını söylediler.

Polis ve jandarma belediyeye gelerek kadınlara hakaret etti. Bir kadının bayılması üzerine bütün kadınlar jandarma ve polisin üzerine yürüdüler. Polis ve jandarma çevrede toplanan halka da saldırarak dağıtmak istedi. Kadınları saçlarından tutarak yerlerde sürükledi. Olayla ilgili olarak gözaltına alınanlar oldu. Bu durum halkın tepkisiyle karşılandı.

TKP'li sendika ağaları direnişi kırdı

23 Temmuzda direnişe geçen Pfizer işçilerinin direnişi TKP'li sendika ağaları tarafından kırıldı. Sosyal-faşist sendika ağalarının isteyenin çalışmasını, istemeyenin çıkıp gitmesini söylemesi üzerine işçilerin birliği bozuldu, direniş kırıldı.

Yine direnişe geçen Eston işçileri slogan atıp dışarı çıkmak isteyince işçilerin önüne ilk geçen TKP'liler oldu.

Teröristlerin öldürdüğü açıklanan polisin namus davasından öldürüldüğü açığa çıktı

Diyarbakır'da "teröristler tarafından öldürüldüğü" söylenen polis Osman Tunç'un namus davası yüzünden öldürüldüğü açığa çıktı. Daha önceden dost hayatı yaşadığı kadının yanında vurulan polise teröristler vurdu diyerek büyük bir tören düzenlenmişti.

Adana'da bir kadın faşistler tarafından vurularak öldürüldü

Adana Ziyapaşa Mahallesinde 27 Temmuzda Hayriye Kandemir adlı bir kadın faşistler tarafından silahla vurularak öldürüldü. Aynı gün Hayriye Kandemir'in biri 15, diğeri 18 yaşlarında olan iki oğlu MHP'li faşistlerin asılsız ihbarlarıyla tutuklanmıştı.

Emekçi Hayriye Kandemir'in katilleri sokak ortasında cinayetlerini işledikten sonra mahallede nöbet bekleyen 3 jandarma erinin yanından ellerini kollarını sallayarak geçtiler. Jandarma faşist canileri yakalamadığı gibi olay yerinde toplanan halka hakaret etti.

Kaçan faşist saldırganları tanıdıklarını, aynı mahalleden olduklarını söylemeleri

GAZETEMİZE YÖNELİK BASKILAR SÜRÜYOR

İstanbul'da gazetemizi satan iki devrimciye halkın gözü önünde saatlerce işkence yapıldı.

1 Mayıs Mahallesinde 5 Ağustos günü Özgürlük gazetesi satan iki devrimci gence halkın gözleri önünde saatlerce işkence yapıldı.

Akşam saatlerinde kahvehanede gazete satışı yapan iki yurtsever devrimciyi mahallede devriye gezen jandarmalar hiçbir şey söylemeden dipçiklemeye, tekmelemeye başladılar. 20.30'da başlayan işkence aralıksız 23.'e kadar devam etti. Askerler bir yandan iki devrimciyi dipçikleyip döverken diğer yandan da "kaçın lan, bağırın lan, ağlayın lan" diyorlardı.

Kendi evlatlarına, arkadaşlarına işkence yapıldığını gören mahalle halkı olay yerinde toplandı. Piyade erleri halkın toplandığını görünce, özellikle kadınlara dönerek "..... lar dağılın, yoksa ateş açarız" diyerek gözdağı verdi. Halk bir adım geri çekilmedi. Bunun üzerine ateş açıldı. Halkın bir kısmı dağıldı. Askerler bunu fırsat bildi. İşkence ettikleri iki devrimciyi yıkım bölgesine götürdü. Orada yeniden dayağa başladılar.

Ekip otosuyla gelen polisler yorulan jandarmanın yerini alarak işkenceye devam etti. İki yurtsever devrimci taşların arasından sürüklendi, parmaklarının arasına taş yerleştirilip elleri ezildi, dipçiklerle rastgelen her yerlerine vuruldu, tekmelendi.

Halk tekrar toparlandı, sokağa döküldü. "Faşizme Ölüm Halka Hürriyet" sloganlarıyla karakolu bastı. İki devrimcinin karakolda değil de yıkım bölgesinde olduklarını öğrenmesi üzerine o yöne doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş kolunun en önünde kadınlar vardı. Kadınlar "Evlatlarımız bırakılsın, kahrolsun işkenceciler" diye haykırıyordu. Yıkım yerine gelindi. Kitle devamlı olarak sloganlar haykırıyordu. Jandarma takviye kuvvet almak zorunda kaldı. Takviye gelmesinden sonra halka saldıran jandarma bir kişiyi daha aldı. Beş kişi dipçiklerle çeşitli yerlerinden yaralandılar.

Gazetemiz baskıya girerken iki devrimci genç henüz serbest bırakılmamıştı.

Gazetemizi okuduğu gerekçesiyle gözaltına alınan bir işçi pazartesi gününden bu yana kayıp

Pazartesi günü polis tarafından gazetemizi okuduğu için gözaltına 18 yaşındaki işçi Selçuk Kambur'dan halen haber alınamamıştır. Gazetemizin bürosuna gelerek, 4 gündür aralıksız süren aramalardan hiçbir sonuç alamadığını açıklayan anne Leyla Kambur oğlunun işkence altında olduğunu belirterek şunları açıkladı: "Oğlum pazartesi sabah 8.30'da işe gitmek üzere evden ayrıldı. Yoldan bir Özgürlük gazetesi almış. Plakasız bir ekip otosu oğlumun yakına yaklaşmış ve "sen niye Özgürlük gazetesi okuyorsun" diye sormuş. Oğlumun kimsenin okuduğu gazeteye karışamayacağı biçimindeki cevabından sonra, o halde söyle bakalım Mecidiyeköy'de cinayet işlendi gördün mü demişler. Oğlum, burası Bomonti, ben Mecidiyeköy'de işlenen cinayeti nereden bileyim, deyince "biz orasını bilmeyiz, bize şimdi suçlu lazım" deyip oğlumu ekip otosuna almışlar.

Oğlumla birlikte, aralarında Cuma Çobanoğlu isimli polisin de bulunduğu 4 polis, 1 ekip amiri evimize geldiler. Evi altüst ettiler, 11 tane Özgürlük gazetesi buldular. Onları aldılar. Soran komşulara komünist gazetesi okuduğu için tutukluyoruz dediler. Daha sonra kapının önüne toplanan komşulara "Mecidiyeköy'de cinayet işlenmiş, bize adam lazımdı, bakındık elinde Özgürlük gazetesiyle bunu gördük, tuttuk getirdik, demişler.

Leyla Kambur sözlerine şöyle devam etti: "Oğlumu durmadan usanmadan aradım. Şişli Emniyet Amirliğine gittim. 1. Şubeye gittim, 2. Şubeye gittim. Hepsi ağız birliği etmiş gibi yok dediler. Oysa oğlumu evden götüren 34 P 5713 plakalı ekip otosu Şişli Emniyetinin önünde duruyordu. İkinci gün Cumhuriyet Savcılığına dilekçe verdim. 1. Şube, 2. Şube hepsini yeniden gezdim. Hakaret ettiler. "Oğlun kayıp" dediler. Ben de siz kaybettiniz dedim. Her gün arıyorum oğlumu. Verdikleri tek cevap yok, yok, yok.

Leyla Kambur: "Oğluma işkencede zorla cinayeti yükleyecekler" dedi.

Sağlık emekçileri ülke çapında direnişe geçti

Yan ödemelerin kesilmesi ve Sayıştayın aldığı karar gereği tam gün tazminatlarının birleştirilerek vergilendirilmesi üzerine, 8 Ağustos Cuma günü tüm sağlık emekçileri ülke çapında direnişe geçti. Hekiminden hastabakıcısına, hemşiresinden laborantına varana dek tüm sağlık emekçileri cuma günü sağlık hizmetlerini durdurdular. Acil vakalar dışında hiçbir tıbbı müdahalede bulunmayan sağlık emekçileri, "hiçbir gücün kazanılmış haklarını ellerinden alamayacaklarını" açıkladılar.

İstanbul'da Bakırköy Akıl, Haseki, Taksim İlkyardım, Okmeydanı SSK, Samatya SSK, Çapa, İzmir ve Ankara'da birçok devlet hastanesi direnişe katıldı. Birçok hastanede direniş yemek boykotuyla birleştirildi. Hastanenin çıkardığı yemeği kabul etmeyen sağlık emekçileri, kendi aralarında para toplayarak aldıkları yiyeceklerle karınlarını doyurdular. Direniş boyunca çalıştıkları servislerde toplanan sağlık emekçileri, gönüllü bir katılımın ve disiplinin güzel örneklerini sergilediler. Bazı hastanelerde topluca bahçeye çıkılarak gösteriler düzenleyen sağlık emekçileri, direnişlerinin nedenlerini açıklayan konuşmalar yaptılar. Direnişe katılmayan çok az sayıdaki unsur gerçek anlamda sağlıkçı kitlesinden tecrit olarak, odasından dışarı çıkamadı.

Polis ve jandarmanın tüm kışkırtmalarına rağmen, sağlık emekçileri direnişlerini kararlılıkla sürdürdüler. "Bu direniş yalnızca bir uyarıdır" diyen sağlık emekçileri, "gasbedilen kazanılmış haklarımızı geri almak için bu direnişi başlattık ve her ne pahasına olursa olsun, tüm ekonomik ve demokratik haklarımızı söke söke alana kadar mücadelemizi sürdüreceğiz" dediler.

...üzerine polisin şahitlik için alıp karakola götürdüğü iki kadının yerini akrabaları ancak iki - üç gün sonra bulabildiler.

Stajyer öğrenciler MTA'da ücretsiz işçiler olarak çalıştırılıyor.

Okudukları Meslek liselerinden staj yapmak için Ankara MTA'ya gelen öğrenciler ellerine kazma-kürek verilerek çalıştırılmaya başlandı. Labaratuvarlarda, deneylerle makina parçalarını tanıyarak mesleki bilgilerini artıracaklarını zanneden öğrenciler yanıldılar. Staja geldiklericin ertesi gününde 16 yaşındaki öğrencilerin sırtına 150 kiloluk bidonlar yüklendi, tuğlalar taşıtıldı. Önceki devreden stajı bitiren öğrencilere çalışmalarının bedeli olarak her birine bir ya da birbuçuk aylık stajların sonunda 150 TL ödendi.

Ağır çalıştırılma koşuluna karşı çıkan bir öğrenci stajdan atıldı. Bunun üzerine diğer öğrenciler, devrimci işçiler, teknisyenler ve mühendislerin desteklediği bir direniş gerçekleştirdiler. Genel direktörle konuşan stajyer öğrenciler baskılar kalkmadıkça çalışmayacaklarını söylediler. Direniş sonucunda stajyer öğrenciler kazma kürekleri atarak labaratuvarlara geçtiler.

Diyarbakır Cezaevi'nde APO'cular devrimcilere işkence yapıyor

Diyarbakır Askeri Cezaevinde her fırsatta devrimci tutuklulara saldıran, jilet atan, tehdit eden Apocular şimdi de koğuşlarına getirilen devrimci - demokrat tutuklulara işkence yapmaktadırlar. Celal Biçici adlı devrimci Apocular tarafından gözleri ve elleri bağlanarak "sorguya çekildi". Sonra da işkence yaptılar. Olayın duyulmasından çekinen cezaevi idarecileri devrimciyi ayrı bir koğuşa vererek olayı örtbas ettiler.

Mamak'tan faşistler yüzbaşı Hasan Mesçi tarafından kaçırıldı.

Ankara Mamak Askeri Cezaevinden gazetemize mektup gönderen devrimciler idamlık faşist İsa Armağan ve Mustafa Pehlivanoğlu'nun İç Emniyet Amiri Yüzbaşı Hasan Mesçi'nin yardımı ile kaçırıldığını yazıyorlar. Mektup şöyle devam ediyor: Yüzbaşı Hasan Mesçi devrimcilerle dost geçinmeye çalışan, ama öte yandan devrimcileri işkenceye gönderen bir faşisttir.

Faşistler kaçmadan birkaç gün önce 1. ve 2. Koğuşlarda inşaat vardı. İnşaat süresince faşistlerin koğuşlarının kapıları açıktı. Söylenildiği gibi faşistler tavanı delerek kaçmaya kalkışsalardı bile jandarmalar tarafından mutlaka görülürdü. Ayrıca damda devamlı nöbet bekleyen jandarmalar var. Faşistlerin, subayların ve erlerin yardımı olmadan kaçmaları mümkün değildir.

Başyazı

ACİL BİR İHTİYAÇ: HALKIN DEVRİMCİ BİRLEŞİK CEPHESİ

Günümüz Türkiye'sinin en belirgin özelliği bir yandan faşizmin çok yönlü olarak azgınlaşan saldırıları, diğer yandan işçi sınıfı ve emekçi halkın sürekli genişleyen ve kabaran direnişinin yol açtığı bir hesaplaşmanın yaşanmakta oluşudur.

Kapitalizmin krizinin derinleşmesi temelinde keskinleşen bu çatışma her geçen gün daha da sertleşerek sürüp gitmektedir. Bu durum çatışmanın içinde yer alan ve ondan kendi durumunu güçlendirerek çıkmaya çalışan tüm siyasi güç ve mihrakları güçlerini toparlama, birleştirme ve önümüzdeki dönemde ortaya çıkması kaçınılmaz olan tayin edici mücadelelere hazırlanmaya sevkediyor.

Amerikan emperyalizminin başını çektiği batılı emperyalist güçlere bağımlı egemen sınıfların güdümündeki siyasi güçler uzun bir süreden bu yana "Milliyetçi Cephe" adı verilen faşist bir cephe içinde birleşmiş durumdalar. Bunlar diktatörlüğün dizginlerini ellerinde tutuyor ve faşist terör örgütleri aracılığıyla halka karşı azgınca saldırıyorlar.

Sovyet sosyal-emperyalistlerinin güdümündeki TKP TİP, TSİP, DDKD ve Özgürlük Yolu gibi sosyal-faşist akımlar da kendi aralarındaki birliği güçlendirme çabalarının yanı sıra CHP reformizmini de yedekleyerek "Ulusal Demokratik Cephe", "Ulusal Demokratik Güçbirliği" gibi aldatıcı sloganlar altında işçi sınıfı ve halk yığınlarının devrimci mücadelesini pasifize etmek, saptırmak, kendilerinin ve efendilerinin emellerine alet etmek istiyorlar. Onlar bu amaçla Amerikancı faşistlerle aralarındaki gerici çatışmayı, devrim ve sosyalizmin güçleriyle faşizm arasındaki bir çatışmaymış gibi göstermeye çalışıyorlar. Gerçekteyse onların da işbaşına gelmeleri halinde halka verecekleri ABD'nin, Demirellerin, Türkeşlerin verdiğinden başka bir şey değildir. Sözde UDC'nin iktidara getirildiği Afganistan'da olup bitenler, Türkiye'nin Taraki'si, Karmal'ı olmak isteyenlerin yüzünü açığa çıkarıyor.

Bu arada iflas etmiş ve hızlı bir çöküş süreci içine girmiş bulunan CHP ise faşizmin saldırıları karşısında teslimiyetin, şaşkınlığın, ne yapacağını bilememenin canlı bir örneği olarak ortada duruyor. Reformist CHP yöneticileri, bugüne kadar CHP'yi izlemiş, ona oy vermiş milyonlarca emekçinin, faşizmin saldırıları karşısında tüm halk güçleriyle birleşme ve aktif olarak direnme yolundaki taleplerine kulaklarını tıkıyorlar ve "cepheleşmek faşizme hizmet eder", "milleti cephelere böldürmeyeceğiz" şeklindeki bayatlamış demagojilerini sürdürerek kendilerini izlemiş olan emekçilere bir kere daha ihanet ediyorlar. Bu tavır onların burjuva - liberal sınıf karakterlerinin bir yansımasıdır.

Gerici güçlerin durumu böyle. Onlar bir yandan kendi aralarında çekişiyor, boğuşuyor, diğer yandan ise devrim karşısında devrimci mücadeleye atılan emekçi yığınlar karşısında açık ya da üstü kapalı olarak birleşiyorlar.

Devrimci demokrasi güçleri ise çatışmanın diğer kutbunu temsil ediyor. Ama bu güçlerin kendi aralarında yeterince birleşmiş, örgütlü ve güçlü bir alternatif oluşturduğunu söylemek aşırı iyimserlik değilse aptallıktır.

Bugün halkın onları birleştirecek ve mücadeleye sevkedecek yeni tipte bir kitle örgütüne ihtiyacı var. Halkın yaşadığı ve mücadele ettiği her birim ve mahallede kurulacak demokratik devrimi hedefleyen, anti-faşist bir platforma sahip, hangi dünya görüşünü, ideolojiyi, mezhebi benimserse benimsesin bu platformu kabul eden herkesi bağrında toplayan, demokrasi temelinde seçilmiş organlara sahip, platformuna ters düşmeyen yani gerici-faşist bir nitelik taşımayan tüm siyasi akımların görüşlerini serbestçe savunup, ideolojik mücadeleye yürütebilecekleri, faşist saldırılara karşı savunma araç ve organlarına sahip bir halk cephesi her geçen gün daha fazla kendini dayatıyor. Kuşkusuz bu cephenin daha baştan mümkün olduğu kadar geniş ve güçlü olması, ülkemizdeki belli başlı devrimci akımların bu temelde birleşmeleri ve bu cephenin örgütlenmesine katılmalarıyla mümkün olabilir.

Bu noktada bir devrimci akımın ortaya atıp savunduğu "direniş komiteleri" sorununa da değinmek gerekiyor.

Direniş komiteleri kendilerini iktidar organları olarak lanse ediyorlar. Oysa iktidarsız iktidar organı olmaz. Yeni tipde devrimci demokrasinin iktidar organları halk meclisleridir ve onlar da ancak gerçekten kurtarılmış bölgelerde olabilir. Yoksa sivil faşist çe-

Devamı sayfa 15'te

ÖZGÜRLÜK

URFA'DA İŞKENCE

BU İNSANLAR İŞKENCEYE GÖTÜRÜLÜYOR

63 AV 010 plakalı sivil bir araba Urfa Valiliğinin önüne yanaşıyor. Valilik binasından 4 kişi çıkıyor. İkisi polis, ikisi sanık. Sanıkların yüzleri çuvallarla sarılı. Nereye gittikleri kendilerinden gizlenmek isteniyor. Ama tümünün üzerinde kan lekeleri var. Anlaşılan işkence valinin makam odasında başlıyor. Ve "bilinmeyen bir yerde" devam ediyor.

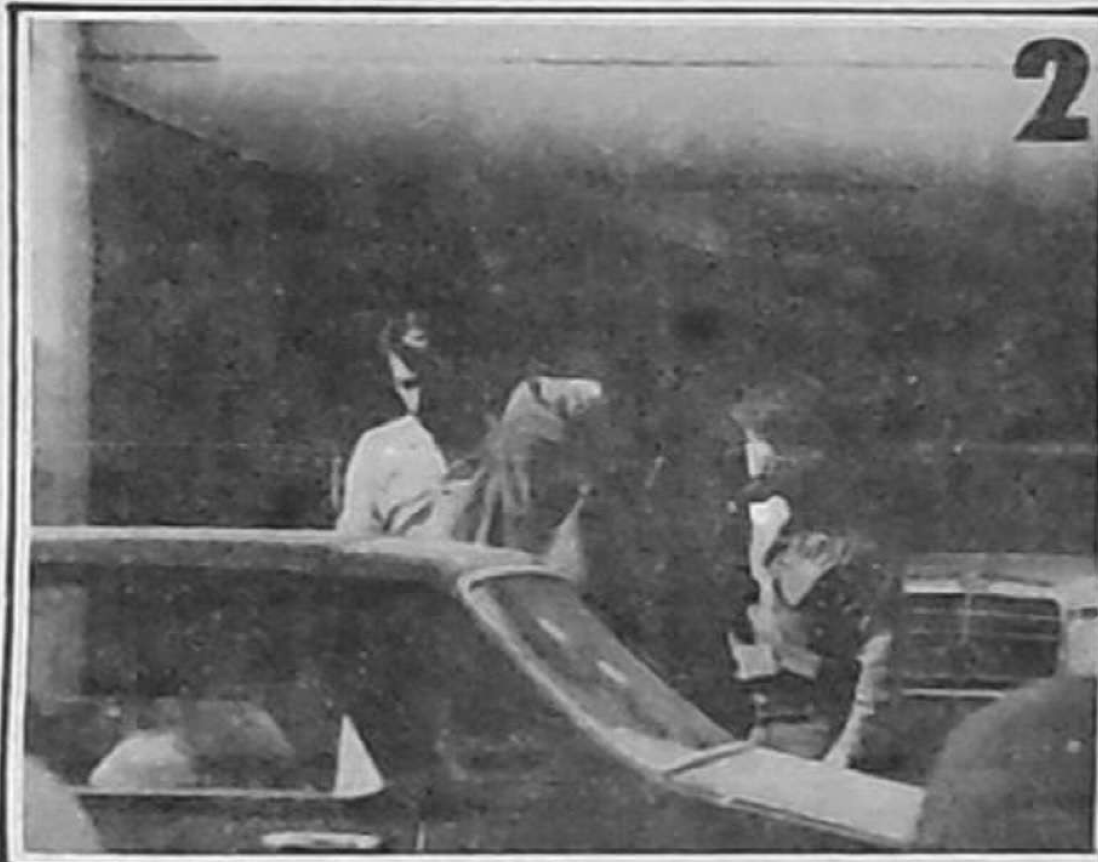
Yerleştirme bitiyor. Üç genç, polis arabasının arka koltuğuna dışardan görülmeyecek biçimde üst üste yatırılmışlardır. Biraz sonra polisler de arabaya binecek ve polis arabası "bilinmeyen bir istikamede doğru gidecektir. Ama Urfa halkı da bu istikametin ya Sarayönü Karakolu ya da Merkez Komutanlığı olduğunu iyi biliyor.

Artık her şey öylesine açık oynanıyor ki, Urfa şehrinin merkezinde güpegündüz yüzlerce kişinin önünde insanlar işkenceye götürülmek üzere eşkiya usulleri ile derdest ediliyor. Üstelik bu olay Urfa Valilik binasının hemen önünde oluyor. İşkenceye gidecek insanlar önce Vilayet binasında "konuk" ediliyor; büyük bir olasılıkla işkence göreceklerle çok yakından ilgilendiği bilinen Urfa Valisi yeni kurbanlarına şöyle bir yakından bakıyor. Üstelik fotoğraflarda görülen kişilerin tümünün üzerlerinin kan lekeleri ile dolu olması işkencenin daha vilayet binasında başladığını gösteriyor.

Urfa ülkenin birçok diğer yeri gibi en inanılmaz, en insanlıkdışı işkencelerin uygulandığı bir il haline gelmiş bulunuyor. Şehirde yaşayan herkes Emniyet 1. Şubesinin, Sarayönü Karakolunun ve Merkez Komutanlığının birer işkence merkezi haline geldiğini biliyor. Bunu işkenceciler de saklamaya hiç gerek görmüyorlar zaten. Çünkü çoğu kez Urfalılar bu binalardan işkence gören insanların çığlıklarını işitebiliyor. Buradaki resimlerde görüldüğü gibi pervasızca insanların yüzlerinin çuvallarla örtülüp, gözlerinin bağlanıp "bilinmeyen yerlere" doğru götürüldüğüne tanık oluyorlar.

Urfa'da işkence ekibinin başını HARUN ŞAHİN isimli polis çekiyor. Bu isim pek yabancı değil. Harun Şahin'in Ceyhan'da devrimci bir genci sokak ortasında kurşunlayarak öldürdüğü biliniyor. 29 Kasım 1976 tarihinde Ceyhan Yüksek Meslek Okulu öğrencisi Tufan Liceli, okul önündeki bir gösteri sırasında Harun Şahin'in tabancasından çıkan kurşunlarla katlediliyor. Yüzlerce tanığa rağmen polis Harun Şahin hakkında hiçbir yasal işlem yapılmıyor, yüzlerce başka örnekte olduğu gibi. Aynı Harun Şahin şimdi Urfa'da işkence ekibinin başı. Urfalıların isimlerini tespit edebildikleri başka işkenceciler de var tabii. Kaptan lakaplı MUSTAFA, polis şoförü KEMAL, 1. Şubede görevli SARI TUFAN bu işkencecilerin bellibaşlıları. Vali ve emniyet müdürü bütün bu uygulamalardan haberdar.

Polisler yüzü çuvalla örtülü kişilerden birini arka koltuğa yatırıyorlar. Bu arada, arka planda gözüken 63 0001 plakalı Urfa Valisinin makam otomobili yanında bekletilen ve gözleri bağlı bir üçüncü genç daha getiriliyor sivil plakalı polis arabasının yanına.

Urfa'daki işkence uygulamaları sonucunda çok kişinin sakat kaldığı da biliniyor. Bu kişilerden biri gördüğü akılalmaz işkenceler sonucu delirdi ve polisler tarafından yağmurlu bir gecede şehir dışına bırakıldı. Olayın üzerinden uzun bir süre geçmiş olmasına karşın bu kişinin akibetinden haber alınmış değil.

Başka bir emekçi cinsel organına elektrik verilmesi sonucu iktidarsız kaldı. Bunlar yalnızca iki örnek. Oysa Urfa'da yüzlerce, binlerce kişi işkenceden geçirilmiş durumda. Bunların bir kısmı gördükleri işkence sonucu ya sakat kalmış, ya da ağır hastalıklar geçirmişler.

Ama Demireller, İçişleri bakanları hâlâ işkence yoktur nakaratını tekrarlıyorlar. Ama güneş balçıkla sıvanmıyor.

ADANA'DA ÜÇ KÖYLÜDEN SONRA:

Bu kez de Hatay'da yoksul bir emekçi işkenceyle öldürüldü

İşkence sonucu katledilen Ökkeş Baştuğ 6 çocuk babasıydı.

Anayasa'da işkencenin yasak olduğu yazılıdır. Altında TC Devletinin imzasının da bulunduğu İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi işkenceyi bir insanlık suçu sayar. Yasalarda işkence ile adam öldürmenin cezası ise idamdır. Fakat bunların tümünün kağıt üzerinde kaldığını bilmeyen yok. Bugüne kadar ülkemizde birçok insan işkencede can verdi. İlericiler, devrimciler, demokratlar, sıradan halk vahşice işkencelere maruz kaldı, yaşamını işkencehanelerde, karakollarda sadist, faşist, feodal işkencecilerin elinde yitirdi.

İşkence uygulamaları ve işkenceciler elinden ölümler bugün çok daha yaygın ve kitlesel bir nitelik kazandı. Hiçbir kanıt olmaksızın sıradan insanlara bile en vahşi işkenceler uygulandı. Yükselen kitle mücadelesini boğabilmek, kitleleri yıldırmak, halkı köleleştirmek için devrimcilerin yanı sıra sıradan halk işkencehanelerden geçirildi, geçiriliyor.

Otobüslerden, sokak ve kahvelerden "şüphe üzerine" alınan insanlar yoğun işkencelere tabi tutuldu. Zorla suçu üstlenmesi istendi. İstenilen ifadeler imzalanana kadar dayak, falaka, elektrik dahil her türlü baskı ve zor uygulandı. Halka yönelik saldırı ve işkenceler bitmek bilmiyor. Adana'da üç köylünün jandarma karakolunda 17 gün süren işkencelerden sonra ölmelerinin üzerinden bir ay geçmeden bu kez de Hatay Erzin'de bir kişi daha hayatını işkence sonucu yitirdi.

Ökkeş Baştuğ, 24 Temmuz'da kendisine yapılan işkencelerden sonra beyin kanamasından öldü. 30 yaşındaydı Ökkeş Baştuğ, en büyüğü 10 yaşında 6 çocuk babasıydı. Ekilebilecek bir karış toprağı yoktu. Kalabalık ailesinin geçimini gündelik işe giderek, sepet satarak, ya da davul çalarak sağlamaya çalışırdı.

Haydar'da ekili bir haşhaş tarlası bulunmuştu. Tarlanın sahibini bulmak, suçu birilerine yüklemek gerekiyordu. Polis, "suçlu" bulmakta gecikmedi, hiç toprağı olmayan Ökkeş Baştuğu ve arkadaşları Turgay Cinatlı, Ökkeş Zumacı, İsmen Cinatlı, Şeref Karahaşhaş tarlasının sahibi olmakla suçlandı. Sazdan evleri ve çadırları basıldı teker teker toplanıp karakola götürüldü. Tanıdık herkes biliyordu ki Ökkeş Baştuğ'un bir karış toprağı olmadığı gibi esrar alışverişiyle de ilgisi yoktu. Yoktu ama polisin bu insanlara karşı hiç eksilmeyen tehditleri vardı. Polisin "sizin hepinizin kökünü buradan temizleyeceğiz" dediğini Erzin halkı çok duymuştu.

Karakola götürülenlere, haşhaş ekmek, esrar imal etmek, içmek ve satmak suçları zorla kabul ettirilmeye çalışıldı. Coplarla, sopalarda, tekmelerle dövüldü, kafaları duvarlara çarpıldı. En yoğun işkence Ökkeş Baştuğ'a yapıldı, ama Ökkeş direndi kabul edeceği bir suçu yoktu. Ama öte yandan Komiser Cengiz, polis Aydemir Şenay, bekçi İsmet Gürsoy işkencelerinden vazgeçmiyorlardı. Vurdular, copladılar, tekrar kafalarını duvarlara çarptılar.

Karakoldan bırakılmasının üçüncü gününde Ökkeş Baştuğ hastalandı. Ailesi hastaneye götürdü. Doktorlar beyin filmi çekilmesi lazım dedi. Ökkeş'in de ailesinin de filmi çektirecek paraları yoktu. Eve döndüler, Ökkeş ailesinin ve çocuklarının gözleri önünde acılar içinde öldü. Çocukları "babamı faşistler işkence ile öldürdüler" diye ağlıyor şimdi.

Erzin halkı ve devrimcileri Ökkeş'i yalnız bırakmadı. Doktor ve savcıya otopsi yaptırdı, cenaze töreni düzenledi. Cenazeye katılan halk mezara kadar "Kahrolsun Faşist Diktatörlük", "Faşizme Ölüm Halka Hürriyet", "İşkenceci Katillerden Hesap Soracağız" sloganlarını haykırarak faşizme ve işkencelere karşı duydukları nefreti dile getirdi.

Doktor ve savcının otopsi sonucu yazdıkları raporda "kafaya sert bir cisimle vurulmuş, beyinde kah pıhtılaşması sonucu ölmüştür" yazıldı. Bu rapor ve Erzin halkının tepkisi sonucu Komiser Cengiz ve polis Aydemir Şenay tutuklandı.

Devrimcilerin, yurtseverlerin bildiği gibi Erzin halkı da biliyor ki komiser ve polisin tutuklanması göstermelik. Erzin halkının tepkisini yumuşatmak için. Bugüne kadar onlarca devrimci ve sıradan halk işkenceler sonucu hayatını kaybetti. Yasalara göre işkence ile adam öldürenlerin idamı gerekiyor. İdamı bırak, üç günlük hapis cezası alan bile yok. Halkın tepkisi sonucu tutuklanmak zorunda kalınan işkencecilerin hepsi serbest bırakıldı.

İşkenceciler cezalandırılmak bir yana ödüllendiriliyor. Adını herkesin bildiği 12 Mart döneminin işkencecibaşı Ümit Erdal iktidar tarafından İçişleri Bakanlığı Asayiş İşleri Genel Müdürlüğüne getirilerek taltif edildi. Anılarında işkenceye katıldığını açıkça itiraf eden işkenceci paşa Faik Türün kontenjandan milletvekili oldu. Nerede Erzin'in dibinde İskenderun'da 6 Temmuz'da yaralı olarak işkenceye çekilen Hacı Çapan'ın katilleri?

İşkenceci katiller ancak Ökkeş Baştuğ'un cenaze töreninde kitlenin haykırdığı gibi "İşkenceci katiller halka hesap verecekler". Tıpkı İran halkının Savak'ı cezalandırdığı gibi.

YUNANİSTAN VE IRAK ALEYHTARI PROPAGANDA NEYİ HEDEFLİYOR?

Burjuva propagandası şovenizmin körüklenmesi noktasında giderek yoğunlaşıyor. Uzun bir süreden beri basın tekelleri ve hükümet üyeleri sürekli olarak dikkatleri "dış"a çekmeye çalışıyorlar.

Egemen sınıfların ve burjuva propagancıların dillerinden düşürmedikleri "milli birlik ve beraberliğe her zamankinden daha fazla ihtiyaç duyduğumuz böyle bir dönemde" türünden lafları daha yoğun olarak duyar olduk. Tekellerin basını koro halinde ırkçı ve şoven bir kampanya yürütüyor. Yüksek tirajlı günlük gazetelerin manşetlerinde "iki yüzlü Yunanlılara güven olmaz", "Türkiye'yi yutmak istiyorlar", "Ermeniler, Kürtler ve Rumlar, Türklüğe karşı birleşti" vb. türünden cümleler eksik olmuyor. Tercüman ve Hergün gibi gazetelerin yazarları "Güney komşumuz Irak kudurdu" diye yazıyorlar.

Yoğun bir biçimde sürdürülen bu propagandanın içinde başta Demirel olmak üzere hükümet yetkilileri de yerlerini almışlardır. Demirel dikkatleri Yunanistan ya da Irak'ın üzerine çekmek için demagojiyi elden bırakmıyor. "Türkiye güçlüdür" hatırlatmaları ile tehdit savurmaya çalışıyor. Hükümetin çeşitli sözcüleri demeç üzerine demeç veriyor. "Herkesi aralarındaki çatışmalara son vermeye ve dış tehlikeye karşı birleşmeye" çağırıyorlar. TV ekranları ve radyo mikrofonları özel olarak böyle bir propagandaya ayrılmış durumda.

Dış ülkelerdeki Türk diplomatlarının öldürülmesi üzerine yoğunlaştırılan bu propaganda yalnızca Türkiye egemen sınıfları tarafından yapılmıyor.

Bu kampanya Irak ve Yunanistan egemen sınıflarınca da yürütülüyor. Onlar da kendi ülkelerinin halklarını düşmanlık ve şovenizm temelinde eğitmeye çalışıyorlar.

Hepsi de emperyalizme bağımlı olan bütün bu ülke egemen sınıfları, emperyalizmin Ortadoğu halklarını birbirine karşı kışkırtma ve bundan kendi çıkarları ve egemenliği doğrultusunda yararlanma politikasını aynen benimsemekte ve ırkçı propagandayı yoğunlaştırmaktadırlar. Ve hepsi de bu propaganda ile ülkelerindeki emekçi kitlelerin mücadelesini pasifize etmek istemektedirler.

TEKELLER VE ONLARIN TEMSİLCİLERİ "MİLLİ ÇIKARLARIN SAVUNUCUSU" OLABİLİRLER Mİ?

Yürütülen sözde "milli" propaganda "milli çıkarların" savunulması için midir? Böyle olmadığı açıktır.

Komprador tekelci burjuvazi emperyalizmin uzantısıdır ve ona göbekten bağlıdır. Tekellerin basını, emperyalizmin ve sömürücü egemen sınıfların hizmetindedir. Tekellerin basını, ülkenin emperyalizme peşkeş çekilmesi, anti-emperyalist bilincin körelmesi için yoğun ve sürekli bir propaganda faaliyeti yürütmektedirler. ABD emperyalizmine övgüler düzmekte, NATO'nun propagandasını yapmaktadırlar. Emperyalist egemenliği göklere çıkararak "dostumuz, müttefikimiz Amerika ile aramızın açılmaması için" her türlü "tavizin verilmesi gerektiğini" propaganda etmektedirler. Yerüstü ve yeraltı kaynaklarımızın emperyalistlerin tasarrufuna verilmesinin faziletlerini anlatmak için büyük tirajlı gazetelerde dizi yazılar yayınlanmaktadır.

Demirel hükümetinin de ulusal çıkarların savunulması ile en ufak bir ilgisi yoktur. Yıllardan beri ülkenin emperyalizme peşkeş çekilmesi için elinden geleni yapan bizzat Demirel'in kendisidir. IMF'nin direktifleri doğrultusunda ülkemiz halkına saldırıya geçen Demirel hükümetidir. İkili anlaşmalarla, SİA ile U—2 uçakları ile ülkeyi tamemen başta ABD olmak üzere emperyalistlere açan, emperyalistlere istediklerinde her türlü müdahalede bulunma hakkını tanıyan yine Demirel hükümetidir, burjuva hükümetlerdir.

Yunanlılara, Iraklılara ve diğerlerine karşı yürütülen propaganda ise yine emperyalizmin çıkarları gereğidir.

HER ŞEY MÜCADELEYİ BASTIRMAK İÇİN

Burjuva propagandacıları ve tekellerin basınının dikkatleri "dışarıya" çekmek için yoğun bir faaliyet yürütmeleri, artan sömürü ve zulme karşı emekçi kitlelerin harekete geçmesi ve muhalefetin yükselmesini engellemek amacını taşımaktadır.

Egemen sınıflar, mücadelenin yükseldiği, kitlelerin sömürü ve soyguna, baskı, terör ve işkenceye karşı direnişlerinin arttığı her dönemde aynı taktiğe başvurmaktadırlar. Sınıf mücadelesinin kızıştığı her dönemde böyle bir taktik uygulanmaktadır. Şoven ve ırkçı propaganda, kitlelerin kendilerine yönelik saldırılar karşısında sessiz ve savunmasız bırakılmasını hedeflemektedir.

Bugün azgın bir faşist terör vardır. İşçi sınıfına ve emekçi kitlelere karşı saldırılar giderek yoğunlaşmakta, grev ertelemeler, işten atmalar hızlanmaktadır. Ard arda devalüasyon yapılmakta, IMF'nin direktifleri doğrultusunda saldırılar sürdürülmekte, hayat pahalılığı dayanılmaz boyutlara ulaşmış olmasına karşın artmaya devam etmektedir. Her gün onlarca emekçi ve devrimci faşist cinayet mangaları tarafından kurşunlanmakta, işkencehanelerde insanlar katledilmektedir. Emekçi kitlelerin uzun mücadeleler sonucu koparıp aldığı kısıtlı hak ve özgürlüklerin bir bütün olarak ortadan kaldırılması için yoğun bir faaliyet yürütülmektedir.

Öte yandan yürütülen bu çok yanlı saldırılara karşı başta işçi sınıfı olmak üzere ezilen ve sömürülen kitleler direnmekte ve direniş giderek güçlenmektedir. Kitleler saldırılara karşı sessiz kalmamakta ve muhalefetlerini çeşitli biçimlerde dile getirmektedirler.

İşte, tekellerin ve onların hizmetindekilerin şoven propagandayı yoğunlaştırmalarının nedeni budur. Onlar gelişen kitle direnişini pasifize etmeye ve bunun bir yolu olarak, kitlelerin dikkatini "dış tehlike"ye çekmeye çalışıyorlar. Böyle bir propagandanın tozu dumana kattığı bir ortamda, uygulanmaya soyundukları yeni baskı ve terör tedbirlerini yasallaştırmayı amaçlamaktadırlar.

Faşizme karşı teslimiyetin vardığı nokta

CHP reformistleri kendi parti faaliyetlerini bile yürütemiyorlar

Faşist saldırılar sonucu CHP'nin 12 il örgütü çalışmıyor. İl örgütlerinin bulunduğu yerlerden bir kısmına CHP Yöneticileri uzaktan bile bakamıyor. Semtlere yanaşamıyor ve il örgütü binalarını terk ederek başka illere kaçıyorlar. Yozgat'ta olduğu gibi bazı yerlerde ise CHP il örgütü binası faşistlerce tahrip edilmiştir. İçerde yıkıntılar içinde Ecevit'in portreleri duruyor. Ama CHP'liler "demokratik parlamenter rejimin vazgeçilmez unsuru" olarak tanımladıkları siyasi partilerden biri olan partilerinin il binasına girip yıkıntıları kaldırmayı ve "karıncaezmez" Ecevit'in ezilen resimlerini yıkıntılar içinden çıkarmayı göze alamıyor.

CHP tabanını yıldırmak amacıyla yürütülen faşist saldırılar aynı zamanda CHP yöneticilerini ve üyelerini fiziki olarak ortadan kaldırmayı amaçlıyor. Nitekim son bir - iki ay içinde 20'nin üzerinde CHP yöneticisi öldürüldü. Çeşitli kademelerde görev yapan bu kişilerin yanı sıra onlarca CHP'li katledildi.

Ama CHP üst yönetimi, başta Ecevit olmak üzere reformist elebaşılar, sürekli olarak CHP'li kitlelere "adalete sığınmayı" önermekte, CHP'ye oy veren emekçilere faşist saldırılar karşısında teslimiyeti önermektedirler. "Milli birlik ve beraberlik" teranelerinin şampiyonluğunu Ecevit kimseye bırakmamakta, Demirel ve Türkeşlere diyalog ve birlik çağrıları yapmaktadır.

Faşist cinayet mangalarının açık kimliği ortada iken, MİT, MHP, ve Kontrgerilla iç içe emekçilere saldırır ve provokasyonlar düzenlerken, CHP reformistleri, faşist cinayet çetelerinin ismini söylemekten bile çekiniyorlar. Demireller, Türkeşler bastırdıkça, demagojik propagandayı yoğunlaştırdıkça Ecevit geri çekilmektedir. Artık Ecevit'in o eski demagojik çıkışları da sözkonusu değildir.

CHP reformistleri tükenmiştir. Teslimiyet ve uzlaşmacılığın batağında uç noktaya varmıştır. "Umut" sönmüş, reformizmin, faşizmin koltuk değneği olduğu gerçeği hiçbir demagojiye yer bırakmayacak bir netlikle ortaya çıkmıştır. Faşizmin saldırıları yoğunlaştıkça, reformist elebaşıların teslimiyet çığlıkları daha da artmaktadır. Kitleleri aldatmak amacıyla da olsa yapılan söz de çıkışlardan eser kalmamıştır.

CHP reformistleri değil faşizme karşı mücadele etmek, sivil faşist cinayet çetelerinin saldırılarına karşı çıkmak, cenazelerine bile sahip çıkamamakta, il örgütlerinin kapısını açamamakta, parti faaliyetlerini yürütememektedirler.

Birçok yerde bu durumu kavrayan CHP'li kitleler reformist elebaşıların teslimiyet çağrılarına kulak asmamakta ve faşizmin saldırılarına direnen devrimcilerle birleşmekte, giderek CHP reformizmini terk etmektedirler. Bu olumlu durumun geliştirilmesi bütün emekçilerin çıkarınadır. Devrim mücadelesinin yararınadır. Devrimciler bu durumu geliştirmenin önemli bir görev olduğunu unutmamak zorundadırlar. Kitleler faşist saldırganlık karşısında yapılması gerekeni giderek daha iyi kavramaktadırlar. Çorum'da, Tunceli'de bunu yaptılar, yapmaktadırlar.

CHP reformizminin teslimiyet çağrıları giderek daha fazla etkisiz kalıyor.

BİR GÖRÜŞ, İKİ ALINTI

"Bugün gerçek bir devrimci, gerçek bir halkçı, Türkiye devletinin yaşamasından yanadır. Hatta tarih, bugün devrimcilerin omuzlarına devleti yaşatmak için en önde savaşmak sorumluluğunu yüklemiştir, hem de devletin sahibi olan sınıflardan daha kararlı ve tutarlı olarak. Daha açık bir deyişle, Türkiye Cumhuriyeti bugün yaşamak için kendisine gerçek devrimciler ve demokratlar kadar sağlam savunucular bulamaz."

(...)

"... devletin yaşamak için esaslı bir temizliğe ihtiyacı vardır. İyice kızdırılmış bir Türk hamamına sokulmalı, esaslı şekilde terletilmeli, derisi kızarıncaya kadar keselenmeli ve sağlığa kavuşturulmalıdır."

(...)

"Tarihin garip cilvesi. Onların 'dokunulmaz' ilan ettiği devleti yaşatmak için bunca dil dökmek bize düşmüştür."

(D. Perinçek, Aydınlık, 1 Ağustos 1980)

* * *

"Batı, Türkiye'nin stratejik önemini ve güçlü, istikrarlı bir Türkiye'nin Sovyet tehditi karşısındaki rolünü kavramaya başlamıştır. İçte ise bugünkü şiddetli kutuplaşmaya rağmen, milletin büyük çoğunluğu çözüm aramakta ve birlik istemektedir.

"Türkiye'nin önündeki çözüm, toplumun bütün kesimlerinin milli bir uzlaşmayla sıkıntıyı paylaşmalarıdır. Milli uzlaşma temelinde yükselen ve siyasi planda Türkiye'nin bağımsızlık, barış ve özgürlükten yana bütün güçlerini temsil eden bir Milli Birlik Hükümetinin, başta toprak ağalığı olmak üzere ekonominin asalak unsurlarını tasfiyeye, etkin bir reformuyla *bunalımın yükünü bütün sınıflara adil olarak paylaştırmaya*, kredileri halkın ihtiyacı olan alanlara kaydırarak ve gerekli dış koruma önlemlerini alarak milli ekonomiyi güçlendirmeye yönelmesiyle, ekonomimizin istikrara kavuşması mümkündür."

(Türkiye Gerçeği, Ağustos 1980, S. 18, s. 41)

Yozgat-Çayıralan

HALK FAŞİST SALDIRGANLARI BARİKATLARLA KARŞILADI

Çayıralan, MHP, ÜYD'li faşistlerin işgal altında tuttukları Yozgat ve çevresi içinde etkinlik sağlayamadıkları bir ilçe. Anti-faşist mücadelenin giderek geliştiği Çayıralan, bölgeyi bütünüyle denetimleri altına almak isteyen faşistler için çıbanbaşı. Yozgat'ın tamamının faşistleştirilmesini planlayan MHP'liler Çayıralan halkına şimdiye kadar birkaç kez saldırdılar. Nihayet 27 Temmuz günü bütün güçleriyle bir kez daha saldırıya geçtiler. Tıpkı Maraş gibi, Çorum ve Alaca gibi.

Saldırı iftar saatlerinde halkın evinde bulunduğu bir zamanda başladı. Beş yurtsever devrimciyi yakalayan 100 kişilik taşlı sopalı gerici güruh devrimcilerin sayısal azlığını fırsat bildi. Fakat umduklarını bulamadılar, 5 yurtsever devrimci genç, anında siperlenerek faşistlere adım attırmadılar.

Daha sonra halka haber verilmesiyle birlikte Çayıralan halkı beş yurtsever devrimci gence yardıma koştu. Halkın toplandığı bir sırada faşistler önceden evlerin çatılarına yerleştirdikleri uzun menzilli silah, sten ve otomatik silahlarla halkı taradı. Biri ağır yirmibeş kişi yaralandı. Faşistlerin silahlı saldırısına devrimciler sessiz kalmadı; onlar da silahla cevabını vermeye başladılar. Bir faşist öldü bir çoğu da yaralandı.

Faşistlere karşı nefretlerini haykırarak çarşı içine inen Çayıralan halkı burada bulunan faşistlerin dükkanlarını taşladı, mallarına el koydu.

Faşistlerin saldırılarına devam etmeleri üzerine devrimciler mahallelerde barikatlar kurdular, çatışmalar barikatlarda sokak aralarında sürdü.

Gece geç saatlere doğru sokağa çıkma yasağı konuldu. Fakat Çayıralanlı yeni bir Maraş yaptırmayacağız diyen halk sokağa çıkma yasağına uymadı. Faşist saldırılara zemin yaratmamak için halk barikatların arkasından çekilmedi.

Çayıralan'da üç bölge tutularak buralara giriş ve çıkışlar devrimcilerin önderliğinde halk tarafından kontrol altına alındı, parolalar tespit edildi. Üç bölge birbirleriyle irtibat halindeydi, sabaha kadar nöbet tutuldu.

Gündüz sokağa çıkma yasağı devam etmesine karşın, halk yine sokaklardaydı. Gericiler halkın sularını kesti. Devrimciler su deposuna el koydu, bundan sonra bu işi kendilerinin halledeceğini söyleyerek, halka su verdiler. Çeşitli yerlerde toplantılar düzenlenip faşistlerin saldırısı üzerine çeşitli konuşmalar yapıldı.

İkinci gün faşistler çevreden güç toplamaya çalıştılarsa da başarılı olamadılar.

Bütün bu olaylardan sonra Yozgat valisi hâlâ Yozgat'ın son derece sakin bir kent olduğunu, ama Çayıralan'ın bu durumu bozduğunu söylüyor. Vali anlaşılan Çayıralan'ı da Yozgat'a ve Yozgat'ın diğer yerlerine benzetmeye çalışıyor. Yani bu ilçeyi de faşistlerin işgali altına sokmaya çabalıyor. Ama Çayıralan halkı buna izin vermeyeceğini göstermiştir.

BİLGEHAN SUNTA İŞÇİLERİNİN DİRENİŞİ SÜRÜYOR

Bolu'da kurulu Bilgehan Sunta Fabrikası işçileri 15 Temmuz'da başlattıkları direnişi sürdürüyorlar. Sunta fabrikası işçileri patronun toplusözleşme görüşmelerini yokuşa sürmesi üzerine direnişe geçtiler.

Ondördü kadın 140 işçinin çalıştığı fabrikada sendika bulunmuyor. Ama işçiler DSM içinde örgütlü ve bundan önce de işçiler direnerek patronla toplusözleşme imzalamışlardı. Sözkonusu toplusözleşme 1 Temmuz 1980 tarihine kadar geçerliydi.

İşçiler Haziran ayı ortasında toplanarak yeni toplusözleşme taslaklarını hazırladılar ve grev fonu oluşturmayı kararlaştırdılar. Oybirliği ile kabul edilen taslak daha sonra işçi temsilcisi tarafından 2 Temmuz'da patrona sunuldu. Patronun 15 Temmuza kadar taslağı incelemek amacıyla istediği süre de işçiler tarafından kabul edilmiş, ancak 15 Temmuz tarihinde çeşitli bahaneler öne sürerek taslığı tartışmaya yanaşmayınca işçiler direniş kararı aldılar.

Aynı gün yemekhanede toplanan işçiler oybirliği ile direniş kararı alınca saat 17'de tüm üretim durduruldu. Çeşitli vaatlerle işçileri direnişten alıkoyamayan patron bu kez tehditlere başvurdu. Ardından işçilerin servis otobüslerini kaldırdı, yemeklerini kesti. Ama işçiler bu baskılara halay çekerek, devrimci türküler söyleyerek cevap verdiler.

Direnişin Bolulu işçiler, öğretmenler, memur ve öğrenciler tarafından da desteklenmesi işçilerin mücadele azmini kamçıladı.

Patronun şikayeti üzerine 2 işçi temsilcisi "işçileri kanunsuz greve sevketmekten tutuklandı ve patron aynı gün 94 işçinin iş aktini feshettiğini açıkladı. Bilgehan Sunta Fabrikası işçilerinin direnişinin sürmesi üzerine işçiler üzerine yönelik baskılar da arttı. İki işçi temsilcisinin tutuklanmasının ardından iki işçi temsilcisi daha jandarma albayının emriyle gözaltına alındı. Ancak bu işçiler üç gün sonra serbest bırakıldılar.

Jandarma yüzbaşısı da direnişi kırmak amacıyla üç kez işyerini boşaltarak işçileri şehre indirdi. Ama işçiler her seferinde geri dönerek direnişi sürdürdüler. Sunta fabrikası işçileri, jandarma yüzbaşısının kendilerini kurşuna dizmekle tehdit ettiğini, zorla duvarlardaki yazıları sildirmeye çalıştığını ve saatlerce gözaltında tuttuktan sonra geceyarısı serbest bırakarak faşistlerin hem işçilere, hem de işyerine saldırısı için uygun koşullar yarattığını belirtiyorlar.

Ancak Bilgehan işçileri tüm bu baskılara rağmen direnişlerini kararlılıkla sürdürüyorlar. İşçiler direnişi güçlendirmek amacıyla bir de bağış kampanyası açtılar. İstanbul Bankası Bolu Şubesi 10394 Nolu hesapta açılan bağış kampanyası çok sayıda örgüt ve kişi tarafından destekleniyor.

Alemdar Kimya patronu toplusözleşme görüşmelerinin ortasında fabrikayı tatile soktu

Alemdar Kimya Patronu, işçilerin mücadelesini durdurmak için toplusözleşme görüşmelerinin ortasında fabrikayı tatile soktu.

Mücadeleci bir geleneğe sahip olan Alemdar Kimya işçileri, Kimsan - İş'in mahkemenin sonucunu bekleyin vaazlarına aldırmadan, yemek boykotu, mesaiye çıkmama, iş yavaşlatma mücadeleleri ile patronu ve Petkim - İş'in ağalarını dize getirerek yetkiyi almışlardı. Kimsan - İş'in ortayolcu yöneticileri ise içinde Eşel Mobil sisteminin ve disiplin kurulunun da kabul edildiği DİSK kopyası bir taslakla patronla sözleşme görüşmelerine oturdu. Görüşmelerin uzaması üzerine Alemdar Kimya işçileri Kimsan - İş'in karşı çıkmasına rağmen üretimi % 50 düşürdü. Patronun müteahhit işçi adı altında aldığı işçilerin fabrikada çalışmasına izin vermedi.

Patronla görüşme masasına tekrar oturan Kimsan - İş yöneticileri, patronun "iyi niyetle davranacağını" (!) söylemesi üzerine işçilere danışmadan üretimin artırılacağı, mesaiye kalınacağı, mütahit işçilerin çalışmasına izin verileceği doğrultusunda işverenle anlaştı. Bu durum işçiler tarafından tepkiyle karşılandı. Sendika ise temsilciler aracılığıyla işçilere baskı yaptı, karşı çıkanların işten atılacağını söyledi.

Kimsan-İş'in yöneticileri işçilere patronun iyi niyetini anlatmaya çalıştığı sıralarda, patron iyi niyetini toplusözleşme görüşmelerinin ortasında fabrikayı tatile soktuğunu bildiren mektubunu tek tek işçilerin evlerine postalayarak gösterdi. Bu gelişme üzerine Kimsan - İş yöneticileri tekrar işçilerin karşısında yer aldılar. Fabrikayı kapatmanın patronun doğal hakkı olduğunu söylediler. Oysa ki patron mütahit işçilerle fabrikayı tam kapasite ile çalıştırmaya devam etmektedir.

bir işçi direnişi anlatıyor :

"NEREDE GÖRÜLMÜŞ AÇLIĞA KARŞI DİRENMENİN KANUNSUZ OLDUĞU"

140 işçi çalışıyor bu fabrikada. Bu işkolundaki birçok sendikanın işçi düşmanı, patron yanlısı sendikalar olduğunu bildiğimizden bugüne dek hiçbir sendikayı sokmadık işyerine. Ama bu örgütlü değiliz demek değil. Bilgehan Fabrikasının tüm işçileri DSM içinde örgütlüdür.

Aldığımız ücret 5 - 6 bin lirayı geçmiyor. Bu parayla bırakın geçinmeyi, bu devrimde çoluk çocuk sürünmek bile mümkün değil. İşyerinde iş ve can güvenliği de yok. Yalnızca son dört ay içinde üç arkadaşımızın parmağı kesildi. Ama fabrikada bir ecza dolabı bile bulunmuyor.

Daha önce patronla imzaladığımız toplusözleşmeye göre bu temmuz ayında yeni sözleşmeyi imzalamamız gerekiyordu. Patron sözleşmeyi görüşmeye bile yanaşmayınca 15 Temmuzda şalterleri indirdik. Patron başlangıçta babacan tavırlarla yaklaştı, taleplerimizi karşılayamayacağını, mali durumunun bozuk olduğunu, fabrikanın zarar ettiğini söyfedi. Ama biz hesabı burnuna dayadık. Fabrika her ay 30 milyonu aşkın kâr ediyor. Biz bu paranın yalnızca 5,5 milyonunu istiyoruz. Yani bizim üç kuruşluk hakkımızı vermediği gibi bir de kendini acındırmaya çalışıyor. Ayda bize vereceği 5 milyonu çıkardığımız zaman elinde kalacak 25 milyonu saklayıp neredeyse bizden sadaka isteyecek.

Patrona isteklerimiz konusunda kararlı olduğumuzu söyleyince, her patron gibi kısa sürede gerçek yüzünü gösteriverdi. O babacan tavırlar gitti, yerine küfür, tehdit, zorbalık geldi. İki önder arkadaşımızı tutuklattırdı. Direniş kanunsuzdur diyor. Nerede görülmüştür açlığa karşı direnmenin kanunsuz olduğu? Çoluğumuzun çocuğumuzun ekmeği için direnmekten daha kanuni bir şey var mı?

Patron bizi açlığa mahkum etmeye çalışıyor. Ama biz işçilerin de evdeki bebelerimizin de açlığa alışık olduğunu unutuyor. Oysa Bilgehan patronu zarar etmeye hiç alışık değil.

Toplusözleşme taslağını kendimiz hazırladık. Hepimiz fikrini söyledi. Sonra da oybirliği ile kabul ettik bu taslağı. Görüşmelerden sonra taslağa son şekli verilince yine oylama yapıp kabul edip etmeyeceğimize karar vereceğiz. Toplusözleşme görüşmeleri böyle olmalı işte. Demokrasi budur. Sendikalarda da kapalı kapılar açılıp her şey işçiler önünde tartışılmaya başlayınca toplusözleşme görüşmeleri danışıklı dövüş olmaktan çıkacak, sendika ağalarının ekmek kapıları da kapanacak.

Diyarbakır Belediyesi'nde grev

Diyarbakır'ın ünlü bir belediye başkanı var: Mehdi Zana. Kendisi çok "sosyalist" hep işçiler için çalıştığını söyler, bir de Sovyetler Birliği'ni pek sever. Belediyede Mehdi Zana'nın yardımcıları, servis şefleri de kendi gibidir. Onlar da hep işçi haklarından dem vurur, sosyalizmden söz ederler. Ama Diyarbakır Belediyesinde görülmemiş bir işçi kıyımı sürer gider. Belediye işçilerinin tüm hakları her fırsatta ayaklar altına alınır. Belediye işçi maaşlarını geç öder, bazen toplusözleşmeden doğan alacaklarını vermez. Ama Mehdi Zana ve avanesinin yüksek maaşları için belediyede her zaman para bulunur. Servis müdürleri özel arabaları için benzini bile belediye istasyonlarından bedavaya getirirler.

Bugünlerde Diyarbakır Belediyesinin işçileri yine Mehdi Zana'nın oyunları ile karşı karşıya. İşçileri pek seven Mehdi Zana ve yardımcıları bir süre önce yine 23 işçiyi 275 sayılı kanunun 29. maddesine dayanarak kanunsuz greve gittiler gerekçesiyle işten attı. 14 Temmuzda Mehdi Zana ile işyerinde yetkili Genel-İş adına DİSK Toplusözleşmeler Daire Başkanı İsmail Hakkı Önal arasında bir protokol imzalanmasına ve işten atılan işçilerin 25 Temmuz tarihine kadar yeniden işe alınmasına karar verilmesine rağmen bu işçiler Ağustos ayı başında hâlâ işe alınmamıştı.

Diyarbakır Belediye işçilerinin tek sorunu işten atılan arkadaşlarının işe geri alınması değil. Yılbaşından bu yana işçilere ödenmemiş iki maaş ikramiyeleri elbise paraları, birinci aydan bu yana ödenmemiş Cumartesi, pazar mesaileri var.

Mehdi Zana ile işyerinde yetkili sendika olan Genel-İş arasında uzun süredir bıktırıcı görüşmeler sürüyor. 14 Temmuz tarihinde imzalanan protokolde de işten atılan işçilerin geri alınacağı maddesinin yanı sıra Şubat ayında gerçekleşen grevde kesilen 17 günlük ücretlerin geri verileceği, mevcut toplusözleşmenin uygulanacağı ve diğer hakların hemen verileceği karara bağlanmış, ama protokole bu hakların ne zaman verileceği konusunda bir madde konması nedense unutulmuş. Ancak işçilerin geri alınacağı tarih olarak 25 Temmuz gösterilmesine rağmen bu da şimdiye kadar uygulanmıyor. Ve sendikanın hantal, uzlaşıcı tutumu sürüp gidiyor. Amaç mücadele etmek, haklarını almak isteyen işçileri oyalamak, mücadele isteklerini söndürmek.

Diyarbakır Belediyesi ile Genel-İş arasında imzalanan daha önceki toplusözleşmede sendikal görevlerde bulunan işçilerin hiçbir zaman işten atılamayacağı yazmasına karşılık işten çıkarılan 23 işçinin arasında çok sayıda işyeri temsilcisi var. Sendika bu konuda bile bir şey yapmıyor.

Sıra işçi haklarına geldi mi işçileri "pek seven" belediye başkanı ve yardımcıları "belediyenin parası yok" nakaratına sarılıveriyorlar. Ama kendi maaşları için para hemen hazır ediliveriyor. Belediye sıkıyönetimin milyonlarca lira tutan işlerini kolaylıkla yapıveriyor, minibüs hediye ediyor. Belediye başkanının arkadaşı müteahhit Selahattin Tantekin şehrin elektrik şebekesinin onarımı ve yeni hatların yapımı için milyonlarca lira veriliyor. Ama işlerin bir kısmı karşılıksız olarak belediye işçilerine yaptırılıyor. Müteahhit Tantekin, belediyeden aldığı işlerin bir kısmını da yerine getirmeden parayı cebine indiriveriyor. Ve belediye başkanı yine sıra işçilere geldi mi "para yok" deyip işin içinden sıyrılacağını zannediyor.

Bu "pek solcu" belediye başkanının marifetleri bunlarla da bitmiyor. İşçileri sindirmek amacıyla servis müdürleri aracılığıyla tehdit, baskı ve küfürle işçilerin üzerine baskı kurmaya çalışıyor. Elektrik arıza servisi müdürü Selahattin Parıltı işçileri bölmek amacıyla aşiretçiliği, yerli, yabancı ayrımını körüklüyor. Fen müdürlüğünde şef Hamdi, işçileri işten atmakla tehdit ediyor.

Mehdi Zana bir süre önce yine yerli - yabancı, Kürt-Türk ayrılığına dayanarak işçileri bölmeye ve yeni bir sendika kurmaya çalışmış, bu amaçla 200 işçiyi tehditle, vaatle sendikalardan istifa ettirmişti.

Bütün bunlar işçileri bölerek baskı altına almaya ve bu arada kendi atını rahatça oynatmanın hesaplarıdır. Ama bütün bu hesapların altından sahte sosyalizmin, revizyonizmin kirli yüzü ortaya dökülüveriyor.

Ve 7 Ağustosta işçiler bir kez daha grev silahına sarılarak bu revizyonist şefe gereken cevabı verdiler.

EMİ İŞÇİLERİ DEVRİMCİ-DEMİR-İŞ SENDİKASI'NDA ÖRGÜTLENDİ

İstanbul Levent'te kurulu olan Emi Elektrik Malzemeleri Fabrikasında daha 1976'da Maden-İş, 1978'de de Tüm Maden - İş örgütlenmiş, ancak patronun çeşitli oyunları karşısında tutunamamışlardı. Bu sendikalaşma faaliyetlerinden sonra patronun işçiler üzerindeki baskısı daha da yoğunluk kazanmıştı. Patronun sendikalaşmayı önleyebilmek için işyerinde 4 - 5 şirket oluşturmuştu. Ayda 4500 - 5000 TL arasında ücretlerle çalışan işçilerin hiçbir sosyal hakları yoktu.

Geçmiş deneylerden dersler çıkaran Emi işçileri, sendikalaşma faaliyetlerini gizli olarak sürdürdüler. Çoğunluk sağlandıktan sonra yasal prosedüre başladılar. Gazetelerde ilan yayınlanmasından sonra durumu öğrenen patron, çeşitli vaatlerle işçileri kandırmaya çalıştı. Önceleri işçilerle konuşmaya tenezzül etmeyen patron ev ziyaretlerine gidip hal hatır sormaya başladı. Ama hiçbir işçinin kararlılığını bozamadı. Bunun üzerine patron evine ziyarete gittiği işçileri işten çıkarmaya başladı. Emi işçileri atılan arkadaşlarının geri alınması ve sendikanın tanınması talebiyle direnişe geçti. Direnişin dördüncü gününde patron dize geldi. Devrimci Demir - İş ile bir protokol imzaladı. Protokole göre atılan işçiler geri alınacak, toplusözleşme görüşmelerine hemen başlanacak ve sözleşme görüşmeleri süresince kimse işten atılmayacak.

KIDEM TAZMİNATI MI ALMAK İSTİYORSUNUZ ?

O HALDE 55 YAŞINA KADAR ÖLMEMEYE ÇALIŞIN

Yorum

ERTELENEN GREVLER

Grev işçi sınıfının savaş okuludur. İşçiler, grev alanlarında kendi güçlerini kavrar, dayanışmalarını artırır, birbirlerine olan güvenlerini pekiştirirler. İşçiler kendilerini ezen ve sömürenlere karşı haklarını korumak ve yeni haklar elde etmek için grevlere başvururlar. Grev, işçi sınıfının, haklarına yönelik saldırılara karşı yürüttüğü mücadelenin bir biçimidir. 8 saatlik işgünü, eşit işe eşit ücret, ücretlerin artırılması, üzerlerindeki sömürü yükünün kaldırılması, tekellerin kârlarının kısıtlanması ve tekellerin üzerinde işçi denetimi kurulması, işten atmalara son verilmesi, işsizlik sigortası ödenmesi, iş yasasında işçi aleyhine işleyen uygulamaların iptali ve 13. ve 17. madde gibi maddelerin kaldırılması, sendika ve sigorta hakkı, genel grev, siyasi grev ve dayanışma grevi hakkı gibi haklarını elde etmek için işçi sınıfı, gerektiğinde grevi bir mücadele silahı olarak kullanır.

Bütün bunları egemen sınıflar ve onların hükümetleri de bilmektedir. Grevin, işçi sınıfı için taşıdığı önemi bilen egemen sınıflar ve onların çıkarlarını korumakla görevli burjuva hükümetleri, işte bunun içindir ki her yolla grev hakkına saldırmaktadırlar. Bir yandan işçi sınıfının uzun mücadeleler sonucu elde ettiği bu hakkı tamamen gasbetme yolları denenirken, öte yandan işçilerin greve başvurmalarını çok yönlü saldırılarla engellemeye çalışmaktadırlar. Grevlerin engellenmesinin yollarından biri, burjuvazinin işçi sınıfı içindeki ajanları olan sendika ağalarının türlü oyunlarla işçileri greve gitmekten alıkoymaya çalışmaları ise, bir diğeri de grevlerin hükümet tarafından ertelenmesidir. Engellenemeyen grevler ise pasifize edilmeye ve düzen sınırları içinde tutulmaya çalışılır.

Egemen sınıflar işçilerin greve gitmesini istemezler. Çünkü onlar için önemli olan işçilerin hakları değil, kendi sömürüleri, sınır tanımaz kârlarıdır. Onlar için grevler "toplumun huzurunu bozmakta, milli güvenliğe ve ülke ekonomisine zarar vermektedir." İşçiler greve gitmemelidir. Patronların çıkarları gereği, grevleri önlemeli, kırılmalı ya da en azından ertelenmelidir. Bunun için hükümet grev erteleme silahını her zaman kullanmaktadır. Grevlerin ertelenmesi ile yukarıda değindiğimiz amaçlara ulaşılmak istenmektedir. İşçilerin eski ücretle uzun bir süre daha çalışmaları sağlanmaktadır. İşçilerin yıldırılması amaçlanmakta, ertelemelerle grev hakkı fiilen kullandırılmamak istenmektedir.

Bütün bu amaçlarla, işçi sınıfının mücadelesini bastırmak için Demirel hükümeti işbaşına geldiğinden bu yana sürekli grev ertelemektedir. Öyle ki 1963 yılından bu yana en çok grev ertelendiği yıl 1980 yılı olmuştur ve daha yılın ilk yarısında Demirel hükümetinin ertelediği grev sayısı 60'ı geçmiştir. 110 bin işçinin greve gitmesi bu yolla engellenmiştir. 58 bin işçi ise 400'e yakın işyerinde grevde bulunmaktadır. Hükümet grev ertelemekle işçilerin mücadelesinin yaygınlaşmasını engellemek istemiştir. Planı buna göre uygulamaktadır. 110 bin işçinin grevi ertelenmediğinde, bunun grevdeki 58 bin işçi ile birlikte önemli bir güç oluşturacağını ve işçilerin, daha da kararlı bir biçimde haklarını patronlardan almalarına yol açabileceğini hesaplayan egemen sınıflar ve hükümet, bu nedenle grevleri erteleyerek bunu engellemeye çalışmaktadır.

Ve elbette bütün bu çabalarında hükümetin en büyük yardımcısı her zaman olduğu gibi sendika ağaları olmaktadır. Sendika ağalarının grev ertelemeleri karşısında yaptığı tek şey, demeç vermek ve Danıştay'a dava açmak olmaktadır. Oysa sistemin bütün kurumları birbiri ile koordineli çalışmaktadır ve sistemin kendisi, işçi sınıfının sömürülmesi ve ezilmesini getirmektedir. Ve işçi sınıfının mücadelesi sömürü ve soygunu, onun temellerini hedeflemektedir. Ve mücadelenin bu niteliği işçilerin sendika ağalarının engellerini aşarak boyun eğmez mücadelelere girişmesini getirmektedir.

Nitekim işçilerin çoğu kez sendika ağalarının barikatını aştığı ve grev erteleme kararlarına karşın, direnişe geçtikleri görülmüştür. 1979 yılında 139.918 işçi yasal olmayan direnişler yapmışlardır. İşçi direnişleri ve iş bırakmaları 1980 yılında da devam etmiştir ve bugün sürmektedir.

İşçiler haklarını korumak ve yeni haklar elde etmek için çeşitli mücadele yollarını denemekte ve direnmektedirler. Grev erteleme kararları ve sendika ağalarının engelleri işçileri yıldıramayacaktır.

Demirel hükümetinin işçi sınıfına karşı sürdürdüğü çok yönlü saldırıların yeni bir halkası daha gündemde. İş Yasası'nın değiştirilmesi ve kıdem tazminatının sınırlandırılması için hazırlanan Yasa Tasarısı geçtiğimiz günlerde kamuoyuna açıklandı.

Hazırlanan Yasa Tasarısı, kıdem tazminatını egemen sınıflar yararına yeniden düzenliyor ve kıdem tazminatı milyonlarca işçinin yararlanamayacağı bir duruma getiriyor. Tasarı her yönüyle, işçi sınıfının bugüne kadar mücadele ile elde ettiği haklara bir saldırı anlamını taşıyor. Şöyle ki:

Tasarıya göre bir işçi yaşlılık, emeklilik ve malullük halleri dışında kıdem tazminatı alamıyor. Buna göre bir işçi hak ettiği toplu parayı alabilmek için 25 yıl beklemek zorundadır. Daha doğrusu 55 yaşına kadar ölmeden yaşamak zorundadır. Yoksa kıdem tazminatından yararlanamaz. Tasarı, bunun dışında kıdem tazminatından yararlanabilmenin bir yolunu bırakıyor. O da işçinin sakatlanmasıdır. Eğer işçi tazminattan yararlanmak istiyorsa, ne yapıp ed › sakatlanmak zorundadır. 55 yaşına kadar yaşayacağına dair elinde imzalı bir garanti belgesi olmadığına göre başka ne yapabilir.

Yeni yasa tasarısı işçinin işten atılması ya da kendi isteğiyle işten ayrılması hallerinde tazminatın verilemeyeğini söylüyor. Bunun yerine oluşturulacak bir fonda kıdem tazminatları biriktiriliyor ve yukarıda sözü edilen emeklilik, yaşlılık ya da mamüllük hallerinin ortaya çıkmasına kadar bekletiliyor.

Tasarının kıdem tazminatına getirdiği bir diğer kısıtlama ise kıdem tazminatı miktarının 30 günle sınırlandırılmasıdır. Bununla toplu pazarlık hakkı gasbediliyor ve toplusözleşmelerle 30 günün üzerinde örneğin 40 gün ya da 50 gün kıdem tazminatı hakkı elde edilse de bunu geçersiz sayıyor ve kıdem tazminatının her halukârda 30 gün üzerinden ödenmesini esas alıyor.

İŞÇİYE SOKAK KAPISI PATRONA DESTEKLEME FONU

Demirel hükümetinin yasallaştırmak istediği bu tasarı, egemen sömürücü sınıflara yeni olanaklar yaratma hesaplarıyla hazırlanmıştır. 55 yaşına kadar yaşamayı başaramayan yüzbinlerce işçinin kıdem tazminatı patronlara, yeni yatırımlarda kullanmaları için hibe edilmektedir. Öte yandan emeklilik yaşına kadar yaşayıp da fonda birikmiş parayı alacak olan işçinin bu parayla herhangi bir iş yapına veya ihtiyaçlarını giderme olanağı oldukça sınırlıdır. Bugün bile TL'nin değerinin sıfırın altında kulaç attığı düşünüldüğünde ileride bu paranın ne kadar değersiz hale geleceği tahmin edilebilinir. Tasarının öngördüğü fonda biriktirme yöntemi tamamen komprador tekelcilerin, patronların çıkarına bir yöntemdir. Fonlarda biriktirilecek milyarlarca lira parayı işçileri ve emekçileri daha fazla sömürmek için yeni sömürü alanlarında kullanacak ve ondan yararlanacak olanlar patronlar olacaktır.

İşten atmalar sırasında kıdem tazminatının ödenmeyeceğinin yasallaştırılması durumunda patronlar, istedikleri zaman toplu işten çıkarmalara gideceklerdir. Çünkü parasal olarak da herhangi bir yükümlülüğün altına girmeyeceklerdir. Bu durum işçilerin daha fazla sokağa atılması ve açlığa itilmesini getirecektir. Tasarı toplusözleşme hakkını da ayaklar altına almaktadır. Toplusözleşmelerde işçilerin mücadele sonucu elde edecekleri 30 günün üzerindeki kıdem tazminatı hakkını gasbetmektedir. İşçilerin kıdem tazminatının yükseltilmesi ve diğer talepleri için mücadeleye atılmaları greve gitmeleri tasarıyla anlamsız hale getirilmek istenmektedir.

Demirel hükümeti işçilerin uzun süreli mücadeleler sonucu elde ettikleri haklarını bir çırpıda egemen sınıflara hediye edeceklerini zannetmektedir. Emekçi kitlelerin koyu bir baskı ortamında getirilecek her türlü ekonomik ve siyasi saldırı tedbirlerini sessizlikle kabulleneceğini zannetmektedir. Ama bu hesapta yanılmaktadır. İşçi sınıfı bugüne kadar hiçbir baskı ve saldırıyı sessizce kabullenmemiştir. Demirel hükümetinin bu yeni, daha doğrusu eski ama yeniden gündeme getirilmiş hesabı da tutmayacaktır.

Türkiye'de işsiz yokmuş !

Yalancılar kervanına İşçi Bulma Kurumu Genel Müdürü de katıldı

İş ve İşçi Bulma Kurumu önünde kuraya katılan işçiler.

İş ve İşçi Bulma Kurumu Genel Müdürü Ali Tabanlı Türkiye'de işsizliğin bulunmadığını iddia ederek "İşsiz gözüken kişiler devlet dairelerine girip çalışmadan para almak istiyorlar" diyor. Genel Müdür, işsizlerin aç olmadığını iddia ediyor. "İş bulmak için İş ve İşçi Bulma Kurumuna başvuranların çoğu tarımla uğraşmaktadır. Şu anda aç değildir. Ancak sigortalı olarak ya da devlet memuru olarak çalışmak ve kendilerine daha iyi çalışma koşulları istemektedirler. Devlet dairelerinde iş bulup çalışmadan beleş para kazanmak istemektedirler" diyor.

Bugün Türkiye'de çalışabilir nüfusun % 22'ye yakını işsiz bulunuyor. Bizzat Demirel'in kendisi geçen hafta yaptığı bir konuşma sırasında ülkede 3,5 milyon kişinin işsiz olduğunu itiraf etti. Resmi istatistiklerde görülen işsiz sayısı 2,5 milyon civarındadır. Türkiye üzerinde egemenliği olan emperyalist kuruluşlar ise işsiz sayısının 5 milyon olduğunu belirtiyorlar. Ve bütün bu sayılar ülkedeki işsizliği gerçek anlamda yansıtmamaktadır. Türkiye'de tarım alanındaki mevsimlik işlerde çalışma dışında bir iş bulamayanlar, istatistiklerde "belirsiz nedenlerle çalışmadığı" belirtilen 1 milyon 112 bin kişi, cezaevlerinde tutulan onbinler, evde mutfak kölesi olmaktan başka bir işi olmayan milyonlarca emekçi ev kadını, üniversite kapılarında biriken yüzbinler esasen işsizler ordusu içinde bulunmaktadır.

Türkiye'de milyonlarca insan işsizdir. Çünkü işsizlik kapitalizmin bir ürünüdür, kapitalizmin yol arkadaşıdır. Burjuvazi, kapitalistler kâr amacıyla hareket ederler. Kendi kârları için onbinleri, yüzbinleri, milyonları aç kalmakla karşı karşıya bırakırlar. İşçiler işten atılır, sokaklarda işsiz ??yrukları oluşur. Kapitalizmin doğası gereği küçük işletmeler iflas eder. Orada çalışan işçiler işsizler ordusuna katılır. Patronlar, kârlarını artırmak için, daha az işçi ile daha fazla iş yapma yolunu her zaman için tercih ederler. 5 işçiye yaptırılabilecek bir işi 3 işçi ile çıkarmaya çalışırlar. Bunun için sık sık işçi çıkarırlar. Aşırı üretimin yol açtığı birikmiş stoklarını tüketmek amacıyla üretimi düşürür ve bunun sonucu olarak "fazla" işçileri işten atarlar. Tüm kapitalist ülkeler için geçerli olan bu durum, Türkiye için de geçerlidir. Hayatın kendisi her gün bunu göstermektedir.

Gerçek durum böyle iken ve 5 milyonun üzerinde işsiz bulunuyorken, İş ve İşçi Bulma Kurumu Genel Müdürü'nün "işsiz yoktur, işsiz gözükenler, beleş para kazanmak isteyenlerdir" yollu yalanlarına kim inanabilir? Egemen sınıflar ve onların siyasal temsilcilerinin hükümet üyelerinin ve bizzat Demirel'in kendisinin özellikle son zamanlarda geliştirdikleri yalan söyleme modasının tutacağını zanneden genel müdür yalnızca kendisini aldatmaktadır.

SİYONİST YAYILMACILIĞIN ARDIND

Haritada düz sarı yerler İsrail'in ilk sınırlarını, taramalı yerler ise 1967'den bu yana işgal ettiği toprakları gösteriyor.

İsrail siyonistlerinin Kudüs'ü başkent ilan etmesiyle Ortadoğu'da siyasal durum biraz daha karıştı. Siyonist saldırganlar 1948'de İsrail devletinin kuruluşundan bu yana sürekli olarak yineledikleri amaçlarını hayata geçirdiler. Başta Amerikan emperyalistleri olmak üzere birçok emperyalist ülke, İslamcı kisve ile ortaya çıkan Amerikancı gerici mihraklar ve gerici Arap devletleri, sanki bu durum kendileri için beklenmedik bir şeymiş gibi bu karara sahte tepkiler gösteriyorlar. Oysa İsrail siyonizminin açık destekçisi Amerikan emperyalistleridir. Sosyal-emperyalistler de her yıl onbinlerce Yahudinin İsrail'e göçünü teşvik ederek Siyonist saldırganları güçlendirmektedirler.

Gericilerin Kudüs ile ilgili olarak kopardıkları yaygaraların, İsrail siyonizminin kime hizmet ettiğini, siyonizmin ardında hangi güçlerin yattığını gizlemekten başka bir amacı yoktur. İsrail saldırganlarının Kudüs'ü "bölünmez ve tek başkent" olarak gördükleri, hem bugüne dek siyonizmin programında yer almıştır, hem de siyonistlerin her zaman tekrarladıkları bir şeydir.

14 Mayıs 1948'de İsrail devleti kurulurken 1956, 1967 ve 1973 savaşları sırasında ve 1978 Eylülünde Amerikan emperyalistleri, Mısır gericileri ve İsrail siyonistleri Camp David'de bir araya gelip anlaştıklarında siyonistler Kudüs'ün tek ve bölünmez başkentleri olduğunu ilan ediyorlardı. Öyleyse saldırgan İsrail devletinin kuruluşundan bu yana parayla, silahla ve akla gelebilecek her türlü yolla destekleyen emperyalistlerin sahte tepkilerinin dünya halklarını aldatmaktan başka ne amacı olabilir? Siyonizmin ve İsrail devletinin tarihi her zaman emperyalizmin Ortadoğu egemenliğini sürdürmesinin bir parçası olagelmiştir.

SİYONİZM GERİCİ VE IRKÇI BİR TEORİDİR

Siyonizm, "nasyonal sosyalizm" adı altında ortaya çıkan Alman faşizminden, "Türkçülük" adını taşıyan ırkçı, faşist ideolojiden farksızdır. (*) Programı Yahudileri dinsel birlik temelinde biraraya getirmek ve salt Yahudi ırkına dayanan Yahudi devletini kurmaktır. Oysa Yahudileri birbirine bağlayan Musevi dininin inançlarıdır; yoksa ulusal özellikleri değil. Almanya'da yaşayan bir Yahudi Alman ulusunun özelliklerini, Rusya'da yaşayan bir Yahudi içinde yaşadığı ulusun özelliklerini taşır. İsrail devleti kurulana dek Yahudilerin ortak bir dili bile yoktu. Siyonizm, Musevilerin kutsal kitabı Tevrat'ın ölü dili olan İbraniceyi yeniden canlandırıp ortak bir dil haline getirdi.

Siyonist ırkçı teori, 19. yüzyıl boyunca gelişen antisemitist (Yahudi düşmanı) baskı ve katliamları istismar ederek ortaya çıkmıştır. Yahudiler, ortaçağda, feodal Avrupa'da, tarihsel gelişim içinde daha çok ticaret ve dolaşım alanında etkin bir yer edinmişlerdi. Kapitalizmin gelişmesiyle birlikte Yahudi tüccarlar kısmen burjuvaziyle bütünleştiler. Önemli bir bölümü ise köylülüğü ve esnafı sömüren tefeciler olarak varlığını sürdürdü.

18. yüzyılda, 19. yüzyıl başında Batı Avrupa ülkelerinde kapitalizm gelişmesini tamamlarken, Doğu Avrupa ülkeleri ve Çarlık Rusyası kapitalist gelişme sürecine daha geç girdi. Yahudi tüccarların köylüler üzerindeki sömürüsü bu ülkelerde daha uzun süreli oldu. Kapitalizmin yıkıma uğrattığı köylüler ve esnaf, özellikle tefecilik yapan Yahudilerden nefret ediyordu.

Hıristiyan kilisesinin Musevilere karşı sürdürdüğü düşmanlık bununla birleşti. Böylelikle özellikle Doğu Avrupa ülkelerinde ve Çarlık Rusyasında egemen sınıflar halkın düzene karşı tepkisini saptıracak bir bahane buldular, her türlü sıkıntının kaynağı olarak Yahudilerin varlığını gösterdiler. Böylece nerde düzene karşı bir hoşnutsuzluk başgösterse, ardından gerici egemen sınıflar eliyle Yahudi katliamları (Pogromlar) tezgahlandı. Halk kitlelerinde Yahudilerle birlikte yaşanamayacağı düşüncesi yaratılmaya çalışıldı.

Siyonist teorinin de bu Yahudi düşmanı gerici, ırkçı teorilerden bir farkı yoktur. Siyonizm de Yahudilere kendilerinden başka kimseyle birarada olamayacaklarını vaaz ederek saf Yahudi toplumunu kurmayı amaçladı. Siyonizm Yahudi emekçilerin kendi sınıf kardeşleriyle birlikte her türlü baskı ve sömürünün kaynağı olan sınıflı topluma karşı mücadele etmesini engellemeye çalıştı.

SİYONİZM HER ZAMAN EMPERYALİZMİN HİZMETİNDE

Siyonizın teorisyeni T. Herzl, 1897'de, İsviçre'de ilk Siyonistler Kongresini topladı. Ancak bu pek yankı uyandırmadı. Siyonizm, daha sonra Dr. Weizmann'ın önderliğinde hayata geçmeye başladı. Daha ilk siyonist örgütlenmelerin gerçekleşmesiyle birlikte, siyonizm kendini emperyalizmin hizmetine sundu.

1910'larda Siyonistler, İngiliz emperyalistlerine başvurarak, emperyalist burjuvazinin kendisini desteklemesi halinde her yerde onların isteği doğrultusunda çalışmayı vaat ettiler.

Siyonistler 1. Dünya Savaşında kurdukları özel bir birlikle İngiliz emperyalistlerinin safında yer aldılar. Çeşitli ülkelerden toplama askerlerle birlikte Çanakkale'de Osmanlılara karşı savaştılar.

İngiliz tekelci burjuvazisi içinde etkin bir yere sahip olan Yahudi burjuvazisi, İngiliz emperyalistlerine siyonistlerin programının gerçekleşmesi için baskı yaptı. Siyonist örgütlenmeyi tüm maddi gücüyle destekledi. Siyonistler daha kuracakları saf Yahudi devletinin nerede olacağını bile kararlaştırmamışlardı. Hatta düşünülen yerler arasında şimdiki Uganda bile vardı. Esas amaç, kutsal topraklar olan Filistin'de saf Yahudi devletini kurmaktı. Ama o yıllarda Filistin'de 635 bin müslüman ve hıristiyan Arap halka karşılık, ancak 65 bin Yahudi yaşıyordu.

ORTADOĞUNUN EMPERYALİSTLER TARAFINDAN PAYLAŞIMI

Osmanlı İmparatorluğunun yıkılışına kadar yaklaşık tüm Ortadoğu Osmanlı sömürgesi idi. Zengin petrol yataklarını ele geçirmek için mücadele eden İngiliz ve Fransız emperyalistleri gerici Arap şeyhlerinin desteği ile bölgeyi Osmanlıların elinden aldılar. Önce Suriye ve Lübnan İngilizlere, Musul, Ürdün ve Filistin Fransızlara aitken, Musul'da zengin petrol yataklarının ortaya çıkması işi değiştirdi. İki emperyalist 1920'de aralarında anlaştılar ve Musul, Ürdün ve Filistin İngiliz mandası, Suriye ve Lübnan Fransız mandası altına girdi.

İngiliz emperyalistleri siyonistlerin "barbar doğu"ya karşı güçlü bir kalkan olacağının bilincinde olarak 1922'de yayınladıkları Balfur Deklarasyonu ile siyonistleri desteklediklerini resmen ilan ettiler. Ama İngiliz emperyalistlerinin Ortadoğu petrolünü elinde tutmasını sağlayan yerli uşaklarını, Arap gericilerini küstürmeyecek bir formül bulması gerekiyordu ve buldu da. İngiliz emperyalistleri her iki ata birden oynadı ve gerektiğinde birini daha fazla destekledi.

İNGİLİZ EMPERYALİZMİNİN UŞAĞI ARAP FEDAİLERİ

İslamcı akımların göklere çıkardığı Arap feodalleri İngiliz emperyalizminin baş destekçisi olmuştur. En önde gelen feodal aile Emir Şerif Hüseyin'in ailesi İngiliz emperyalizmine uşaklığı karşılığında ödüllendirilmişti. Hüseyin'in oğullarından biri Suriye, biri Irak, biri Ürdün, bir diğeri de bağımsızlığı ilan edilen Suudi Arabistan krallığına getirildi. Şimdiki Ürdün ve Suudi Arabistan kralları da aynı sülalenin çocuklarıdır. Şerif Hüseyin'in oğlu ve Filistin'in bağlı olduğu Suriye kralı Faysal, Yahudilerin Filistin'e göçüne bizzat izin vermiştir.

1920'lerde dönen bu dolaplardan sonra Filistin'e göçen Yahudi sayısı daha da arttı. Siyonistler önce Haganah, sonra İrgun, Levi gibi faşist terör örgütleri aracılığıyla giderek geliştiler.

II. Dünya Savaşına kadar İngiliz emperyalistleri, siyonistleri sürekli güçlendirdi, zaman zaman Arap gericilerini kendinden uzaklaştırmamak amacıyla sahte tepkiler, kınamalar da gösterdi elbette. Rotschild, Sandoz gibi tekel-

Bugün 2,5 milyonu yurtlarından kovul… ve 1,5 milyonu Isra… siyonizminin işgali… topraklarında yaşay… Filistin halkı, empe… ve siyonizme karşı…

KUDÜS SORUNU ve DEMİREL HÜKÜMETİ

İsrail'in Kudüs'ü başkent yapmasının hemen arkasından, TRT "Türk hükümetinin İsrail'i ilk kınayan" ülke olduğunu ve bunun için de Arap ülkeleri elçilerinin Demirel'i ziyaret ederek teşekkürlerini bildirdiklerini ilan etti. Ve TRT ana haber bültenlerinde bunu üst üste birkaç kez birinci haber olarak tekrarladı. Daha sonra Arap ülkeleri elçilerinin bunu yalanlaması ve TRT'yi açıkça suçlamaları ve arkasından da Ecevit'i "ziyaret" etmeleri ile TRT 'nin yayınının ne anlama geldiği ve neden böyle bir "diplomatik skandala" karıştığı su yüzüne çıktı.

Çünkü Demirel hükümeti böyle bir propaganda ile bir yandan kendini Ortadoğu halklarının dostu ilan etme ve bir yandan Türkiye halkının dini duygularını istismar etme ve öte yandan da sorunu sadece İsrail'in Kudüs'ü başkent yapması ile sınırlayarak İsrail'in Ortadoğu'da oynadığı saldırgan rolü gizleme çabasına girmiştir.

Önce şu gerçeği bu köşeden bir kez daha dile getirmeliyiz: İsrail'in Kudüs'ü başkent yapmasını ilk "kınayan" hükümet Demirel hükümeti değil, Carter ve Sedat hükümetleridir. Demirel hükümeti ABD'nin ve Mısır'ın takındığı tutumun hemen arkasından İsrail'in Kudüs'ü başkent yapması kararını "kınamıştır".

Ama dikkat edilirse buradaki "kınama" sadece İsrail'in başkentini Tel-Aviv'den Kudüs'e taşıması ile ilgilidir; yoksa İsrail'in bölgede izlediği saldırgan politika ile ilgili değil. Bunun da nedeni Kudüs'ün "İslam Alemi"nin önemli merkezlerinden biri olmasıdır. "Kınama" yarışına giren bütün gericiler, sorunu sadece bu olgu ile sınırlamışlardır. Onların buradaki asıl amaçları da Arap halklarına şirin görünmek ve esas olarak da İsrail'in Ortadoğu'da Amerikan emperyalizminin hesabına gerçekleştirdiği saldırgan politikayı gizlemektir. İsrail hükümetinin son kararı, Kudüs'ü başkent ilan etme kararı bu politikanın bir parçasıdır, ama izlediği politikanın bütünü içinde çok önemli olmayan bir parçasıdır. İsrail siyonistlerinin aldığı son karara karşı çıkmak, İsrail devletinin bölgede izlediği genel politikaya karşı çıkmak ile birleşmediği zaman böyle bir karşı çıkış, sadece göstermelik ve aldatmaya hizmet eden bir tutumun ötesine geçemez. Nitekim bütün gericiler bunu yapmış ve sorunu sadece İsrail'in "kutsal" Kudüs kentini başkent yapması ile sınırlamışlardır.

Amerikan emperyalistlerinin son karar karşısındaki tutumları daha da sahtedir ve iyi sırıtmaktadır. Çünkü İsrail hükümetinin son kararını "kınayan" Amerikan emperyalistleri, İsrail'in arkasındaki esas güçtür veya İsrail, ABD hesabına Ortadoğu'da saldırgan bir politika yürütmektedir. Bu devlet sadece bu amaçla Ortadoğu'da faaliyet göstermektedir. Filistin halkı İsrail siyonistleri tarafından baskı altında tutulmakta, katledilmekte ve ezilmektedir. Gerici Arap rejimleri de İsrail'in yanıbaşında Filistin halkının ve Arap halklarının karşısında yer almaktadır. Ve ABD emperyalistleri bir yandan İsrail siyonistlerini en modern silahlarla donatırken, bir yandan da Mısır gericileri ile İsrail siyonistleri arasında yeni pazarlıklar ve birlikler tezgahlamaktadır. Mısır vb. gibi ülkeler İsrail'in saldırgan ve siyonist politikasının en büyük destekçisi ve yardımcısıdır.

Bu bakımdan Amerikan emperyalistlerinin İsrail siyonistlerinin son kararına karşı çıkıyor olması veya bu kararı "kınama" bildirileri yayınlaması sadece göstermeliktir ve Ortadoğu halklarını aldatmaya ve İsrail'in saldırgan politikasını gizlemeye yöneliktir.

Aynı durum ülkemizdeki egemen sınıflar açısından ve bugün onların politikasını uygulayan Demirel hükümeti için de geçerlidir.

Üstelik bizde egemen sınıflar ve onların hükümetleri İsrail siyonistlerinin Ortadoğu'da Amerikan emperyalistleri hesabına yürüttükleri saldırganlığı ve Filistin halkına karşı uyguladığı jenosit politikasını her zaman desteklemişlerdir. Bu konu ile ilgili olarak Amerikan emperyalistlerinin politikasına bütünüyle sarılmışlardır. Şimdi Amerikan emperyalistlerinin Türkiye'yi kendi savaş arabasına daha çok bağlamış olması, Türkiye'nin bir askeri üs durumuna getirilmiş olması, İran devrimi sonrasında Türkiye'nin artan önemi ve hatta batı basınında İran'a başarısız indirme hareketinde bulunan uçakların Türkiye'den kalktığına dair yazıların yer alması, U—2 uçakları olayı, son yapılan Siyasi İşbirliği Anlaşması (SİA), bu anlaşmanın gizlenen bazı maddeleri, sorunu daha açık bir biçimde ortaya koymaktadır. Hatta gene batı basınında çıkan haberlerden ve yorumlardan anlaşılacağı üzere, Amerikan emperyalistleri İran devriminden sonra dağılan CENTO'nun boşluğunu doldurmak için yeni bir askeri pakt için zemin yaratma hazırlığı içindedirler. Böyle bir paktın içerisinde de İsrail'in yanında Türkiye ve Mısır'ın yer alacağı söylenmektedir.

Bu durumda ülkemizdeki egemen sınıfların İsrail'in saldırganlığının karşısında yer alması ve Filistin halkının ulusal kaderini tayin hakkını savunması beklenebilir mi?

Demirel hükümetinin son "kınama" bildirisi ve bunun TRT'den skandallara yol açacak şekilde reklamının yapılması olsa olsa Amerikanvari bir tavırdır ve gerçekler de bunu göstermektedir.

DA HER ZAMAN EMPERYALİZM OLDU

lerin mali desteğiyle siyonistler sürekli silahlandılar.

Aynı tarihlerde Filistin halkı İngiliz emperyalizmine ve siyonist saldırganlara karşı mücadeleye girdi. 1929'da, 1933'te, 1936'da patlayan ayaklanmaları İngiliz emperyalistleri kan ve ateşle bastırdı. Siyonist çeteler, İngiliz emperyalizminin Filistin halkının mücadelesini ezmesinin aracı oldular. Giderek siyonistler sayıca da güçlendiler. 1948'de toplam 1,5 milyon nüfuslu Filistin'in % 33'ünü Yahudiler teşkil ediyordu.

SİYONİZM VE HİTLER FAŞİZMİ

Bugün Amerikan emperyalistleri başta olmak üzere çeşitli gerici çevreler, Filistin halkının mücadelesini, Yahudileri katleden Hitler faşizmi ile bir göstermeye çalışıyor. Kendi kaderini tayin için, özgürlük, bağımsız ve işgal altındaki topraklarını kurtarmak için mücadele eden bir halkla, tekellerin kârı amacıyla 6 milyon Yahudiyi katleden Alman faşizminin ortak hangi yanı olabilir ki? Tarihi gerçekler siyonistlerin Alman faşizmine karşı çıkmamış olduğunu da kanıtlamaktadır. Siyonistler daha Hitler faşizminin ortaya çıkışından itibaren Yahudi emekçilerin kendi sınıf yandaşlarıyla birlikte faşizme karşı mücadele etmemesini öğütleyerek faşizm ile uzlaşmışlardır. Hatta 1933'de faşistler ile siyonistler Almanya'dan sürülen Yahudilerin Filistin'e göçünü örgütleyen bir hareket kurmuşlardı. Siyonist örgütlerden İrgun, Nazilerin kendilerini resmen tanıması koşulu ile Alman faşistlerinin yanında aktif olarak çalışmayı önerdi. Bir diğer siyonist örgüt Levi, Lüksemburg sınırındaki illegal komünist radyo vericisinin yerini Alman faşistlerine ihbar ederek onların hizmetine girdi. Siyonistler Yahudi katliamlarının doruğuna ulaştığı günlerde bile faşizme karşı çıkmadılar.

Tüm dünyada o günlerde Yahudi katliamlarına karşı çıkanlar yalnızca komünistler oldu. Başta Stalin'in Sovyetleri olmak üzere tüm devrimci partiler Yahudilerin Alman faşizminin pençesinden kurtulması için tüm olanakları kullandılar.

Sözde faşist Alman katliamlarına karşı İngiliz emperyalistleri ise, Almanya'dan kaçmaya çalışan Yahudi gemilerinin çıkışını bile engelledi. Çünkü savaş sırasında kullandığı petrol yatakları Arap gericilerinin elindeydi ve Alman faşizminden kaçan Yahudilerin Filistin'e göç etmesi Arap gericileri ile İngiliz emperyalistlerinin arasını açabilirdi.

II. DÜNYA SAVAŞI SONRASI

Savaş sonrasında Ortadoğu'da önemli değişiklikler oldu. Savaştan güçlenerek çıkan Amerikan emperyalistleri kendileri ile rekabet eden, gücünü yitiren İngiliz emperyalizminin pazarlarını yavaş yavaş ele geçirdi.

Ayrıca II. Dünya Savaşındaki Yahudi katliamları dünya halklarında Yahudilere karşı yakınlık duyulmasına yol açtı. Bunu fırsat bilen siyonist örgütler, Filistin halkına karşı katliamlarını sürdürdüler. Şimdiki İsrail Başbakanı Menahem Begin o zamanlar sivil halkı topluca katleden İrgun örgütünün başkanlığını yapıyordu. İrgun çetesi Deir Yassin köyünün yaşlı, genç tüm halkını topluca katlederek Nazi kasaplarından aşağı kalmadığını kanıtladı.

14 Mayıs 1948'de İsrail devleti kuruldu. Emperyalizmin desteğiyle kurulan İsrail devleti, varlığı süresince emperyalizme var gücüyle hizmet etti. Emperyalistlerin akıttığı sermaye ve silah yardımı İsrail'i tepeden tırnağa silahla donanmış, hiçbir zaman elde ettiğiyle yetinmeyen bir saldırgan haline getirdi. Yalnızca İngiliz emperyalistleri 1949—64 arası 100 milyon sterlin (yaklaşık 20 milyar TL) karşılıksız bağış yaptı. Alman emperyalistleri II. Dünya Savaşındaki Yahudi katliamlarını unutturmak için savaş tazminatı olarak 27 milyar mark (1350 milyar TL) verdiler.

İsrail siyonistleri emperyalizmin bölgedeki jandarmalığını üstlendi. 1956, 1967, 1973 savaşlarıyla gittikçe daha fazla toprak gasbetti. Yüzbinlerce Filistinliyi topraklarından etti, direnenleri ise topluca katletti. Ancak emperyalistlerin yardımlarıyla geliştirilen İsrail emperyalizme bağımlı geri bir ülke olmaktan çıkmadı.

Dışa karşı saldırgan, yayılmacı bir siyaset izleyen İsrail siyonist burjuvazisi, içerde de azgın bir sömürü ve baskı uygulamaktadır. Enflasyon oranı % 140'tır, işsizlik oranı da sanayi kesiminde çalışan nüfusun % 7'si kadardır. İşgal altındaki topraklar da hesaba katıldığında nüfusun % 25'i işsizdir. Ülkenin başta Amerika olmak üzere çeşitli ülkelere toplam 19 milyar dolar borcu vardır. Siyonist burjuvaziye karşı mücadeleye yalnızca Filistin halkı değil, Yahudi emekçiler de katılmaktadır. Azgın sömürü düzenini ayakta tutabilmek için ülkede Hitler faşizmine parmak ısırtacak bir terör ve işkence yaygındır. İşte siyonistlerin ve emperyalistlerin Yahudi emekçilere kazandırdığı böyle bir yaşamdır.

ORTADOĞU'DA AMERİKAN MAŞASI

İsrail siyonistleri gerek Ortadoğu'da, gerekse dünyanın diğer yerlerindeki Amerikan emperyalizminin çıkarlarının gerektirdiği her türlü katliam ve saldırının baş destekçisi olmuştur. İsrail, Amerika'nın Vietnam halkına, Fransa'nın Cezayir halkına karşı saldırısının ve faşist Şahın baş destekçisi olmuştur. Çünkü faşist diktatör İran Şah'ı İsrail siyonizminin güçlenmesine önemli katkılarda bulunmuş, başta petrol olmak üzere çeşitli yardımlarda bulunmuştur.

İsrail siyonistleri de ABD emperyalizminin ve onların bölgedeki tüm uydularının yardımıyla Filistin halkını ve bölge halklarını ezmiştir. Sovyet sosyal-emperyalistleri de ABD emperyalistleri ile imzaladıkları anlaşmalar sonucunda kendi çıkarları karşılığında her yıl onbinlerce Yahudinin özellikle de teknik, bilim vb. alanlarda uzman kişilerin göçünü teşvik etmiş, böylelikle İsrail'de nüfus artışına katkıda bulunmuştur.

KUDÜS SORUNU EMPERYALİST OYUNLARIN BİR PARÇASIDIR

Amerikan emperyalizmi İsrail siyonizmini ekonomik, askeri her türlü yardımla desteklemektedir; çünkü Ortadoğudaki emperyalist çıkarları açısından buna ihtiyacı vardır. Kudüs'ün başkent olmasına ilişkin gösterdiği tepkiler sahte ve gericidir. Geçmişte de durumu kurtarmak için böyle sahte çıkışlar yapan ABD emperyalistleri gerçekte, İsrail'in yayılmacılığının her zaman yanında yer almıştır. Örneğin İsrail'in 1956'daki saldırısından sonra dünya halkları önünde İsrail'i protesto eden ABD emperyalistleri aynı dönemde, İsrail'e karşılıksız 100 milyon dolar (8 milyar TL) yardım ediyordu. Gerek ülkemizde gerekse Arap ülkelerinde gerici partiler, sorunu, yalnızca İslami bir bakış açısıyla Kudüs'ün başkent olmasıyla sınırlıyorlar. Bütün gericilerin amacı, sorunu, yalnızca İslam dini ile Musevilik arasındaki bir çatışmaymış gibi göstermek, ABD himayesindeki İsrail saldırganlığının ve yayılmacılığının emperyalist karakterini dünya halklarının gözünden uzak tutmaktır. Örneğin ülkemizde Amerikan emperyalizminin ve onların işbirlikçilerinin hatırı sayılır borazanlarından olan, faşist terörün baş destekçisi Tercüman gazetesi bir köşesinde İsrail'in islamın kutsal topraklarına el uzatmasının affedilmezliğini vaaz ederken, diğer sayfasında İsrail siyonistlerinin sadık destekçisi faşist İran Şahının ardından gözyaşı dökmekte, hükümetin İsrail sorununda Amerikan emperyalizminin oyunlarını gizleyen açıklamalarını desteklemektedirler. İsrail yayılmacılığına karşı bunca yıldır verilen mücadele açıkça göstermektedir ki, emperyalizme ve sosyal-emperyalizme karşı birlikte mücadele yürütmeden ne ırkçılığa, ne yayılmacılığa, ne de siyonizme karşı başarı kazanılamaz. İki süper devletin ve diğer emperyalistlerin Ortadoğu'daki oyunları boşa çıkarılıp emperyalizm defedilmeden ne İsrail'in saldırganlığı engellenebilir, ne de Filistin halkının mücadelesi zaferle sonuçlanabilir.

(*) Siyon— Kudüs kentinin ve Musevilerin kutsal tapınaklarının üzerinde kurulu olduğu dağlardan birinin adı

...nu ...ulmuş olan İsrail ...gali altındaki ...aşayan ...mperyalizme ...rşı savaşıyor

ARNAVUTLUK SOSYALİST HALK CUMHURİYETİ'NİN
BİRLEŞMİŞ MİLLETLER DAİMİ DELEGESİ A. BALETA :

"FİLİSTİN SORUNU FİLİSTİN HALKININ MÜCADELESİYLE ÇÖZÜME KAVUŞACAKTIR"

Geçtiğimiz ayın 25'inde olağanüstü bir toplantıya çağrılan Birleşmiş Milletler Genel Kurulu, Filistin sorunuyla ilgili olarak bir oturum düzenledi. ASHC'nin daimi delegesi A. Baleta da bu oturumda yer aldı ve Filistin sorunuyla ilgili olarak şunları söyledi:

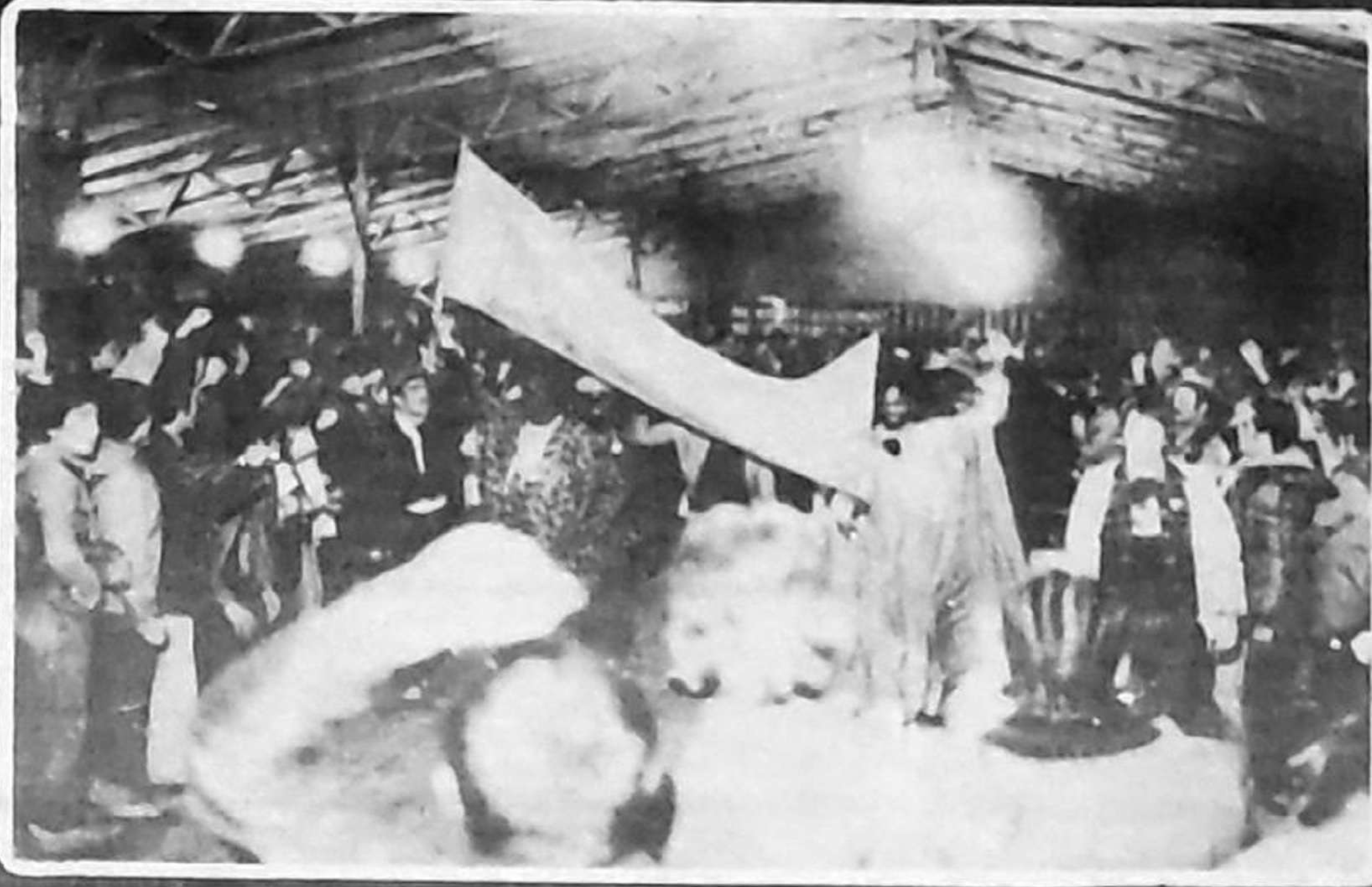
"ASHC hükümeti, özgürlük ve ulusal bağımsızlık için mücadele eden halkları destekleme yönünde izlediği siyasetine uygun olarak Filistin halkının vazgeçilmez haklarını yerine getirmek için, Filistin sorununu ele almak üzere Genel Kurulun bir acil toplantıya çağrılması girişimini iyi karşıladı ve destekledi. Elbette bu sorun BM örgütü tarafından bilinmiyor değil. Yeni de değil. Ancak bugün acil olarak ele alınması çok önemli. Çünkü bu sorun bugün dünyadaki en keskin sorunlardan biridir. Ve onyıllardır Filistin halkı, Arap halkları ve özgürlük, barış ve bağımsızlık isteyen bütün halklar için büyük bir kaygı kaynağı olagelmiştir. Bu halkların her zaman istedikleri şey, anavatandan azgın şiddetle atılmış, baba ocağından sürülmüş çok acı çekmiş Filistin halkının kendi ulusal haklarını tümüyle yeniden kazanmasıdır. Filistin sorununun, Ortadoğu'da ve dünyada, barış ve istikrarın yararına, Filistin halkının meşru çıkarlarına uygun olarak çözüme kavuşmasıdır. Ama, Filistin halkının acımasız celladı Amerikan emperyalizminin kanlı aleti olan İsrail siyonistleri, Ortadoğu'da savaş, saldırı ve ilhak siyasetinden el çekmeyi hiç düşünmüyorlar bile. İsrail siyonistleri, saldırgan siyasetlerine karşı her yerde yükselen doğru ve haklı protesto seslerini büyük bir kibir ve edepsizlikle kulak asmamayı sürdürüyorlar. Bu nedenledir ki, bu olağanüstü toplantı çağrısı, önemli, doğru ve gerektiği zamanda yapılmış bir girişimdir. Bu girişim, Filistin halkının, Arap halklarının ve barış ve özgürlüğe aşık bütün halkların kaygılarına cevap vermektedir. Yeryüzündeki her halk ve ulus gibi, Filistin halkı da özgür ve bağımsız yaşamak, silah gücüyle koparılıp alınmış topraklarını geri almak, tam egemenlik içinde anavatanında geleceğini ve kendi işlerini düzenlemek hakkına sahiptir. Filistin sorununun doğru ve çabuk bir çözüme kavuşması, oldukça acil bir sorundur.

İsrail siyonistleri, Filistin halkına karşı saldırgan faaliyetlerini bu yıl daha da yoğunlaştırdılar. Cinayetleri, katliamları, öldürmeleri, işgal altındaki topraklarda Filistin kitlelerini sistemli imhayı özellikle kat kat artırdılar. Yine, artık tümüyle kabul edildiği gibi, İsrail siyonistleri, eğer Amerikan emperyalistlerinin ekonomik, askeri ve siyasal büyük yardımını almış olmasalardı, Ortadoğu'da saldırı ve işgallerini böylesine bir kibirle ve böylesine uzun bir süre sürdüremezlerdi. Bu yardım İsrail'e sel gibi akıyor. İsrail'in canavar askeri aygıtını ve ilhakçı planlarını besliyor. Sovyetler Birliği de, ABD gibi ve aynı emeller uğruna Arap halklarının çıkarlarına zarar verecek biçimde faaliyet yürütüyor. Kendisini Arap halklarının dostu gibi, Amerikan emperyalizminden onlara gelen kötülükler karşısında onların tek savunucusu gibi gösteriyor. Çin sosyal-emperyalistleri de Filistin halkının ve Arap halklarının dostu gibi geçiniyor. Sosyal-emperyalist Çin, Ortadoğu'da Amerikan emperyalizminin siyasetini dizginsiz coşkuyla, tüm güçleriyle desteklemeye çalıştığı için gerçekte işgale yakınlık duyuyor. İsrail'i destekliyor.

Bu oturum, bütün Ortadoğu bölgesinde ve Basra Körfezinde durumun çok tehlikeli ve patlayıcı olduğu bir sırada toplanıyor. Amerikan emperyalistleri, İran'da uğradığı utanç verici bozguna rağmen, İran halkına karşı saldırı ve provokasyon siyasetinde ayak diretiyorlar. Sovyet sosyal-emperyalistleri tarafından başlatılan saldırgan savaş, birkaç aydır Afganistan'da büyük zarar ve yıkıntılara yol açıyor. Afganistan'da işgalci ordular, küçük bir halkın direnişini kan ve ateşle bastırmaya boşuna çalışıyorlar. Bu halk, elindeki çok basit araçlarla, ama başını dik tutmak için onur ve özgürlük için cesaretle savaşıyor. İki süper devletten her biri, ötekinin içinde bulunduğu güçlüklerden olabildiğince fazla yararlanmak istiyor. ABD, kendisinin hazırladığı saldırgan faaliyetten ve Filistin ve İran halkına karşı kurmakta olduğu tuzaklardan halkların dikkatini uzaklaştırmak için kendisini, Afgan halkının davasının savunucusu gibi gösteriyor. Sovyet sosyal-emperyalistleri ise, Filistin halkının hakları hakkında demagojiyi artırdılar. Böylelikle Sovyetler Birliği'nin Afganistan'da girişmiş olduğu saldırıyı, Arap halklarına unutturmayı başaracaklarını umuyorlar. Ama iki süper devlet bu düzenbazlıklarla hiçbir şey elde edemezler. Olaylar onların maskesini düşürmüştür.

Bizim sarsılmaz inancımız şu ki, Filistin halkının zaferi kaçınılmazdır. Filistin sorunu, Filistin halkının mücadelesiyle doğru bir çözüme kavuşacaktır.

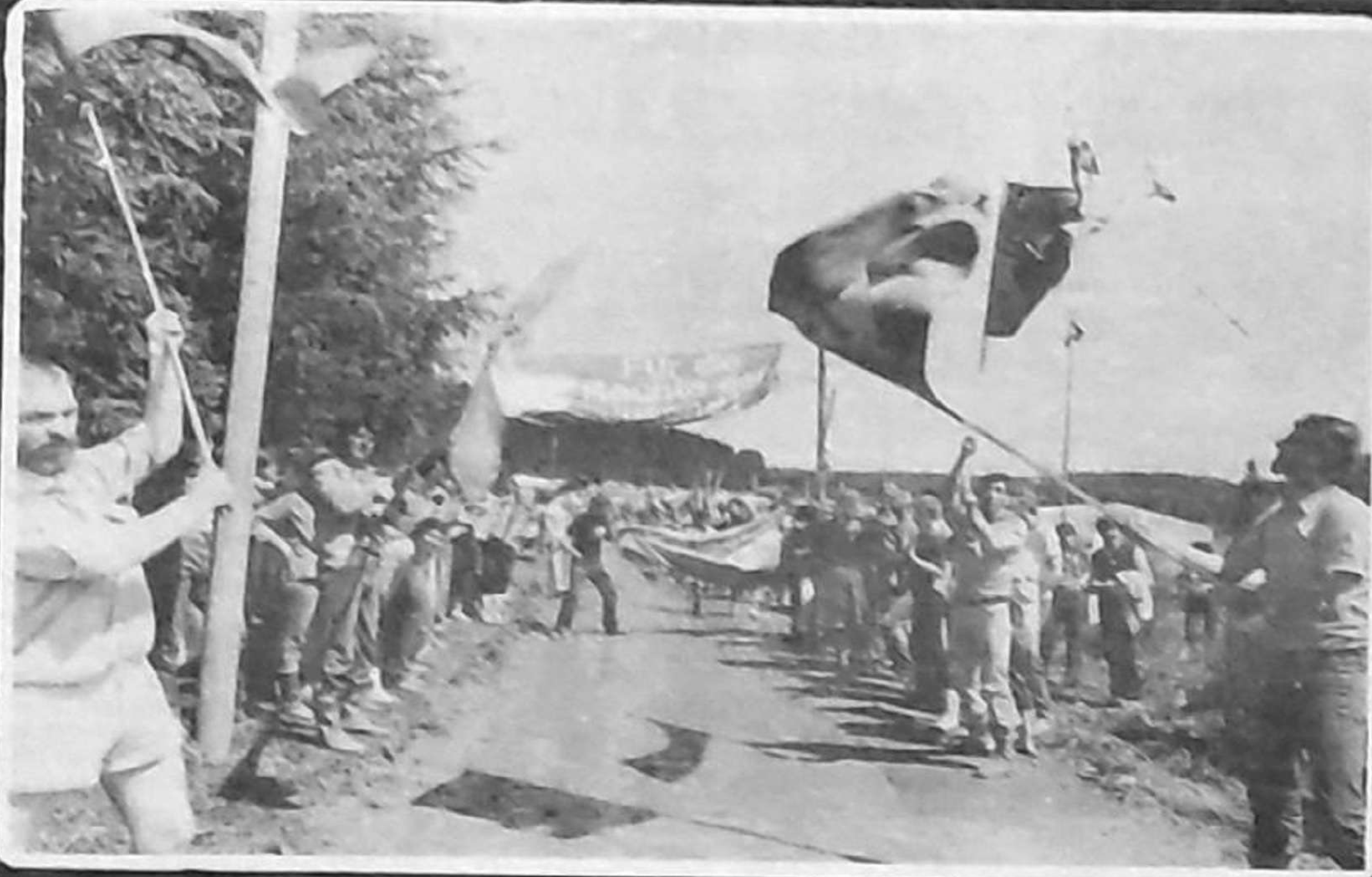
Camp David anlaşmalarında olduğu gibi, Filistin halkının vazgeçilmez ve ulusal hakları göz önünde tutulmadan, Filistin sorununa sözümona bir çözüm bulmak için yapılan her girişim, ya da Filistin halkının iradesi dışında alınan her karar, ona zorla kabul ettirilmek için yapılan her girişim, başarısızlığa uğramaya mahkumdur. Camp David anlaşması Amerikan emperyalistleri, İsrail siyonistleri ve Arap gericiliği tarafından Arap halklarının çıkarlarına karşı ve özellikle Filistin halkının davasının ulusal haklarına karşı hazırlanmış büyük bir komplo olduğu artık bilinen bir şey. Olayların akışının gösterdiği gibi, Camp David anlaşmalarının tamamlanmasından ve İsrail ile Mısır arasında ayrı anlaşmanın imzalanmasından bu yana geçen dönem, Tel Aviv siyonistlerinin ilhakçı ve saldırgan siyasetlerini teşvik edip, desteklemek için ve Ortadoğu'da Amerikan varlığını artırmak için kullanılmıştır. Aynı şekilde Filistin halkının İsrail işgali altında bulunan Batı Şeria'da Filistin topraklarına sözümona idari özerklik tanımak için yapılan görüşmeleri kınaması ve kaldırıp atması da haklıdır, yerindedir. Çünkü bunlar, Filistin davasını yok etmek için girişilen demagojik bir güldürüden başka bir şey değildir. Bu sorunun doğru ve kesin bir çözüme kavuşması için her şeyden önce, İsrail'in işgal ettiği Arap topraklarından çekilmesi ve Arap halkları ve ülkelerin zararına yönelttiği saldırı ve ilhak siyasetine son vermeye zorlanması gereklidir. Emperyalist süper devletlerin Ortadoğu'da müdahale ve komplo yollarının kapatılması gereklidir. Arnavutluk halkı ve onun hükümeti, Filistin halkına karşı İsrail siyonistlerinin saldırgan siyasetini ve emperyalist süper devletlerin entrikalarını şiddetle kınar. ASHC ve Arnavutluk halkı, yiğit Filistin halkını ulusal kurtuluş mücadelesinde desteklemeyi ve onunla dayanışmayı sürdüreceklerdir."

Açılış töreninde, toplantı çadırına ilk önce Siyah Afrikalılar Örgütü (FEANF) ulusal giysileri ve flaması ile birlikte girdi. Onu diğerleri izledi.

İşte Türkiyeli gençlerin oluşturduğu kamp korosu. Arnavutluk delegasyonuyla birlikte "Enver Hoca" marşını söylüyorlar.

Arnavut yoldaşlarını karşılamak için gençler kamp girişine sıralanmışlar. Ellerinde kızıl bayraklar, ağızlarında "Yaşasın Sosyalist Arnavutluk" sloganı.

Alman hükümetinin engelleme çabalarına rağmen Arnavutluk delegasyonu kampa katılıyor.

Almanya Komünist Partisi'nin gençlik örgütü Rote Garde tarafından ev sahipliği yapılan IV. Uluslararası Gençlik Kampı, 19 Temmuz — 3 Ağustos tarihleri arasında Almanya'nın Thiergarten köyünde toplandı. Yerel hükümetin kampı yasaklama kararına ve kötü hava şartlarına rağmen 15 ülkeden komünist ve anti-faşist gençlik örgütlerinin katıldığı kampın açılış töreninde 1000'in üzerinde genç hazır bulundu. Kampa Arnavutluk, Kanada, Danimarka, Fransa, İran, Hollanda, Yukarı Volta, Portekiz, İsveç, Britanya, İspanya, Martinik, Surinam, Türkiye ve Almanya'dan gençlik örgütlerinin yanı sıra FEANF (Fransa Siyah Afrikalılar Öğrenci Birliği) de katıldı.

Alman hükümeti kampa katılmak için gelen Arnavutluk delegasyonuna zorluk çıkardı. Uzun bir süre Viyana'da vize almak için bekletilen delegasyon açılış törenine katılamadı. Ayrıca yerel hükümetin kampı yasaklama kararı kampa katılan gençlerin Thiergarten halkıyla dayanışması sonucu boşa çıkarıldı. 1000 kişinin katıldığı bir gece yürüyüşü düzenlendi. "Gençlik Kampı Yasaklanamaz", "Yaşasın Enternasyonal Dayanışma" sloganları atıldı.

Tüm gençlik örgütlerinin kendileri için ayrılan günlerde sundukları özel programlar dışında çeşitli "çalışma grupları" oluşturan gençler, "Gericiliğe ve Faşizme Karşı Mücadele", "Gençliğin İşletmeler ve Sendikalardaki Mücadelesi", "Emperyalist Ordular İçinde Çalışma", "Kadınlar Üzerindeki Baskılar" konularında araştırma ve tartışmalar düzenlediler. Müzik, halk dansları, tiyatro ve sinama gösterilerinin yanı sıra spor yarışmaları yapıldı.

Açılış töreni

Açılış töreni 19 Temmuz Cumartesi günü saat 20.00'de başladı. Kamp içinde bulunan büyük toplantı çadırı 15 ülkeden gelen gençler tarafından dolmuştu. Delegasyonlar milli kıyafetleri ve örgüt bayrakları altında, alfabetik sıraya göre çadıra girerken Türkiyeli gençlerin oluşturduğu kamp korosu çeşitli dillerden söylediği İtalyan işçi marşıyla onları selamlıyordu. Kampın yasaklanması kararına karşı gençlerle birlikte direnen Thiergarten halkının delegasyonu alkışlar ve "Yaşasın Enternasyonal Dayanışma" sloganlarıyla ayakta karşılandı. Delegasyonların geçişinden sonra gençler yumrukları havada, kızıl bayraklarını sallayarak "Enternasyonal"i söylediler.

Bu mücadeleci ve coşkulu hava içinde Kamp Yürütme Komitesi adına Klaus Kühn bir konuşma yaparak bütün gençleri

Faşizme ve Gericiliğe karşı Çalışma Grubu bir toplantı sırasında.

4.Uluslararası Gençlik Kampı tamamlandı

selamladı. Daha sonra Thiergarten Belediye Başkanı Hans Gans tüm misafirleri selamladı, kampa katılanlara başarılar diledi. Almanya'dan iki müzik grubunun anti-faşist marşlar söylemesiyle başlayan, açılışın kültür programı Türkiye'den halk dansları ve diğer grupların sunduğu türkülerle gece geç saatlere kadar sürdü.

Kampı yasaklama tehditleri

Kampı yasaklama tehditlerinin sürmesi ve 22 Temmuz Salı günü polisin kampı sökmeye geleceği haberi üzerine kampa katılan gençler hemen propaganda ve ajitasyon grupları oluşturdular. 5000 adet bildiri bastırılarak çevre köy ve kasabalara gidildi. Geniş bir şekilde bildiri dağıtılarak, kampın yasaklanmasına karşı imza toplandı. Saarland Radyosu, Kamp Yürütme Komitesi Başkanı Klaus Kühn ile birkaç kez röportaj yaptı. 15 ülkeden biraraya gelerek kurdukları sosyalist ülkeyi ayakta tutmaya ve onu 3 Ağustos'a kadar yaşatmaya kararlı olan gençler 21 Temmuz akşamı, ellerinde meşalelerle kampın civarında bir yürüyüş düzenlediler. Kampı sonuna kadar koruyacaklarını ve onu terk etmeyeceklerini açıkladılar. Thiergarten halkı, kampın yasaklanmasının politik nedenlerden ötürü olduğunu ve sonuna kadar kamp gençliğiyle birlikte olacaklarını belirttiler. Gerçekten de kampın yapıldığı Rheinland - Pfalz bölgesinde Strauss'un başkanı olduğu CDU yönetimdeydi ve bölgede anti-faşist, anti-emperyalist bir toplantı yaptırmak istemiyordu.

22 Temmuz Salı-Arnavutluk delegasyonu geliyor

Birlikleri ve mücadeleleri sonucu kampı yasaklama faaliyetini boşa çıkaran devrimci gençler, 22 Temmuz sabahı bir başka heyecanı yaşıyorlardı. Dünyanın tek sosyalist ülkesi Arnavutluk'tan gelen gençlik delegasyonu bugün Thier tren istasyonuna varacaktı. Kampa katılan gençler Arnavut yoldaşlarına bir an önce kavuşmak isteğiyle kamptan arabalara binerek konvoy halinde istasyona hareket ettiler. Arnavutluk heyeti "Yaşasın Sosyalist Arnavutluk" sloganları ve marşlarla karşılandı. Thier'in emekçi halkı da gençlerin bu coşkusuna katıldı.

Arnavutluk delegasyonu kampa girerken Türkiyeli gençlerin oluşturduğu koro çeşitli dillerde marşlar söylerken, halk dansları grubu da gösteride bulunuyordu. Arnavut yoldaşların da marşa ve sloganlara katılımları var olan coşkuyu doruğuna ulaştırdı. Dünyanın birçok ülkesinden gelen gençler, kızıla donanmış kampta, Arnavut yoldaşları da yanlarında görünce sevinç gözyaşlarını tutamadılar. Arnavutluk heyetinden bir kişi karşılama töreninde yaptığı konuşmada Arnavut gençliğinin selamlarını iletti.

Bugünün diğer bir önemli olayı ise Almanya Komünist Partisi Başkanı Ernst Aust'un kampı yasaklama girişimlerine karşı Rote Garde'nin yanında olmak için yaptığı ziyaretti. Ernst Aust ziyareti sırasında tüm delegasyonları selamladı ve Türkiyeli gençlere kamp faaliyetlerine ve Almanya'daki sınıf mücadelesine aktif katılımlarından dolayı selamlarını iletti. Ernst Aust'un sözleri sık sık "KPD ile ileri", "Alman ve yabancı işçiler bir sınıf, bir mücadele cephesi" sloganları ile kesildi.

25 Temmuz Cuma-Arnavutluk günü

Kampın bu gününde dünyanın tek sosyalist ülkesi Arnavutluk'u tanıtmak üzere Arnavutluk delegasyonunun hazırladığı programlar izlendi. Öğleden önce tartışmalı bir seminer ve Enver Hoca'nın ülke içinde yaptığı gezileri konu alan bir film gösterisi yapıldı. Akşamki program, Anavut gençliği adına IV. Uluslararası Gençlik Kampına iletilen mesajın okunmasıyla başladı. Daha sonra Arnavutluk Kültür Grubu çeşitli marş ve türküler sundu. Almanca iki marş ve Türkçe "Esmerim" türküsü izleyicilerin büyük beğenisini kazandı. Saat 23.00'te gösterilen Arnavutluk filmi ilgiyle izlendi.

Türkiyeli gençlerin programı muhteşem oldu

Türkiye delegasyonuna ayrılan gün kampın en coşkulu günlerinden biriydi. Almanya'nın çeşitli kentlerinden Türkiyeli emekçi ve gençler akın akın kamp yerine geldiler. 2000'in üzerinde kişinin katıldığı gece, devrim şehitleri anısına saygı duruşuyla başladı. Ozanların Türkçe ve Kürtçe marşlarını çeşitli yörelerimizden halk dansları izledi. Türkiyeli bir devrimcinin yaptığı konuşma "Yaşasın Uluslararası Dayanışma" sloganlarıyla karşılandı. Türkiyeli devrimci, "Size söz veriyoruz, ilerde Türkiye'de de bu tür enternasyonalist toplantılar yapacağız. Bunu hiçbir güç engelleyemeyecek" dedi. Bu sözler toplantıda bulunan herkesi, özellikle de emeğini yurtdışında satan Türkiyeli emekçileri ve gençleri duygulandırdı.

Gecenin en büyük sürprizi Arnavutluk ekibinin Türkçe ve Arnavutlukça marşlar söylemesiydi. Ulusal giysileriyle sahneye gelen ekibin programına başlamadan önce "Türkiye halkının mücadelesine başarılar dileyen ve Türkiye halkının Partisi önderliğinde zafere ulaşacaklarına inandıklarını" vurgulayan konuşması çadırdakilerin ayakta alkışlamasına yol açtı. Türkiyeli gençler daha sonra başta Arnavutluk olmak üzere tüm delegasyonlara çeşitli hediyeler verdi. Türkiye'deki mücadeleyi ve faşist baskıları anlatan dia gösterileriyle süren program, saat 02'de bitti. Ayrıca "Gençliği kazanmak, geleceği kazanmaktır" adlı bir tiyatro oyunu da sunuldu.

Diğer geceler ve programlar

Kampa katılan bütün gençlik örgütleri programlar hazırladılar. Danimarka Komünist Partisi / M—L'den gençler 26 Temmuz'da, Fransa Komünist İşçi Partisi'nin gençlik örgütü UJAFAI ise 28 Temmuz'da programlar düzenlediler. 27 Temmuz'da faşizme ve gericiliğe karşı Halk Cephesi toplantısı yapıldı. Kadınlarla ilgili çalışma grubunun örgütlediği toplantıda kadının toplumdaki yeri, savaşa ve emperyalizme karşı kadın örgütlenmesi konuları tartışıldı; Surinam ve Afrikalıların düzenlediği gece çok ilgi gördü.

Futbol maçları bol gollü geçti

Kültürel etkinliklerin yanı sıra spor etkinlikleri de kampta önemli bir yer tutuyordu. Motosiklet rallisi, bisiklet yarışı, masa tenisi, voleybol, futbol ve atletizm karşılaşmaları yapıldı. Özellikle futbol en popüler spor olma özelliğini burada da korudu. Türkiyeli gençler iki takım halinde karşılaşmalara katıldılar.

Sonuçlar şöyle :
Türkiye (A) : 1 Berlin : 2
Türkiye (B) : 1 Strauss Stop : 6
Türkiye (B) : 4 Arnavutluk 3

Çeşitli geziler düzenleyen gençler Marks'ın Thier şehrinde doğduğu evi de gezdiler.

Tekrar buluşmak üzere

Büyük bir coşku ve disiplin içinde düzenlenen kamp, 3 Ağustos günü yapılan törenle kapandı. Çeşitli ülkelerden yüzlerce gencin katıldığı, birbirlerine deneylerini aktardığı, birbirlerinden öğrendiği 4. Uluslararası Gençlik Festivali tıpkı açılıştaki gibi yine coşkun bir gösteri ile son buldu.

İki hafta boyunca süren kampın kapandığı gün binlerce kişi hep bir ağızdan haykırıyordu:

"V. Uluslararası Gençlik Kampında buluşalım".

ENTERNASYONALİZM VE GENÇLİK

Dünya gençliğinin enternasyonal dayanışması gelişiyor, güçleniyor. Dünya gençliğinin bu köklü ve tarihi geleneği emperyalistlerin, sömürücü egemen sınıfların ve onların hizmetindeki her renkten oportünizm, revizyonizm ve sosyal-şovenizmin açık ya da sinsi biçimlerde sürdürdüğü düşmanca çabalara rağmen yaşıyor, kökleşiyor...

Dünyanın bütün ülkelerinde sınıf mücadelesi barikatlarının en önlerinde aktif ve militanca yer alan, hiçbir fedakarlıktan çekinmeyen yiğitçe gerçek çıkarları, özlemleri için, sömürü, sefalet ve zulümün kökünü kazımak için, ulusal kurtuluş, demokrasi ve özgürlük için, bütün dünyada sürekli ve adil bir barışın sağlanması için emperyalizme, yeni sömürgeciliğe karşı mücadele etmekte olan gençliğin elinde enternasyonalizm, enternasyonal dayanışma her zaman vazgeçilmez ve güçlü bir silah olagelmiştir. Çünkü dünya gençliğinin sorunları ortaktır, talepleri, çıkarları, özlemleri ortaktır. Düşmanları ortaktır. Ve gerçek kurtuluşlarının gerçekleştirilmesinin yolu da ortaktır: Gençliğin özlemlerinin gerçekleşmesi, gerçek kurtuluşunu elde etmesi ancak devrim ve sosyalizmle mümkündür. İşte bu yüzden dünyanın dört bir yanında aynı düşmanlara karşı, aynı talepler ve aynı hedefler için, mücadele etmekte olan dünya gençliğinin mücadelesi ve enternasyonal dayanışması, herhangi bir ülke gençliğinin mücadelesinin dolaysız bir müttefikidir.

Dünya gençliğinin enternasyonalizm geleneği köklü bir geçmişe sahiptir.

Bu devrimci tavır kendini 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı döneminde güçlü bir biçimde ortaya koydu. Emperyalistler dünyayı yeniden paylaşmak için azgınca savaş hazırlıkları yapıyorlar, emekçi kitleleri ve gençliği emperyalist amaçları arkasında savaşa sürükleyebilmek için onları şovenizmle ağulamaya çalışıyorlardı. Böylesi bir dönemde II. Enternasyonal şefleri, Kautsky ve şürekası yüzlerindeki sahte "sosyalist" maskeyle emperyalistlerin yardımına koştular. Halkları, kendi ülkelerinin tekelci burjuvazisinin emperyalist amaçları için diğer ülkelerden emekçi kardeşleriyle karşı karşıya getirmeye ve birbirlerine kırdırmaya uğraştılar. Karl Liebknecht, Rosa Lüksemburg, İnessa Armand ve Yegerov gibi komünistlerin etrafında birleşen gençlik bu sosyal şovenlerin yüzündeki sahte "sosyalist" maskesine kanmayarak devrimci enternasyonalizm bayrağını yükseltti. II. Enternasyonal şeflerinin henüz büyük bir etkinliğe sahip olduğu bir dönemde dünya gençliğinin çeşitli ülkelerden temsilcileri 4-6 Nisan 1915 tarihleri arasında biraraya gelerek II. Enternasyonalin sosyal-şoven çizgisini mahkum ettiler, enternasyonalizme sahip çıktılar. Böylece dünya gençliğinin enternasyonal dayanışma geleneğinin kökleri bütün zor koşullara karşın güçlü bir biçimde atılmış oldu.

Savaşın sonlarında Büyük Ekim Devriminin zaferiyle yeryüzünün ilk sosyalist devletinin kurulması enternasyonalizmi daha da güçlendirdi.

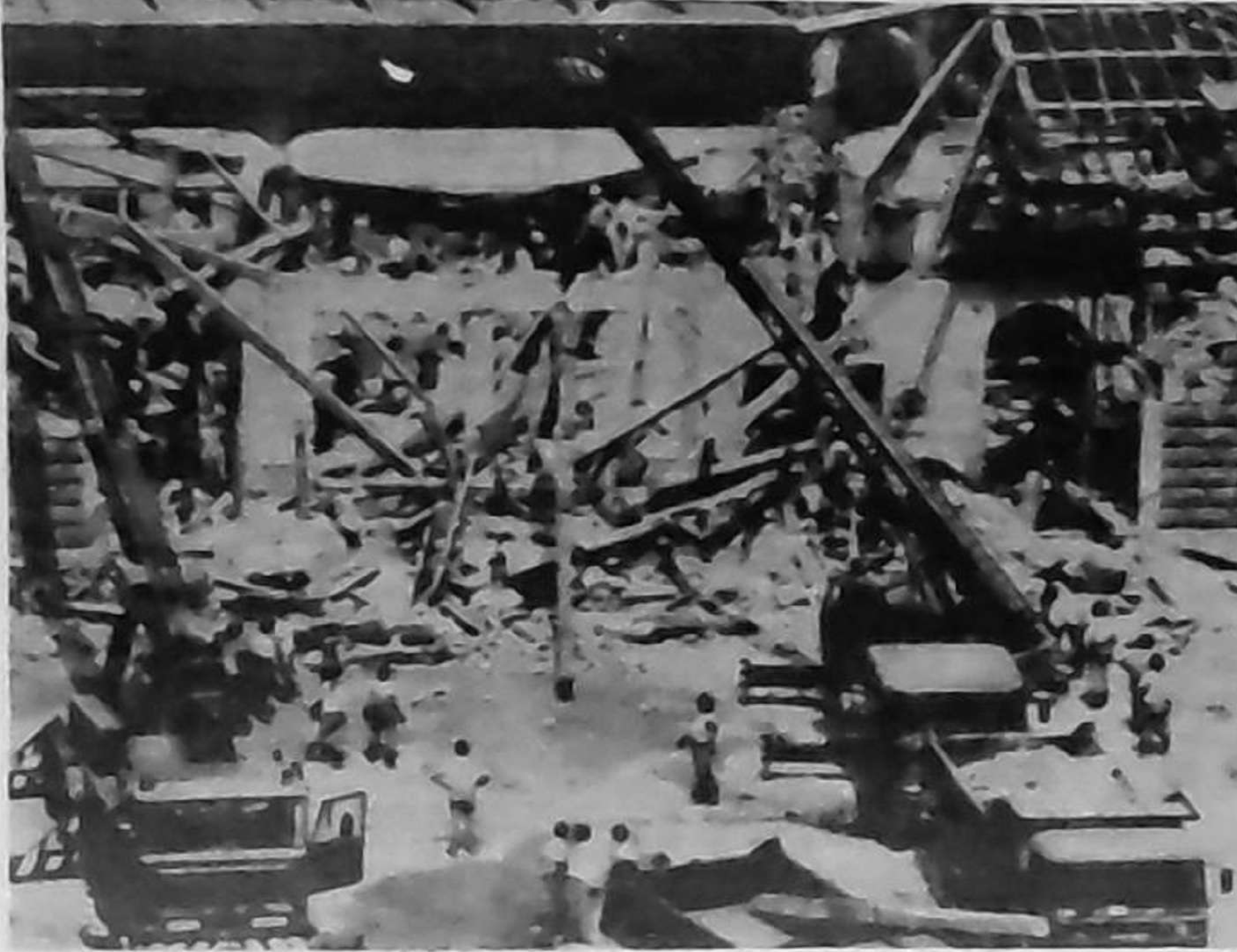
Daha sonraki yıllarda III. Enternasyonalin kurulmasından kısa bir süre sonra 20-26 Kasım 1919 tarihleri arasında yapılan toplantıyla Komünist Gençlik Enternasyonali kuruldu. Bu olay dünya gençliği saflarında sürekli gelişmekte olan enternasyonalizmin daha üst boyutlara çıkmasının ve örgütlü bir yapıya kavuşmasının bir ifadesiydi.

Gençlik II. Emperyalist Paylaşım Savaşı sırasında da emperyalistlere ve faşistlere karşı mücadele içerisinde yine enternasyonalizmin şanlı örneklerini sergiledi. İspanya İç Savaşında İspanya halkı ve gençliğinin dünyanın dört bir yanından yardımına koşan gençler bunun en güzel örneğiydiler.

Savaşın hemen ardından 1945 yılında Londra'da 63 ülkeden dünya gençliğinin temsilcilerinin biraraya gelmesiyle Dünya Demokratik Gençlik Federasyonu, daha sonra da Uluslararası Öğrenci Birliği kuruldu. Bu örgütler dünya gençliğinin enternasyonal dayanışmasını daha da pekiştirerek ileriye götürdü. 1947 yılından başlayarak dünya gençliğinin anti-emperyalist, anti-faşist mücadelesinin ve uluslararası dayanışmasının güçlü bir ifadesi olan Uluslararası Gençlik Festivalleri yapılmaya başladı.

Sovyetler Birliği'nde Kruşçev revizyonistlerinin iktidarı gasbetmesinden sonra DDGF yöneticileri de bu hainlerin uşaklığını yapmaya başladılar ve dünya gençliğinin bu militan, devrimci enternasyonalist örgütlerini yozlaştırdılar. Ancak dünya gençliği enternasyonalizmin bayrağını yine de yere düşürmedi. Başta AEGB olmak üzere çeşitli gerçek devrimci örgütler DDGF içerisinde DDGF'nin kuruluşunda açıklanan mücadeleci çizgisini ayaklar altına alarak, dünya gençliğine emperyalizme karşı teslimiyet ve pasifizmi öneren bu revizyonistlere karşı mücadeleyi yükselttiler. Bugün dünya gençliğinin bu devrimci geleneği yine yaşamaya ve enternasyonalizmin bayrağı yine yükseklerde dalgalanmaya devam ediyor. 1977 yılından beri düzenlenmekte olan Uluslararası Anti-faşist, Anti-emperyalist Gençlik Kampları bunun en açık göstergeleridir. Gelişmeler dünya gençliğinin enternasyonal dayanışmasının daha da güçlenerek süreceğini göstermektedir.

İTALYA'DA FAŞİST KATLİAM

Bologna olayı. Ancak faşistlerin gerçekleştirebileceği bir katliam. 84 masum insanın ölümüne, 200 kişinin ağır şekilde yaralanmasına ve onlarca kişinin yaşamları boyu sakat kalmasına yol açan bu canice saldırı faşistlerin hangi bezden dokunduklarının en açık örneklerinden birini oluşturuyor. Hitler'in gaz odaları, Yahudi katliamları, Mussolini'nin dizi dizi darağaçları, Türkeş'in Çorum, Maraş katliamları ve İtalyan Neo-faşistlerinin bu son saldırısı tüm faşistlerin aynı soydan geldiklerini gösteriyor: Tümü iyinin, güzelin düşmanı, emeğin, emekçinin düşmanı, insan-soyunun düşmanı...

Faşist saldırılara karşı güçlü bir silah GENEL GREV

Alçakça bir saldırı, gerçekleştirilen bir katliam. Bilançosu 84 masum insanın ölmesi, yüzlerce yaralı. Gene faşist cinayet çeteleri sahnede; yalnız katliam bu kez MHP damgası taşımıyor, olay yeri İtalya'nın Bologna kenti ve sorumlusu Mussolini yetmesi neo-faşistler.

Faşizmin kudurganlığının alçakça bir örneğini veren bu saldırı, faşizmin vatanının olmadığını her yerde aynı yöntemleri kullandığını göstermektedir. Ancak faşizmin yöntemleri olduğu gibi işçi sınıfının bu canavara karşı kullandığı silahları da var. Ve bunun örneğini İtalyan emekçileri genel grev silahına sarılarak vermişlerdir. Katliamın hemen ardından direnişe geçilerek şalterler indirilmiş, makinalar susmuş, kısacası tüm İtalya'da hayat durmuştur. Yalnızca tek bir ses, İtalyan proletaryasının güçlü, birleşik sesi duyulmuştur. İşçi sınıfının yanı sıra tüm halk kesimleri de faşist katliama karşı nefretlerini dile getirmek üzere yüzbinler halinde sokakları, meydanları doldurarak sivil faşist çetelerin bu cinayetini lanetlemişlerdir.

Sınıf mücadelesinin gittikçe keskinleştiği ve bir grevler, direnişler ülkesi haline gelen İtalya'da, kitlelerin faşist teröre karşı ülke çapında giriştiği genel grev, faşizme karşı mücadele alanında önemli dersler vermektedir bize. Bu olay, bir kere, faşizme karşı mücadelede tek tek bireysel eylemlerin temel alınamayacağını, kitlelerin birleşik gücüne güvenmenin gerekliliğini öğretmektedir. Faşizme karşı kitle mücadelesinin önemini göstermektedir ve her şeyden önce tüm halkın birleşik gücünün önemini kanıtlamaktadır. İkinci olarak faşist katliamların ardından susmanın değil, aktif bir biçimde mücadeleye atılmanın gerekliliğini, yeni faşist katliamları engellemek için işçi sınıfının gücünü göstermenin, genel grev silahına sarılmanın acilliğini göstermektedir. Çünkü suskunluk, yılgınlık, eylemsizlik yeni faşist katliamların yolunu açar, resmi ve sivil faşistlerin halkın üzerine daha azgınca saldırmalarında onlara cesaret verir. Faşizmin saldırıları ancak geniş kitlesel mücadelelerle durdurulabilir, faşizmin yolunu ancak aktif kitle mücadelesi kapayabilir.

İşte Mussolini faşizminin deneyinden geçmiş, güçlü bir anti-faşist geleneğe sahip İtalyan proletaryası genel grev silahına sarılırken faşist saldırıları durdurabilmede, yenilerini engellemede bu perspektiften hareket ediyor. Faşist saldırılar karşısında susmak, eylemsizlik bugün ölüm demektir; mücadeleye atılmak, direnişe geçmek, genel grev silahına sarılmak ise faşist saldırıların yolunu kesmek demektir. Bunun başka yolu yoktur, aksini iddia etmek, faşizmin ekmeğine yağ sürmektir.

Geçtiğimiz hafta içinde 3 Ağustos günü İtalya'nın Bologna kenti faşist bir katliam yaşadı. Faşist canilerin Bologna istasyonuna yerleştirdikleri bombanın patlaması sonucu 84 kişi hayatını yitirdi, yüzlerce kişi yaralandı; yaralananlardan çoğu ömürlerinin sonuna kadar sakat olarak yaşamak zorunda kalacaklar. Masum insanlar bu faşist cinayet sonucunda hayatlarını yitirirken, "Nuclei Armati Rivoluzionari" (NAR) (Devrimci Silahlı Hücreler) adlı neo-faşist bir cinayet örgütü bu eyleme arsızca sahip çıktı ve ilerde de bu tip eylemleri gerçekleştireceğini ilan etti. Neo-faşistler geçmişte de 1969 yılında Milano'da bir bankayı bombalayarak 16 kişinin, 1974 yılında da "İtalicus" ekspresini bombalayarak 12 kişinin ölümüne ve çok sayıda insanın yaralanmasına neden olmuşlardı.

Ancak faşistlerin Bologna'da giriştikleri bu canice eylem, cevapsız bırakılmadı. Anti-faşist bir geleneğe sahip olan İtalyan halkı çeşitli kentlerde, Bologna'da, Roma'da, Milano'da ve diğer yerlerde güçlü anti-faşist gösterilere girişti. Yaşlısıyla, genciyle, işçisiyle, emekçisiyle, köylüsüyle sokaklara aktı, faşizme karşı kinini, öfkesini haykırdı. Tüm İtalya'da tezgahlar sustu, fabrikada, tarlada üretim araçları işlemedi, işçi sınıfı genel grev silahına sarıldı. Hükümet yetkililerinin yarımağızla olayı kınadıklarını belirtmelerine rağmen, İtalyan işçi sınıfı faşizme karşı mücadelenin demeçlerle, sözde göstermelik protestolarla değil, bizzat geniş anti-faşist gösterilerle, güçlü halk protestolarıyla ve faşizmi ve arkasında yer alan güçlerin teşhir edilmesiyle militan mücadeleler sonunda yapılacağını bir kez daha kanıtlamış oldu.

FAŞİST ÇETELERİN İPLERİ KİMLERİN ELİNDE?

Bugün İtalya'da Mussolini'nin faşist çeteleri gene işbaşındadır. Sabotajlar, kundaklamalar, kitle katliamları bu azgın caniler sürüsünün eylem listesinde yer almaktadır. Ve neo-faşist yetmeler işi o dereceye vardırmışlardır ki, artık gerçekleştirdikleri katliamların ardından bu cinayetlere pervasızca sahip çıkarak, kamuoyuna bunların faillerinin kendileri olduğunu duyurmaktadırlar. Sivil faşist çetelerin bu saldırıları onların içinde yaşadıkları düzenden bağımsız olarak düşünülemez kuşkusuz. Onların bu saldırıları emperyalist tekellerin halkın üzerindeki egemenliklerinin bir parçasını oluşturmaktadır. İtalyan halkının emperyalizme, faşizme ve her türden baskı ve sömürüye karşı mücadelesi, bugün kendini grevlerde, işgallerde, boykotlarda ve diğer çeşitli eylemlerde göstermektedir. İtalya bugün bir grevler, direnişler ülkesi haline gelmiştir ve kitle mücadelesi giderek yükselmektedir. Savaş sonrası dönemin en büyük ekonomik bunalımına düşen İtalya'da, siyasi bunalım da üst boyutlara ulaşmıştır. 1945 yılından bu yana çeşitli renkten 40 hükümetin işbaşına gelmiş olması bunun en açık kanıtıdır. Bütün bunların sonucunda ise emperyalist tekeller içine düştükleri bunalımdan çıkış yolu olarak bunalımın yükünü emekçi sınıfların üzerine yıkmak istemektedir. Bunun için de işçi sınıfının yıllar boyu vermiş olduğu mücadeleler sonucu elde etmiş olduğu haklarını ayaklar altına almaya, bu girişimleri karşısında işçi sınıfının tepkisini susturmaya çalışmaktadır. Ancak emperyalist tekellerin devleti giderek faşistleştirme çabaları işçi sınıfının güçlü direnişiyle karşılaşmaktadır, öyle ki İtalyan emekçilerinin grevlerde, direnişlerde, gösterilerde kanıtladıkları baş-eğmezlikleri karşısında devletin resmi güvenlik güçleri onların bu mücadelesini engellemekte yetersiz kalmaktadır. Bu durum ise emperyalist tekellerin devletinin daha da azgınlaşmasını, kitlelerin mücadelesini durdurmak için "devlete yardımcı güçleri" örgütlemesini birlikte getirmektedir. Böylelikle Mussolini'nin faşist çeteleri bugün yeni adlar altında, neo-faşistler olarak kitlelerin karşısına çıkmaktadır. Tekellerin kârlarını korumak üzere beslenen bu faşist çeteler artık devletin resmi güvenlik güçlerinin yanı sıra, kitlelerin mücadelesini bastırmak için canice katliamlara girişmektedirler.

İtalyan burjuvazisinin bu çeteleri koruyup teşvik etmesinin en açık kanıtı da "NAR" adlı örgütün geçmişte 3 Ağustos 1974'de gerçekleştirdiği "İtalicus" ekspresi katliamı sonrası yakalanan Mario Tutti adlı faşistin bugüne kadar herhangi bir cezaya çarptırılmamış olmasıdır. Bu olaylar göstermektedir ki, faşistler her yerde aynı yöntemleri kullanırlar. Bu, ister İtalya'da ya da başka bir ülkede, ister bizim ülkemizde olsun faşistlerin kullandıkları yöntemler her yerde aynıdır. Kitlelere, halka saldırmak, katliamlara girişmek, en aşağılık yöntemleri kullanarak emperyalist tekellerin kârlarını korumak. İtalya'da geçmişte Milano'da, bugün Bologna'da gerçekleştirilen katliamlar, bizim ülkemizde de İstanbul Beşiktaş Barbaros Kafeterya'da ve daha kitleselleri Maraşlarda, Çorumlarda oldu. Yakalanan faşist caniler, ya İtalya'nın Mario Tutti'sinde olduğu gibi yıllarca cezalandırılmadı, işte Maraş katliamı suçluları hâlâ rahat oturuyorlar, ya da Mehmet Ali Ağca ve isimleri saymakla bitmeyecek sayısızları gibi "misafir geldikleri" cezaevlerinden egemen sınıfların diktatörlüğü tarafından çıkarıldılar. İşte bu ve benzeri türden güvencelere sahip olan faşist çeteler ülkemizde olduğu gibi, İtalya'da da terör estirerek, kitlelerin düzene yönelik mücadelesini bastırmak istemektedirler.

İTALYAN REVİZYONİST PARTİSİ DE TEKELLERLE EL ELE

İtalyan tekelci sermayesinin giderek faşistleştirmek istediği devlet, bizzat İtalyan revizyonist partisi tarafından da savunulmaktadır. Temellerinden sarsılmaya başlamış olan ve bu nedenle gittikçe azgınlaşan bu burjuva düzeni ayakta tutabilmek için İtalyan tekelleriyle birleşmiştir. Bütünüyle reformist, parlamentocu bir programa sahip olan revizyonist İtalyan Komünist Partisi, tümüyle yozlaşmış olan bir partidir ve sözde demokratik İtalyan anayasasının üzerinde kurulduğu bir düzeni desteklemektedir. Dolayısıyla İtalyan burjuvazisinin işçi sınıfına ve emekçilere karşı yönelttiği saldırıları desteklemektedir. Ancak proletaryanın devrimci isteklerini ve emekçilerin siyasal bilincini zayıflatmak için sözde düzene karşı bir muhalefet izleyerek gerçek yüzünü saklamaya çalışmaktadır. İtalya'daki mevcut düzeni savunmasıyla da tekelci burjuvazinin faşizm arzusunu kabartmakta, emekçi kitlelerine yönelik saldırılarını teşvik etmektedir. Bu bakımdan da sözde faşizme karşı çıkar görünümü, özünde doğrudan tekellerin siyasetine ve emekçi kitlelerin pasifize edilmesine yaramaktadır.

Ancak geniş kitlelerin faşist saldırılara karşı koyuşu, son Bologna katliamında olduğu gibi güçlü protestolarda bulunmaları ve dolayısıyla faşist katliamları cevapsız bırakmamaları göstermektedir ki, İtalyan halkı anti-faşist geleneğini yaşatmaktadır ve yeni bir Mussolini tipi faşizme olanak tanımayacaktır. İtalyan proletaryasının güçlü eylemleri bunu kanıtlamaktadır.

Ve faşist saldırılara karşı İtalyan proletaryasının güçlü eylemi. Her yerde olduğu gibi en önde metal işçileri. Onlar faşizme karşı mücadelenin yolunu gösteriyorlar. Mussolini'ye karşı verdikleri anti-faşist mücadelenin ışığında faşistlere karşı en etkili darbenin kitle mücadelesinden geçtiğinin bilincinde olarak.

Sosyalist Arnavutluk'ta 5 yıllık planın hazırlanmasına emekçiler fiilen katılıyor

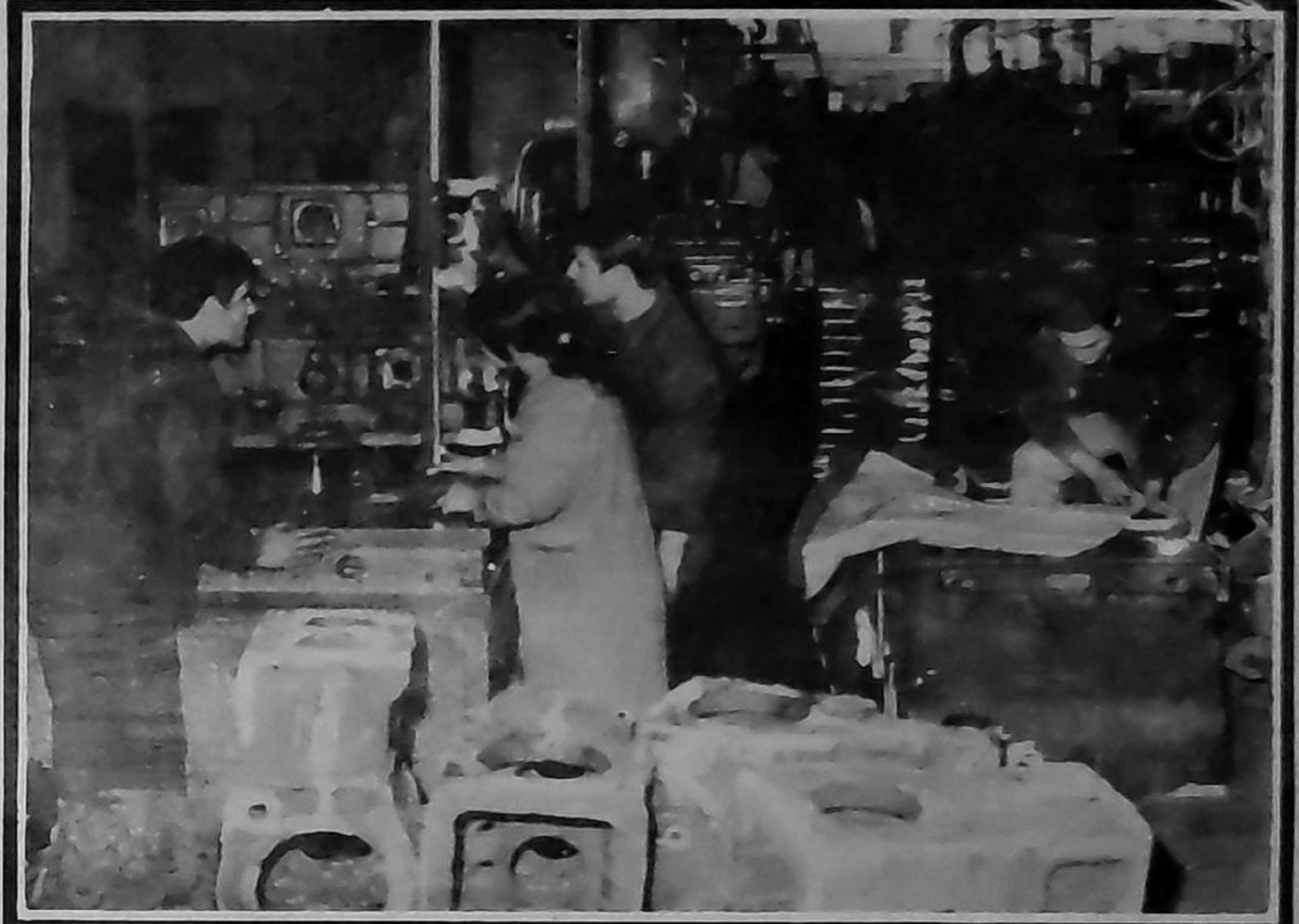
İŞTE DEMOKRASI

Tüm kapitalist ülkelerde emekçiler ekonomik bunalımın yükü altında ezilir, her gün binlerce işçi sokağa atılırken, sosyalist Arnavutluk'ta üretim durmadan artıyor. Kapitalist ülkelerde burjuvazi emekçi sınıfların sömürü ve zulüm düzenine başkaldırmasını önlemek için,faşist baskıları artırırken, sosyalist Arnavutluk'ta emekçiler ülkeyi en geniş demokrasi içerisinde yönetiyorlar.

Dünyada toplumsal üretimin nüfus artış oranından 3,2 kez daha yüksek olduğu tek ülke olan sosyalist Arnavutluk'ta üretim halkın ihtiyaçlarına göre yapılır; ülke ekonomisi en geniş emekçi kitlelerin katılımıyla hazırlanan 5 yıllık planlara göre yürütülür. Burjuva revizyonist demagojilerin aksine, sosyalist demokrasi hemen hemen her emekçinin ülke yönetimine doğrudan, fiilen katılmasını sağlar. Sosyalist Arnavutluk'ta şu sıralarda yedinci 5 yıllık planla ilgili hazırlıklar sürüyor Ülke ekonomisinin nasıl ve neye göre yönetildiğini incelemek için 5 yıllık planın nasıl hazırlandığına bakmak yetiyor.

5 YILLIK PLAN

Arnavutluk'ta 5 yıllık plan sanayi ve tarımdaki gelişmeyle ilgili her türlü bilgiyi içerir. Tüketim mallarının fiyatları, ücretler, hangi yatırımların yapılacağı, yeni olarak nelerin inşa edileceği, ulaşım ve haberleşme ile ilgili harcamalar, sağlık, kültürel gelişme, eğitim ve bilim için yapılacak harcamaların tümü 5 yıllık plan hazırlanırken saptanır ve plana konulur, öyle ki herhangi bir fiyat artışı ya da işsizliğe yol açacak bir boşluk kalmaz. Tüm üretim birimleri bu 5 yıllık plana göre hazırlanan yıllık ve aylık programlara göre çalışır. İşçiler ve kollektifçi köylüler üretimdeki tüm gelişmelerden zamanında ve düzenli olarak haberdar edilir.

Arnavutluk'ta üretimi planlayan 5 yıllık plan, tüm sanayi ve tarım işletmelerindeki emekçilerin katılımı ile hazırlanır. 6. Beş Yıllık Plan'da emekçilerin getirdiği 45 bin değişiklik önerisinden 30 bini kabul edilmiş ve plan bu önerilere göre yeniden düzenlenmiştir.

PLANIN HAZIRLANMASINA EMEKÇİLERİN FİİLİ KATILIMI

Bir 5 yıllık plan sona ererken emekçiler tüm üretim birimlerinde (fabrikalarda, devlet çiftliklerinde, kollektif çiftliklerde, üniversitelerde vb.) geçmiş planın değerlendirmesini yaparlar, nelerin gerçekleştirildiği, nelerin gerçekleştirilemediğini, nedenlerini tartışırlar. Bu arada Partinin ekonomik gelişmeyle ilgili direktiflerini ve yayınlarını incelerler.

Bunun ardından yeni 5 yıllık planı hazırlamak üzere plan grupları ve komisyonları kurulur. Bunlar, işçilerin ve kollektifçi köylülerin tartışmaları, görüşleri ve işletmelerin yöneticilerinin makinalar ve hammaddelerle ilgili olarak verdikleri bilgiler temelinde kendi işletmelerine yönelik olarak yeni planla ilgili önerilerini hazırlarlar. Bu tartışmalar aylarca sürer. Altıncı 5 yıllık planın hazırlanması sırasında kurulan plan gruplarının ve komisyonlarının sayısı 13.500'dü. Bu gruplarda yer alan emekçilerin sayısı ise 82.000 idi; yani ülkedeki her 15 emekçiden biri planın hazırlanmasında doğrudan görev almıştır. Gene altıncı 5 yıllık planın hazırlanması sırasında, bu gruplara katılan emekçilerin % 78'ini işçiler ve kollektifçi köylüler teşkil ediyordu.

Parti organları ve devlet organları bu plan gruplarının çalışmalarının sonuçlarını toparlar ve merkezileştirirler. Hem siyasi, hem her türlü teknik açıdan değerlendirilen bu öneriler,bir plan taslağı halinde birleştirilir. Ama bu plan taslağı hemen kabul edilmez, yeniden emekçi kitlelerin tartışmasına sunulur.

Bu kez ortada tüm ülke için hazırlanmış bir plan taslağı vardır. Ülkenin her yerinde, emekçiler kendi üretim birimlerinde plan taslağını tartışırlar. Bu arada taslak hem kendi üretim birimleri hem de tüm ülke açısından gözden geçirilir. 1975'te altıncı 5 yıllık planın hazırlanması sırasında düzenlenen bu tür toplantılarda toplam 160 bin emekçi söz alarak planla ilgili görüşünü açıklamıştır. Emekçilerle ülke ekonomisi öylesine bütünleşmiştir ki, emekçiler üretimin bir avuç kapitalist,ya da revizyonist patronun kârı için değil, kendileri için olduğunun öylesine bilincindedir ki, taslağın getirdiği öneriler bir çok yerde az bulunur. 6. Beş yıllık planın hazırlıkları sırasında emekçiler taslakla ilgili 45 bin değişiklik önerisi getirmiş ve bu önerilerden 30 bini doğru bulunarak plan taslağı bu öneriler doğrultusunda değiştirilmiştir.

Bu tartışmaların başka bir yararı da çeşitli üretim birimlerinden emekçilerin birbirlerinden öğrenmesidir. İşçilerle kollektifçi köylülerin düzenledikleri ortaklaşa toplantılar onları daha da bütünleştirir. Basın,bu tartışmalara geniş yer ayırarak, olumlu örnekleri öne çıkararak bu tartışmaları teşvik eder, en geniş emekçi kitleleri ülke yaşamına, ülke yönetimine doğrudan, fiili olarak katılmaya çağırır. Altıncı 5 yıllık planın hazırlanması sırasında bizzat halkın kendisinin üretimin daha fazla olabileceğini tespit etmesi üzerine,plan taslağındaki tüm ana hedefler yükseltilmiştir.

Bu tartışmalar sonucunda plan taslağı düzeltilmiş haliyle ortaya çıkar. Ama bu planın yürürlüğe girmesi için Partinin onayı gereklidir. Bunun için de tek yetkili organ Parti kongresidir. Ülkenin her yerinden seçilerek gönderilen kongre delegeleri planı bir kez daha tartışır ve eğer Parti onaylarsa plan Halk Meclisine gider. Halk Meclisi ve Hükümet, planı her açıdan tek tek ele alır ve her üretim birimine göre yıllık ve aylık planları çıkarır.

Ancak emekçilerin ülke ekonomisinin yönetimine katılımı bununla da kalmaz. Tüm üretim birimlerindeki emekçiler gelişmelerle ilgili olarak düzenli, periyodik olarak haberdar edilir. Her üretim biriminde emekçiler, hem kendi işletmelerinin,hem de genel olarak tüm ülke ekonomisinin plana uygun olarak çalışıp çalışmadığını her an denetleyecek durumda olurlar.

İşte sosyalist Arnavutluk'ta emekçiler ülkelerini böylesine bir demokrasi içinde yönetirler. Bugün dünyanın başka hiçbir yerinde mevcut olmayan, gerçekten özgür ve demokratik bir sistem,sosyalist Arnavutluk'un ne işsizlik, ne de pahalılık diye bir belayla karşılaşmadan ilerlemesini sağlıyor.

Cunta, Şili işçilerinin mücadelesini engellemek amacıyla her gün sokağa daha fazla askeri birlik çıkarmak zorunda kalıyor.

Şili proletaryasının mücadelesi yasal sınırları aşıyor

Faşist cuntanın halkın mücadelesine karşı yönelttiği tüm gerici tedbirler,Şili proletaryasının karşı tepkisiyle kırılıyor. Faşist cunta,ülkenin içine düştüğü ekonomik bunalımdan çıkışın yolunu, bunalımın yükünü emekçi kitlelerin sırtına yıkarak halletmeye çalışıyor. Faşist cunta son olarak da çıkardığı yeni bir iş yasasıyla emekçilerin grev hakkına büyük kısıtlamalar getiriyor. Ancak bu yasalara karşı muhalefet yükseliyor, grevler birbirini izliyor. Grev süresinin yasa uyarınca 60 gün olarak sınırlanmasına ve süre sonunda anlaşma sağlanamaması durumunda işçilerin işten atılmasının yasallaştırılmasına rağmen, grevler bu süreyi aşıyor ve grevci işçiler taleplerinin arasına işten atılmak istenen arkadaşlarının işe geri alınması koşulunu koyuyorlar. Faşist yönetimin az sayıda greve gidildiğini ve bunların çoğunun da kırıldığını belirtmesine rağmen, ülkenin birçok yerinde, özellikle bakır madenleri bölgelerinde ve tekstil işkolunda grevler sürmekte. Bunun yanı sıra birçok işletmede işi yavaşlatma eylemleri, yemek boykotları, işe gidip gelirken toplu gösteriler vb. yapma şeklinde çeşitli protesto biçimleri hayata geçirilmekte. Reformistler ve revizyonistler, mücadelenin konulan mevcut yasaların sınırları içinde yapılmasını vaaz ederlerken, Şili proletaryası faşist yasaların sınırlarını aşarak bunları fiilen ortadan kaldırma mücadelesi veriyor.

CEZAEVLERİ: Zulüm ve işkence merkezleri

Baskı, zulüm ve işkencenin en yoğun yaşandığı yerlerin başında cezaevleri geliyor. Falaka, dayak, küfür cezaevlerinin hiçbirinde eksik değil. Koğuşlara "buranın Allahı biziz" diyerek giren müdür ve gardiyanlar, kendilerine karşı direnen ses duyduklarında o sesin sahibini "uslandırmak için" falakaya yatırırlar. Mahkumlar falakada ölür ya da sakat kalır. Adliyenin bildiği, ama sesini çıkarmadığı bu vakalara gerekçe bulmak kolaydır: "İntihar etti".

Mahkumların karşı karşıya kaldıkları işkenceler bunlarla da bitmez. Arkasından hücre cezaları gelir. Yasalardan kaldırılmıştır hücre cezaları, ama pratikte bütün cezaevlerinde işler. Hücrenin penceresi yoktur, hava gelmez, tuvalet içindedir, bazen de altından açık kanalizasyon boruları geçer. Dayanılmaz derecedeki pis kokulara mikroplar bit, pire, ve fareler eklenir. Buralara atılan mahkumun her hastalığa yakalanması olasıdır.

Zaten sağlık sorunu cezaevlerinde büyük bir sorun olarak karşımıza çıkar. Doktor bulmak, hastaneye gidebilmek güçtür. Doktor bulunsa da verem vb. hastalıklar da dahil her hastalığa aynı tedavi uygulanır: Aspirin tedavisi. Oysa cezaevlerinde bütün mikropların cirit atmasının şartları vardır. Koğuşların mahkumlara yetmediği bir kişilik ranzalarda iki - üç kişinin kaldığını, hatta mahkumların koridorlarda duvar diplerinde, tuvalet aralıklarında yattığını Adalet Bakanı bile itiraf ediyor. Böylesine üst üste yaşanılan, mutfak yokluğu nedeniyle yatakların üstünde yemek pişirilen, tuvalet aralıklarında yatılan cezaevlerinde, mahkumun hastalığa her an yakalanması işten bile değildir.

Son yıllarda mahkumlar üzerinde yaygınlaştırılan bir diğer baskı metodu da, mahkemeleri devam eden tutukluların rastgele başka cezaevlerine dağıtılmalarıdır. Bu yolla bir yandan tutukluların mahkemelerine katılmaları engellenip, savunma hakları gasbedilirken, diğer yandan da mahkumun tutukluluğu uzatılmaktadır. Bir taşla iki kuş avlamak işte buna denir. Bir yıl, iki yıl yatıp da gıyabında yapılan yargılamalardan sonra beraat edenler çok. Tutukluluğu fiilen uzatılan mahkum bir de ek olarak aile bağlarından kopmaya mahkum edilir.

Tutuklular ailelerinin bulunduğu şehrin cezaevlerine nakillerini kabul ettirseler bile bu kez de sevk parası karşılarına engel olarak çıkarılır. Kendinden başka yanında gidecek olan jandarmaların da masraflarını karşılaması gerekir ki bu yüklü masraflar tutukluların çoğunun karşılayamayacağı düzeyde.

Mahkumların çilesi sayılmakla bitmez. Bu çileye aileler de ortak edilir. İşini gücünü bırakarak ziyaret için yola düzülen aileler, birçok masraflardan, yol paralarından sonra görüşe geldiklerinde, sabahın köründen itibaren saatlerce kapının önünde bekletilir. Görüş için kendisine sıra geldiğinde oğluyla, kızıyla, eşiyle, yakınıyla ancak beş - on dakika görüşmesine izin verilir. Onca çekilen eziyetten sonra on dakikada yakınıyla doğru dürüst konuşamadan çıkar.

Gerek adi vakalardan gelen mahkumlar olarak adlandırılan mahkumlar, gerekse siyasi tutuklu ve hükümlüler cezaevlerindeki işkence, baskı ve terörden her zaman nasibini alırlar.

Son zamanlarda ülkenin genel siyasi durumuna bağlı olarak artan terör ve katliamlar içine cezaevleri de çekildi. Baskılar daha da katılaştı, açıkça teröre dönüştü. Tutuklular üzerindeki baskılar daha da pervasızlaştı. İşte Adana Cezaevi katliamı, işte Davutpaşa Askeri Cezaevinde tutuklulara ateş açılması sonucu 10 kişinin yaralanıp bir ağır yaralının bacağının kesilmesi.

Devrimci tutuklular ve sıradan mahkumlar ağır baskılar altında bırakılırken, cezaevlerinde faşistler ellerini kollarını sallayarak dolaşıyorlar, canları istediğinde de dışarı çıkıyorlar. Faşist katiller, idamlık faşistler cezaevlerinden kaçırılırken, siyasi iktidarlar, bu kaçışlar üzerine hiçbir açıklama yapamaz, cevap verebilmek için kırk takla atarlarken, devrimci tutuklular olağanüstü cezalara çarptırılıyorlar. Mahalle baskınlarından, sokaklardan, işyerlerinden, kahvelerden gerekçesiz olarak sadece devrimci oldukları için tutuklananların aylardır mahkeme önlerine çıkarılmadıkları, ya da bilinçli olarak mahkemelerin uzatıldığını bilmeyen yok. Onbinlerce kişi rastgele tutuklanıp cezaevlerine kapatılmış, ya da hakkını istediği için, sömürüye hayır dediği için zindana atılmış durumda. Bunun içindir ki, bugün sayıları yüzbine yaklaşan tutuklu ve hükümlülerle, onların aileleri ve devrimciler seslerinin çıktığı kadar haykırıyorlar: "Faşistler dışında tüm mahkumlara genel af!"

"Amasya Cezaevi'nde faşist mahkumlar toplu firar ve katliam için silah ve cephane yığınağı yaptılar"

Bizler Amasya Kapalı Cezaevinde bulunan hükümlü ve tutuklularız. Amasya Cezaevinde son bir yılda yaşanan olayların içyüzünü anlatmak istiyoruz.

Bundan aşağı yukarı 6 ay önce idarenin ve faşist katillerin düzenledikleri baskın sonucu 7 hükümlü ve tutuklu arkadaş birden fazla kişinin ateşlediği silahlar sonucu ağır şekilde yaralanmışlardı. Olaydan hemen sonra göstermelik olarak bir silah ortaya çıkarılmış ve "kimin getirdiğini ortaya çıkaracağız" deyip olay örtbas edilmişti. Arkasından birçok mahkumu sürgün ettiler. Amaçları belliydi: buradaki gücümüzü azaltmak, cezaevini faşist katillere teslim etmek. Ama bunda başarılı olamadılar. Yeni bir sürgün için 15 gün sonra başka bir provokasyon hazırladılar. Fakat cezaevini biz yine faşist katillere teslim etmedik. Onların silahlı tehditlerine karşı birliğimizi ve dayanışmamızı pekiştirdik. Bizi bölemeyince yeni bir oyun tezgahladılar. Cezaevine bomba, silah, dinami yığdılar, cezaevine müdü olarak tanınmış işkenceci Celadet Özer'i getirdiler. Celadet Özer, Adana Cezaevi müdürüyken kendi eliyle işkence ettiği mahkumların sesini koğuşlara bağlattığı hopörlerden vermesiyle ünlüdür.

Nihayet 17 Temmuzda amaçlarını gerçekleştirmek için fırsat yarattılar. Mahkumlara küfür ederek tahrik edip biraraya toplanmalarını sağladılar ve ateşe başladılar. Bu hain halk düşmanları tecrit olmuşluklarından ötürü açıkça saldırıyı göze alamadılar, kapının mafsal deliğinden ateş ettiler. Bir arkadaşı yaraladılar. Celadet Özer silah elde askerlere ateş komutunu verdi, 450 mahkum iki ateş arasında kendini yerlere attı.

Onlar olayı örtbas ederek yaralı arkadaşımızı Ankara'ya gönderdiler. Göstermelik olarak yapılan aramada bir silah 4 dinamit, 2 yabancı yapım bomba bulundu. Ama cezaevi içinde faşistlerin bulunanlardan çok daha fazla silah ve cephaneleri var.

Katliam girişiminden hemen önce cezaevinden 40 gardiyan istifa etti. İstifa eden gardiyanlar bize şunları söylediler: "Bu olayın olacağını biliyorduk, sağcı mahkumların silahları, cephaneleri var, ya toplu firar için, ya da bir katliam için fırsat arıyorlar. Sorumluluğu üstlenemeyiz, bunun için istifa ettik."

Amasya Kapalı Cezaevinin hükümlü ve tutukluları

DEMİRPARMAKLIKLAR ARKASINDA NELER OLUYOR?

* Ankara Mamak Askeri Cezaevinde 2 faşist idam mahkumunun kaçırılmasından sonra devrimci tutukluların bulunduğu D Blok'da iki saatte bir yapılan sayımlara karşı çıkan tutuklularla jandarma arasında çıkan çatışmada ikisi ağır 12 devrimci tutuklu yaralandı.

* Erzurum Askeri Cezaevinde bulunan hükümlü ve tutuklu aileleri bir açıklama yaparak cezaevinde 21 Temmuzda meydana gelen olaylarda yedisi ağır, 20 kişinin yaralandığını açıkladılar.

* Mamak Askeri Cezaevinde tutukluların avukata, doktora çıkarılmak bahanesiyle alınarak işkencecilere teslim edildiği bildiriliyor. 15 Temmuz'da üç yurtsever devrimciyi başka illere göndereceğiz bahanesiyle idarenin çağırması üzerine devrimci tutuklular direndi ve arkadaşlarını vermedi.

* 27 Haziran'da Adana Cezaevinde devrimcilerin kaldığı koğuşa giren bir grup komanda jandarması, "bugün devrimcilerin ölüm günüdür" diyerek silahlarını ateşlediler, 18'i ağır olmak üzere birçok kişi yaralandı, üç tutuklu öldürüldü.

* Adıyaman Cezaevinde bulunan bütün kitaplar toplattırıldı. Gazetemiz cezaevi idaresi ve C. Savcılığınca "yasak yayın" gerekçesiyle cezaevi içine alınmıyor.

* Mamak Askeri Cezaevinde 14 Temmuz günü yemeklerin az ve sağlığa zararlı şekilde çıkmasını protesto eden B Blok devrimci tutukluları öğle yemeklerini almadı.

* İzmir Şirinyer Askeri Cezaevinde 18 Haziranda İnciraltı Öğrenci Yurdu katliamını protesto etmek için devrimci tutuklular görüşlere çıkmadılar. 14 Temmuzda Çorum katliamını protesto etmek için bir günlük açlık grevi yaptılar.

* Muş Cezaevinde 2-5 Temmuz günleri arasında cezaevi yaşantısının düzeltilmesi için tutuklular 3 gün süren direnişe geçtiler.

* Uşak Cezaevinde faşistler devrimci tutuklulara saldırdı. 10 devrimci yaralandı. Saldırganlar cezaevinden sürüldü.

* 29 Haziran'da Selimiye Askeri Cezaevinde 80 kişi idarenin verdiği yemeklerden zehirlendi. Doktorlar karbonmonoksit, bakıroksit zehirlenmesi teşhisini koydular.

* Selimiye Askeri Cezaevinde 3 devrimci tutuklu bakımsızlıktan ve gerekli tedavi yapılmamasından öldü.

* Sakarya Cezaevinde yeni gelen tutuklulara sağcı mısın, solcu musun diye soruluyor. Solcuyum diyenler falakaya yatırılıyor. Hükümlüler 15 gün süreyle "aslan kafesi" denilen hücrelerde yatırılıyor. Devrimci tutuklular "can güvenliği olmadığı" bahanesiyle bahçeye çıkarılmıyor.

* Adıyaman Cezaevinde 25 Mayıs'ta bir devrimci tutuklu firara teşebbüs suçlamasıyla müşahade bölümünde işkenceye çekildi. Tutukluların direnişe geçmesi üzerine 30 devrimci tutuklu daha müşahadeye alınıp işkenceye tabi tutuldu. 27 Mayıs günü polisler gözyaşartıcı bombalarla tekrar saldırıya geçti; 28 devrimci tutuklu daha işkenceye çekildi. Adıyaman Savcısı saldırıların başını çekiyor.

* Elazığ Cezaevinde devrimci tutuklular "savcılığa gideceksiniz" diye işkenceye götürülüyor. 5 tutuklunun böyle denilerek alınıp 2 saat sonra koma halinde geri getirilmesi üzerine tüm tutuklular 26 Mayıs'ta 5 günlük açlık grevi yaptı.

* Kayseri Kapalı ve Yarı-açık Cezaevinde bulunan tutuklular M. Osman Önsoy ve Hakkı Korgu'nun günlerce süren işkence ve bakımsızlıktan öldürülmesini protesto etmek için açlık grevi yaptılar.

* Buca Cezaevinde Haziranda Davutpaşa Askeri Cezaevindeki katliamı protesto etmek için 4 günlük açlık grevi yaptılar

* * *

Bu haberlerin hepsi bize mektup gönderen tutuklulardan öğrendiklerimiz. Bunlar gibi örnekleri uzatmak mümkün. Ülkenin her cezaevindeki devrimci tutuklular üzerindeki baskılar, bunlardan farklı değil. Eli kanlı faşist katiller cezaevlerinden kaçırılırken, devrimci tutuklular üzerinde faşizmin baskılarının en hayasızları uygulanıyor.

Malatya Doğanşehir'de faşistler Alevi-Sünni çatışmasını körüklüyor

Bizler Malatya'nın Doğanşehir ilçesinden yurtsever devrimci gençleriz. Faşist güçler, Çorum'da, Maraş'ta ve yurdun çeşitli yörelerinde tezgahladıkları Alevi–Sünni çatışmasını kazamızda da körüklemeye çalışmaktadırlar. Bunun en açık örneğini bu kış yaşadık. MHP'li faşistlerle çalışan bir Apocu faşist aralarında çıkan bir altın kaçakçılığı anlaşmazlığı sonucu bir MHP'liyi öldürdü, bir tarafsız kişiyi de yaraladı. Bu olayın hemen arkasından MHP'li faşistler ve bütün gericiler Apocu faşistin Alevi olmasından yararlanarak mezhep kışkırtıcılığı yapmaya başladılar. Özkan adlı Pol-Bir'li bir polisin de yardımıyla MHP'li faşistler CHP Gençlik Kolları Başkanı Hasan Doğan'ı katlettiler. Hasan Doğan Aleviydi. Cenazeye kalabalık bir kitle katıldı. Törende konuşma yapan bir yurtsever devrimci cinayetin maksadını anlattı.

Yine faşist güçlerin en açık tertiplerinden birisi 18 Temmuz'da Alevi köylerinin yoğun olduğu bir bölgede kendini gösterdi. Taksiyle Doğanşehir'den Malatya'ya gitmekte olan iki kişi ve taksi şoförü kurşuna dizildi. Bu katliamdan sonra MHP'li faşistler ve gerici çevreler Alevi–Sünni çatışmasını körüklemek için bu katliamın Alevi köylüler tarafından gerçekleştirildiği propagandasını yapmaya başladılar.

Olayı adım adım izleyen yurtsever devrimci gençler bunun bir tertip olduğunu kitleler gözünde açığa çıkardılar, mahalle toplantıları ve köy toplantıları düzenlediler, olayı teşhir ettiler.

Doğanşehirli yurtsever devrimci gençler

Halı dokuyan genç kızlar tüccarın ağır sömürüsü altında

Gazetemiz Özgürlük'e halı dokuyan biz genç kızların da bir çift sözü var. Maddi durumu iyi olmayan tüm aileler, Anadolu'da kızlarına küçük yaşta halı dokuturlar. Biz de okuyamamış bu düzenden ezilmiş emekçi köylü kızlarıyız. Biz de halı dokuyoruz, fakat emeğimizi çok ucuza sattığımızı ve halı sahiplerinin kâr üstüne kâr yaptığını çok iyi biliyoruz. Tüccarlar, bize dokuttukları halılara çok az bir para veriyor, buna karşılık dokuduğumuz halıyı bize verdikleri paranın beş - altı katına satıyorlar. Biz bu sömürünün bilincinde olarak tüm halı dokuyan kızları, bu halı tüccarlarına ve bütün gerici sınıflara karşı mücadeleye çağırıyoruz.

Biz şunun bilincindeyiz, mücadele edilmeden hiçbir hak alınmaz. Halı üzerinde yapılan sömürüyü durdurmak ve emeğimizin karşılığını alabilmek için bizim gibi halı dokuyan kız kardeşlerimize, bacılarımıza ana ve ablalarımıza sesleniyoruz, bu sömürü düzenine dur demek için mücadele edelim. Biz birleşir mücadele edersek, halı dokumayı bırakırsak halı ağası mecburen fiyatları yükseltecektir. Mücadele edilmeden hiç bir hak alınmaz.

Kayseri / Pınarbaşı Kırımuşağanlı genç halı emekçileri Gönül, Perihan Ayhan ve arkadaşları

Arhavi'de işkence sonucu bir devrimci sağır oldu

Faşist terör ve baskılar bölgemiz Arhavi'de de faşist güçler tarafından en acımasız şekilde uygulanmaktadır. Geçtiğimiz günlerde iki yurtsever devrimci arkadaşımızı bildiri dağıttı diye aldılar. Bu iki arkadaş Arhavi karakolunda, Artvin'de, Trabzon'da işkencelere tabi tutuldu. İşkenceden sonra çıkarıldıkları mahkemelerde iki arkadaş suçsuz görülerek serbest bırakıldı.

Bu olayın yanı sıra polis, yurtsever devrimci ve demokratları yıldırmak için hiçbir neden göstermeksizin karakola çekmekte, işkenceler yapmaktadır. Bir devrimci arkadaşımızın işkenceler sonucu sağ kulağı sağır olmuştur. Arhavi'de düzenlenen bir festivalde Dadaloğlu'ndan türkü söylediği için bir ozan karakola götürülüp dövülmüştür. Yine bir devrimci elinde bulunan Özgürlük gazetesi nedeniyle karakola götürülmüştür.

İlçemizde baskı ve terör bunlarla bitmiyor. Polis bir yandan sokaklarda terör estirdiği, keyfi tutuklamalara giriştiği gibi diğer yandan da kahveleri evleri basıp halka eziyet etmektedir.

Arhavi'de işkenceleri yaygınlaştıran ve işkencelerin başını çeken Başkomiser İsmail Karaman, Polis Hüseyin Özcan, Ferhat, Şakir ve Ali isimli polislerdir.

Arhavi'den bir devrimci

Muş'ta faşistler bir yurtsever astsubayı yaraladılar

İlimiz Muş'ta 16 Temmuz Çarşamba günü gece 10 sularında yurtsever demokrat bir astsubayın evi maskeli şahıslarca kurşunlandı. Astsubay bacağından yaralandı. Olay daha çevreden duyulmadan polisler olay mahallindeydiler. Hemen evi aramaya başladılar, katilleri bulmak için gayret sarfedeceklerine evi didik didik aradılar. Astsubayın kendi kendini vurduğu söylentisini çıkardılar. Bu sırada mahalle sakinleri ateş açan kişiyi kazma ve sopalarla kovalıyorlardı. Halk salvar giyip maske takan üç kişinin ateş açtığını birçok kişi görmüştü. Üstelik bu saldırgan kendilerini kovalayan halka zaman zaman ateş açtılar.

Astsubayın evi defalarca arandı. Devrimci yayınlar suç unsuru olarak tutanağa alındı. Katillerin bulunması için hiçbir çaba harcamayan polis, mağdur olan, canını zor kurtaran subayı ve ailesini sorguya çekerek baskı yaptılar.

Olay ÜYD ve Kontrgerilla tarafından tertiplenmiştir. Bir aydan beri evin etrafında şüpheli şahısların gezdiğini mahalleliler gözlemiştir. Bu konuda katillerin kaçtığını gören iki emekçi savcılıkta ifade vermiştir.

Olay ve açıkça taraf tutan polis mahalle halkınca nefretle karşılanmıştır.

Muş'tan bir yurtsever devrimci

Akıncı faşistler bir devrimciyi katlettiler

Devrimcilerin yoğun olarak bulunduğu İstanbul Süleymaniye'de Akıncı faşistlerin devrimcilere ve halka karşı saldırıları giderek artmaktadır. Son dönemlerde bölgede gruplar halinde dolaşan, yollarda halkı tehdit eden Akıncı faşistler dükkan sahiplerini de tehdit edip dükkanlarının açılmasını engelliyorlar. Bu arada bir kaç lokantayı bombaladılar.

En son olarak da 29 Temmuz gecesi SALİH BADEMLİ isimli devrimci bir genci 15 faşist Akıncı sokakta çevirip bıçakla katlettiler.

Süleymaniye'de bulunan bir grup orta yolcu ise Akıncı faşistleri hala faşist olarak görmeme eğilimindeler. Zaten kısa bir süre önce onlarla ittifaka gitmişlerdi. Şimdi de Akıncıların saldırılarını kan davası gibi yorumlamaktadırlar. Yurtsever devrimci gençler bu güne kadar bu sakat anlayışla sürekli mücadele ettiler. Bundan sonrada Akıncı faşistlerin yüzünü sergilemekte mücadele edecekler.

Süleymaniye'den yurtsever devrimci gençler

Biz grevci işçilere Maden-İş "Limon satın amelelik yapın" diyor

Bizler Ankara Temel Enerji işçileriyiz. Fabrikada açlığa hayır diyerek greve çıktık. İşveren bizlere en fazla 4500 TL para veriyordu. Biz de T.Maden-İş'te örgütlenerek Mart ayında greve gittik. Ama bu süre içerisinde Maden–İş bizleri de sömürmeye başladı. Onlar da patronlar gibi bizleri açlığa ittiler. Grev boyunca bize 1500 lira ödüyorlar. Bizlere iş bulun çalışın, pazarlarda limon satın, inşaat işçiliği yapın diyorlar. Biz işçiler olarak mücadelemize devam edeceğiz, ne patronun ne de sendika ağalarının oyununa gelmeyeceğiz. Grevimize sapsağlam devam edeceğiz.

Öte yandan MESS patronları türlü oyunlar oynamakta. İçimizden bazı cahil insanları kandırarak grevi kırmaya çalıştılar. Ama karşılarında devrimci işçileri görüne beceremediler. Bizler Özgürlüğü umutla bekleyen işçileriz. Grev süresince sınıf sendikalarının içinde örgütlenme gereğini anladık.

Temel Enerjiden bir grup işçi

Kadınlar gezi düzenlediler

Meydan Yurtsever Devrimci Kadınlar Birliği 3 Temmuzda 250 kadar kadın ve erkek emekçinin katıldığı bir gezi düzenledi. Gezinin amacı sırf gezmek değil emekçi kadınlara siyasi bilinç vermek, sınıf mücadelesini kavratmaktı. Gezi Yurtsever Devrimci Kadınlar Birliğinin böyle bir geziyi ilk olarak düzenlemesi açısından önemliydi. Böyle bir gezinin sırf kadınlar tarafından örgütlenip düzenlenmesi herkezin ilgisini çekti, kadınların kendine güvenini arttırdı.

Gezi sırasında yolda giderken otobüslerde gezinin amacı, ülkenin içinde bulunuğu ekonomik siyasi durumu kapsayan bir konuşma yapıldı. Gezi süresinde bu konuşmalar devam etti, marş ve türküler söylendi. Getirilen yiyecekler hep birlikte yenildi.

İlk zamanlar erkekler ve kadınlar olarak gruplaşmalar olduğu halde daha sonra bu gruplaşmalar kadın arkadaşların bu gezinin bir amacının da kadınla erkek arasındaki faklılığın ortadan kaldırılmasına hizmet etmek olduğunu, kadınla erkeğin omuz omuza kendisini ezenlere karşı mücadele etmesi gerektiğini kavratmak olduğunu anlattıktan sonra ortadan kalktı.

Gün boyunca denize girildi, türküler söylendi, saz çalındı, top oynandı. Gezi sırasında bazı arkadaşların kadın meselesine bakış açılarındaki eksiklikler ve yalnışlar tartışılıp eleştirildi.

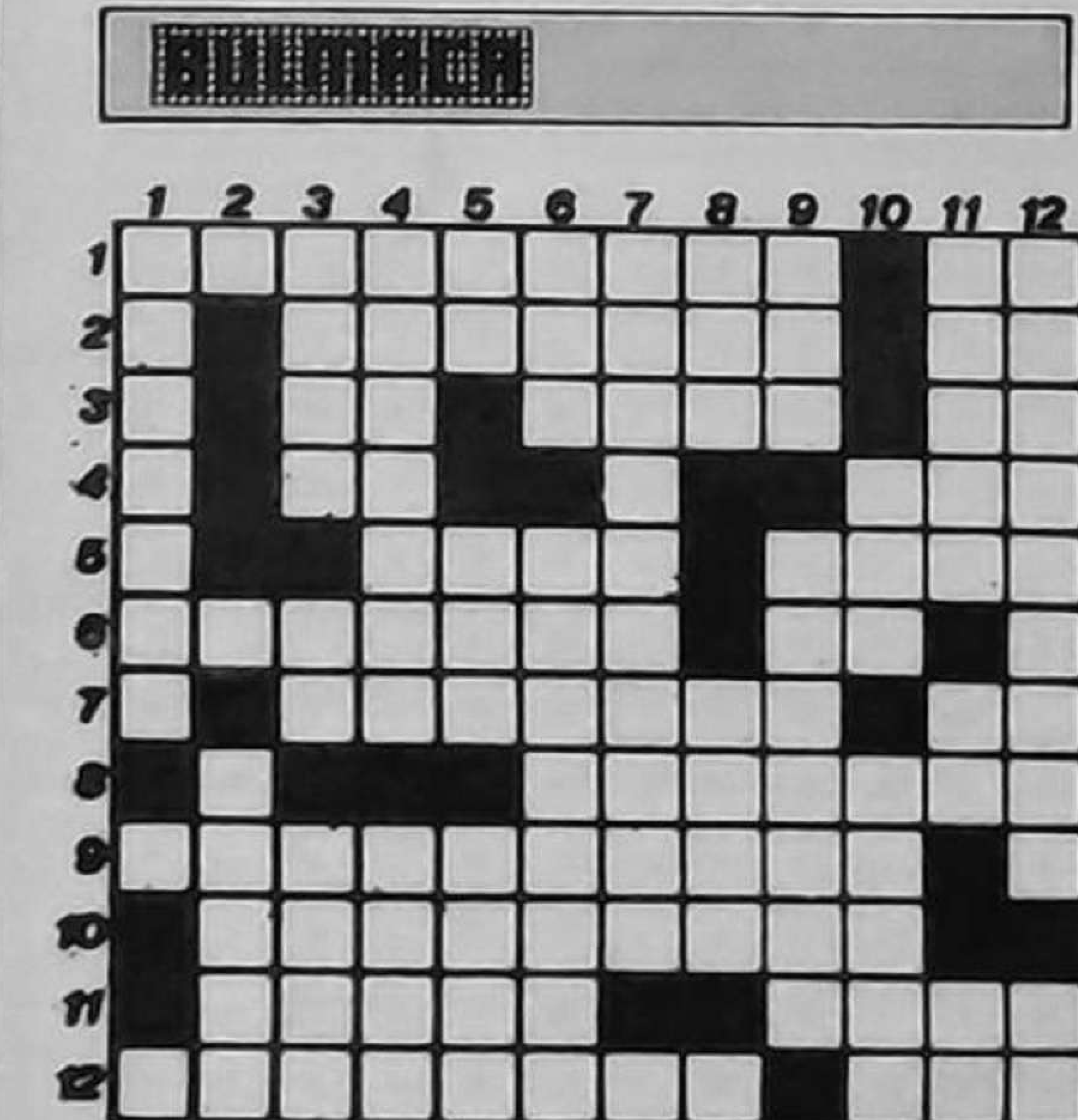
Adana Meydan Mah. Yurtsever devrimci kadınlar

İşi yavaşlatma eylemine girerek ek mesai ücretlerimizi ve ikramiyelerimizi aldık

Yaşam koşullarının her geçen gün ağırlaştığı bir dönemde tüm emekçiler gibi biz PTT emekçileri de yaşamımızı güçlükle sürdürmekteyiz. Hakim sınıflar her geçen gün var olan haklarımızı da gaspetmektedirler. Biz Bursa PTT şehirlerarası emekçileri 18 Temmuz günü işi yavaşlatarak ek mesai farklarımızın ve ikramiyelerimizin ödenmesi için direnişe geçtik.

Direnişe geçtiğimiz için 'hakkınızda soruşturma açtıracağım' diyen Baş Müdür hiçte birşey yapamadı. Bölge Müdürü ve yetkililer isteklerimizin hemen yerine getirilmesi için talimat verdiler. Direniş yarım saat sürdü. Ödemelerimizi yaptılar. Bizler hiç bir hakkın direnmeden alınamayacağının bilincindeyiz.

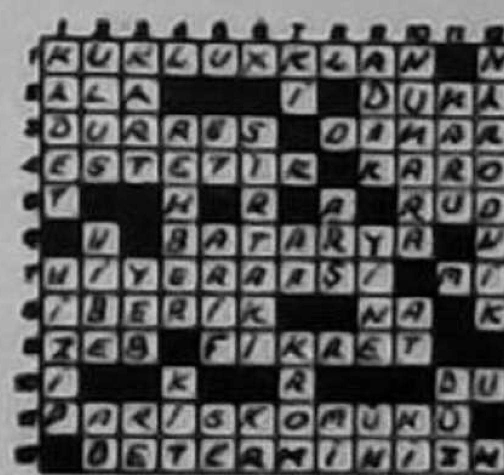
BULMACA

SOLDAN SAĞA: 1) Gerçeği, önermelerin nesnel gerçekle uyumluluğuyla değil de, yalnızca getirdiği pratik yararla, başarıyla değerlendiren, faydacı — Ümit et 2) İçeriği ve gelişim yönü bakımından mevcut sosyo-ekomonik yapının maddi koşulları, özellikle üretim ilişkileri tarafından belirlenen; dünyaya ve onun gelişim yasalarına ilişkin, insanların dünyadaki konumlarına ve dünyayı öğrenme ve değiştirme olanaklarına ilişkin görüşlerin teorik olarak temellendirilmiş sistemi — Tersi bir besin maddesi 3) Vilayet — Uyarı — Faşist Hitler Almanyasında antifaşistleri baskı altında tutmak amacıyla örgütlenmiş vurucu güç birlikleri 4) Aynı, benzer —Sesini çıkarma anlamına bir emir 5) Batılı emperyalistlerin özellikle ABD'nin güdümündeki askeri örgüt — Avukatların örgütlendikleri örgüt 6) Bir şeyi yapabilme gücü, kabiliyet — Karadeniz'de bir ilçe 7) Eski bir uygarlık — Tersi, çoğul eki 8) Bir şeyin adından, yetkisinden, gücünden kendini belli etmeden faydalanmak 9) Ağzı sıkı — Ayakkabının tabandan yukarı yumuşak bölümü 10) Diyalektiğin karşıtı olarak, duyumlarla algıladığımız deney dünyasının dışına taştığı varsayılan, varlığın özüne ve anlamına ilişkin idealist öğreti 11) Mineli, sırlı — Hindistan'da mihraceden küçük hükümdar 12) Önceleri İskra'nın yazı kurulunda yer alan, daha sonraları menşeviklerin safına katılan ve oportünist bir konuma kayan, ilk Rus Marksistlerinden biri. — Demiryolu

YUKARDAN AŞAĞI: Avrupa da bir ülke 2) Bir şeyin gelişimi için gerekli ilk öğeler, ana, esas 3) Herkesin görebileceği yerlere asılan, coğu resimli duvar ilanı — Boru sesi — Kütahya'nın ilçesi 4) Kuşaktan kuşağa geçerek gelen, topluluğun üyeleri arasında ortak ve özel bir ruh ve dolayısıyla sağlam bir birlik kuran her tür alışkanlık, anane — ABD'de bir eyalet 5) Bir sıvı ölçüsü birimi — Gorki'nin ünlü eseri — Bazı besinlerin yapımında mayalanmayı sağlamak için kullanılan madde 6) Başkaldıran — Bir cetvel — Fizik, kimya, matematik, biyoloji gibi bilimlerin genel adı 7) Devlet yönetiminde son sözün idare ve iktisat uzmanlarına bırakılmasına dayanan siyasal yöntem 8) Yapma, yerine getirme — Belirti 9) Defa, kere — Çanakkale iline bağlı bir kasaba 10) Kolay aldatılan — Ağırbaşlılık 11) Eleman — Tersi beyaz — Kalsiyumun simgesi 12) Ayaklarından asılarak idam edilen İtalya'nın faşist devlet başkanı — Dünyanın uydusu.

Geçen haftaki bulmacanın çözümü

ACİL BİR ...

Baştarafı Sayfa 3'te

telerin sökülüp atıldığı, ama resmi güçlerin istediği zaman girip altını üstüne getirdiği mahalle ve mahallelerde değil. Bundan başka cephe örgütü, diğer kitle örgütlerinin (örneğin sendikaların) alternatifi ya da onların yerine geçecek bir şey değildir. Direniş komiteleri açık bir platforma sahip değildir ve pratikte salt MHP'yi ve onun örgütlediği sivil faşist çeteleri hedef alan bir faaliyet yürütüyorlar. Ayrıca direniş komiteleri demokratik bir işleyişe sahip değildir. Tepeden inme komiteler, hotzotculuk, siyaset yasakçılığı temelinde ne cephe tipi bir örgüt kurulabilir ne de halk örgütlenip birleştirilebilir.

Elbette sorunun özü cephenin tek bir siyasi akım mı, yoksa birkaç tanesi tarafından mı kurulduğu, hangi adı taşıdığı vb. değildir. Çünkü bu tür bir cephe salt birkaç siyasi akımın biraraya gelmesiyle özdeşleştirilemez. Sorunun özü bugün düzenden ve onun partilerinden kopan, devrime yönelen ama güçlü bir devrimci alternatif olmadığı sürece mücadeleye atılmakta tereddüt eden milyonların kazanılması, örgütlenmesi birleştirilmesi ve mücadeleye seferber edilmesidir. Bunun yanı sıra tüm devrimci güçlerin faşizme ve gericiliğe karşı mücadele temelinde biraraya gelmesidir.

Bu görev yerine getirilmelidir.

ÖZGÜRLÜK Sahibi : A. Saran • Sorumlu Yazışleri Müdürü : M. Çolak • Yönetim yeri ve yazışma adresi : Çatalçeşme Sok. Çatalçeşme Han No : 25/14 Cağaloğlu — İSTANBUL • Abone şartları : Yıllık 1000, 6 aylık 500, 3 aylık 250 • Yurt dışı iki katıdır • Basıldığı yer : Hürriyet Ofset Tesisleri • Genel Dağıtım : Hürriyet Dağıtım • Baskı tarihi : 9. 8. 1980

1. ORDU ASKERİ MAHKEMESİ
O. MEHMET ÖNSOY'UN
İŞKENCEYLE ÖLDÜRÜLDÜĞÜNÜ
AÇIKLADI

"Muhasebe dükkanı aramak için 5 Mayıs'ta çıktı evden" diyor baba Önsoy.

5 Mayıs günü evden çıkan Osman Mehmet Önsoy İstanbul Halkalı otobüsüne bindi. Kısa bir süre sonra İETT otobüsü durduruldu. Otobüste silah bulunduğu gerekçesiyle tüm yolcularla birlikte gözaltına alındı. İşkencenin her türlüsü denendi üzerinde. 17 Mayıs günü yarı ölü bir biçimde Haydarpaşa Askeri Hastanesine kaldırıldı. 22 Mayıs günü gördüğü ağır işkenceler sonucunda öldü.

O. Mehmet Önsoy'un babasına ölümünün üzerinden 4 gün geçtikten sonra, 26 Mayıs günü "cesedi alması" için haber verdiler. Baba Önsoy, oğulunun cesedini onu katledenlerin elinden ancak 9 günde alabildi. Bu arada sıkıyönetime ve diğer yetkili yerlere başvurarak oğlunun ne şekilde öldüğünün açıklığa kavuşturulmasını istedi. Dilekçeler birbirini izledi. Kamuoyunda O. Mehmet Onsoy'un işkencede katledildiği tartışmaları sürdü.

Baba Mehmet Önsoy'un başvuruları üzerine İstanbul Sıkıyönetim Savcılığı TRT' de bir açıklama yayınlayarak ölüm olayının "işkence sonucu olmadığını" söyledi ve işkence olaylarını yazan Demokrat, Cumhuriyet gibi gazetelerin sorumluları hakkında soruşturma açıldığını belirtti.

Üzerindeki bütün baskılara ve engellerin "büyüklüğüne" karşın O. Mehmet Önsoy'un babası, oğlunun ölümünü açıklığa kavuşturmak ve işkenceci katillerden hesap sormak için çabalarını sürdürdü. Sıkıyönetim Askeri Savcılığının kararına itiraz etti. Ve sonunda O. Mehmet Önsoy'un işkence tezgahlarında öldürüldüğü kabul edilmek zorunda kalındı. Ve İstanbul 1. Ordu Askeri Mahkemesi Osman Mehmet Önsoy'un işkence ile öldürüldüğünü açıkladı.

Osman Mehmet Önsoy'un babası Mehmet Önsoy, Mayıs ayı sonunda oğlunun işkence tezgahlarında öldüğü haberini aldıktan bu yana dişi ile tırnağı ile gerçeği ortaya çıkarmaya çalıştı. Oğlunun ölümünü "kaderdir" deyip, tevekkülle karşılamadı. Onun saygı duyulacak mücadelesi işkenceye ve işkencecilere karşı verilen mücadelenin önemli bir adımını oluşturuyor.

O. Mehmet Önsoy'un otopsi raporundan

Osman Mehmet Önsoy'un ölümü hakkında yapılan açıklamada ölümün toze ülser kanamasından ortaya çıktığı bildirilmiş ve işkence iddiaları yalanlanmıştı. Açıklamada Adli Tıp Raporundan son bölümünde yapılan "mide kanaması" bulgusuna dayanılmıştı. Oysa beş sayfalık Adli Tıp raporunun her sayfasında Önsoy'a yapılan işkenceyi belirleyen görüşler ve bulgular yer alıyordu. Rapor Önsoy'un başından parmakuçlarına kadar işkence izlerinden söz ediyordu.

İstanbul Üniversitesi Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Adli Tıp Kürsüsü 715/1090 protokol nolu, 25.6.1980 tarihli Otopsi Raporunda şunlar yazıyor:

"Alında ortada, saçlı deri hududunda 1 cm'lik kabuklu yara, boyun önde larenka üzerinden başlayıp sağa ve sola uzanan 3 mm eninde enseye doğru sathileşerek, her iki sterne kleido - mastoid adalesi üzerinde kaybolan telem izine benzeyen oluşum ile larenko çıkıntısından 5 cm aşağıda yine boyun eksenine dik, sağa ve sola uzanan 2,5 cm. eninde telem izine benzeyen oluşuma rastlandı.

"Sağ pazu arka kısımda oblik, yukarıdan aşağıya seyirli birbirine paralel iyileşme gösteren kabuk bağlamış, aralarında yer yer salim doku bulunan... 10 cm uzunlukta yüzeysel iki adet yara ile sol pazuda aynı özellikle çok sayıda yukarıdan aşağıya seyirli yara, sağ pazu arka bölüm, orta kasımda 6 x 2 cm'lik mor kahverengi görünümde eski ekimoz, sağ dirsek ve ön kolu da içine alan 12 x 5 cm.lik mor renkli ekimoz sahasına tarafımızdan şak yapıldı. Sağ el bileği iç yüzde yarım ay şeklinde, birbirine paralel kısmen iyileşme gösteren sathi sıyrıklar, bu sıyrıkların bilek sırtına doğru yükseldikleri ... görüldü.

"Sağ el sırtında yukarıdan aşağıya seyirli, birbirine paralel iyileşme göstermekle birlikte sathi olduğu ve kesici görünüm taşıdığı tefrik edilen üç adet yara, sağ el bileği başparmak kökünde iç yüzde iki adet, biri 1 cm.lik diğeri 0,5 cm.lik yuvarlakça kabuk bağlamış yara, sağ el sırtında 3 ve 4. parmak kökleri arasında 5 x 3 cm ebadında oval, kabuk bağlamış yara, sol dirsek büklümü iç yüzde diğer ekimozlara nazaran daha yeni 5 x 3 cm ve 2 x 3 cm.lik ekimoz sahaları, sol dirsek dış yüzde iki adet kabuk bağlamış yara... Sol bilek iç yüzde 4 x 5 cm.lik yeşilimsi renge dönüşmeye yaklaşmış ekimoz sahası, alt bölümde oblik, cilt ve cilt altını ilgilendiren sıyrık, bunun zemininde hafif iltihabi değişiklik görüldü.

"Sol el 3. parmak pulpulasında yuvarlak - muntazam, satıhdan kabarık 0,5 cm. lik doku defekti mevcut olup buradan histelojik tetkik için parça alındı. Yine sol başparmak kökü dış yanda üzeri kabuklaşma gösteren 0,5 cm.lik yara, sol el sırtında iki adet 0,5 cm.lik yuvarlakça kabuk bağlamış yara tespit edildi. Sol uyluk önde 4x2 cm. ve 1 x 2 cm. yine 1 x 1 cm.lik rengi değişmiş yeşilimsi sarı renkte üç adet ekimoz sahası ile sağ uyluk önde 2 x 2 cm.lik iki adet yeşilimsi sarı renkte eskimoz tespit edildi.

"Sol malleol ve sağ topuk üst bölümde, üzeri kabuklanmış 0,5 cm.lik iki yaraya rastlandı.

"Beyin ileri derecede şiş, ödemli, hiperamik, damarları dolgun bulundu.

"Mide icinden kısmi pıhtılaşma gösteren koyu renkli bir litrelik kana rastlandı."

"Onun için bütün ana ve babalar haksızlıklara karşı evlatlarının yanında yer almalıdır"

İşkencede katledilen O. Mehmet Önsoy'un babası 65 yaşındaki Mehmet Önsoy böyle diyor. Zalimin saltanatını sürdürmesi için yürüttüğü zülme ve işkenceye karşı mücadele etmesini istiyor tüm emekçilerden. "Tüm ana ve babalara söylüyorum. Evlatlarınızın hakkını ilkönce kendiniz korumasını bilin Evlatlarınızı bırakmayın. Onları savunun, savunmasız bırakmayın." diyor.

Baba Mehmet Önsoy, oğlunun işkencede katledilişine kararlıca direndi. Mahkemeye dava açtı, barolara baş vurdu. Devrimci basına oğlunun işkencede katledilişine ilişkin bilgiler verdi. Yasalarda öngörülen " dava açma" hakkını sonuna kadar hiçbir engel tanımadan kullandı. 25 yaşındaki oğlunun işkenceciler tarafından katledilmesini, emekçi kitlelerin işkenceye karşı mücadelesinin bir parçası olarak açığa çıkarttı. Milyonlarca emekçinin işkenceye karşı yürüttüğü kararlı mücadelenin bir sonucu olarak O. Mehmet Önsoy'un işkencede öldürüldüğünü bütün aksi açıklamalara, bakanların ve başbakanın " işkence yoktur" yaygaralarına karşın kabullendiler. "Kovuşturmaya yer olmadığı" açıklamaları ve işkence olaylarını duyurduğu için gazeteler hakkında soruşturma açma kararlarının bu işkence olayının açığa çıkmasını engelleyemediği görüldü.

Baba Mehmet Önsoy "Ailemizin tek ümidi olan oğluma yapılan işkencelere duyduğum kin ve acı nedeniyle, ben de yüreği yanık bir baba olarak ellerimi havaya kaldırıp dua edeceğime, onun hakkını aramaya karar verdim. Osman'ıma olanlar oldu. Örnek olsun, hiç kimseye işkence yapılmasın. Bütün çabam bu yüzden." demektedir. O bu sözleriyle "neyapalım elimiz erişmez, zorba ile başedemeyiz" diyenlere "hayır yanılıyorsunuz" demektedir. Direnme ve mücadele etmenin gerekliliğini kendince vurgulamaktadır. Onun bu tavırları övgüye layık örnek tavırlardır.

Bugün artık ne "işkence yoktur" yaygaraları, ne de baskı ve terör, sistemi yaşatmak isteyenlerin, sömürü ve zulmü uzun ömürlü kılmak isteyenlerin yaygın olarak uyguladıkları ve emekçi kitlelere karşı girişilmiş saldırganlığın bir parçası olan işkenceyi gizleyemiyor. Gün geçmiyorki gazetelerin sayfaları işkence görmüş insanların resimleriyle dolmasın. Gün geçmiyorki gazetemize işkenceye çekilmiş, elektrik verilmiş, falakaya yatırılmış, vücudunda sigara söndürülmüş, vücudu morluklar içinde bırakılmış, kolları ya da bacakları veya iç organlarından biri sakat bırakılmış bir devrimcinin, emekçinin ve işçinin mektubu, resmi ve raporu gelmesin. İllerde kurulan işkence merkezlerinde toplu olarak işkenceye çekilen emekçilerin, emniyet şubelerinde işkencede sakat bırakılmış insanların açıklamalarının okunmadığı bir gün yok.

İşkencede katledilenlerin sayısı da giderek artıyor. Adana'da "bilimsel yöntemlerle" katledilen üç köylünün işkence edildiği Misis Karakolundaki canavarlıkları herkes duydu. O. Mehmet Önsoylar, Recai Ünallar, Yaşar Gündoğdular, Ekrem Kurtlar, Hüseyin Karakuşlar, Aziz Araslar işkence tezgahlarında katledildiler. Tezgahlar çalışmaya devam ediyor.

Ama işkenceye karşı, işkenceci katillere karşı emekçilerin kini de büyüyor. Mücadele edilmesi gereğini daha fazla emekçi kavrıyor. Mehmet Önsoy'un gösterdiği tavrın, kararlı tutumun önemini daha fazla kişi kavrıyor. Daha fazla işçi ve emekçi evlatlarına sahip çıkıyor. Evlatlarıyla birlikte işkencecilere direniyor. Ve emekçilerin işkenceye karşı mücadelesi, işkence tezgahlarında bulunan devrimcilere, anti-faşistlere güç katıyor. Ve onlar daha da kararlı direniyorlar faşizme.